NANCY JOHN

Un bărbat nemilos

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Drumul îngust șerpuia printre pâlcuri de copaci care abia înfrunzeau, iar florile sălbatice își ridicau fețele spre soare, alcătuind un covor multicolor. Un vânticel adia prin fereastra mașinii Tinei.

Deși luna iunie era încă la început, întreaga Anglie se scălda într-o vreme superbă, de aproape două săptămâni. Iar meteorologii erau de acord, prognozând o vară lungă și frumoasă. Tina trase în piept aerul curat, apoi brusc se simți vinovată. N-ar fi trebuit să se simtă atât de emoționată la perspectiva de a petrece trei luni în acest colț liniștit, plin de vegetație din Sussex, lăsând în urmă proiectul universitar condus de Charles. Echipa urma să aibă o lungă vacanță, să studieze efectele adverse ale industralizării ținuturilor de nord, în cea de a doua jumătate al secolului nouăsprezece.

Dar deodată își aminti că fusese chiar Charles cel care o recomandase pentru acest post la Hucclecote Hall. Îi oferea astfel, după cum îi spusese, un subiect minunat pentru teza de masterat de anul viitor. Dar dacă el putea să îndure o despărțire atât de lungă, ea de ce n-ar putea? De ce ar avea remușcări?

Tina se uită la ceasul de mână. Mai erau douăzeci de minute și trebuia să se prezinte în fața celui care o angajase. Se pare că se afla pe aproape, sau cel puțin așa spunea indicatorul rutier.

Deodată se auzi un șuierat, urmă o lovitură și mașina, după câteva trepidații, sfârși cu partea din față pe o parte a drumului, printre flori. Motorul se opri; chiar și păsările care cântaseră până atunci se opriră speriate.

Tina trase aer în piept, apoi îl expiră ca și cum s-ar fi simțit privită de Charles:

– La naiba! exclamă ea.

Cuvintele erau adresate nu lui, ci iubitei ei mașini sport roșii, care fusese prietena și tovarășa ei mulți ani. Poate că nici nu fusese vina micuței mașini că i se oprise motorul. Dacă n-ar fi știut perfect de bine încă de luna trecută că trebuia să schimbe roata! Dar amânase în favoarea altor cumpărături mai interesante.

– Regret, draga mea, n-am vrut să fiu dură cu tine, zise ea plină de duioșie, mângâind volanul. Mă ierți?

Spre uimirea ei, Tina observă mișcare dincolo de gardul de spini din față și un bărbat își făcu apariția. Îl urmări fascinată, pentru că i se păru foarte înalt.

– Nu este nevoie să-ți ceri scuze, o informă el pe un ton binevoitor. Nu mă deranjează că drăcui, dacă asta te face să te simți ușurată pe moment.

– Nu dumitale îmi ceream scuze, spuse Tina roșind, ajungând de culoarea mașnii.

– Dar cui? Omul se întoarse în toate părțile, dar nu văzu pe nimeni.

– Dacă insiști să afli, ei bine, mașinii mele, zise ea, simțindu-se penibil.

– Adevărat? exclamă bărbatul, amuzat.

Tina observă că avea figura unui om plin de caracter, a unuia care-și petrece mult timp în aer liber, atât pe vreme bună cât și pe vânt și ploaie. Avea părul bogat, castaniu-închis. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi, curea lată de piele, cu cămașă în carouri deschisă la piept, lăsând vederii un piept bronzat, păros. Probabil îl întrerupsese dintr-o treabă casnică.

Oricum, părea un bărbat puternic și era exact ce-i trebuia ca să readucă micuța ei mașină pe drum.

– Ți-ai făcut un obicei din a vorbi cu mașina? Știe, așadar, să converseze?

– Ce spiritual! În loc să faci observații de genul acesta, mai bine m-ai ajuta s-o readuc pe drum.

– Cu plăcere! Bărbatul sări gardul fără efort și ateriză lângă ea. Ce s-a întâmplat, de fapt? S-a dezumflat roata, presupun.

Ea încuviință.

– Așa se pare.

– Dacă ți-o schimb, va trebui să fac rost de o alta; observ că nu ai roată de rezervă.

– Da, recunoscu Tina, privind din nou la ceas. Ți-aș fi foarte recunoscătoare, mai ales că vine într-un moment foarte nepotrivit. Mă grăbesc foarte tare.

Privi cum, cu îndemânare, ridică mașina cu cricul, scoate roata. Era aplecat și privindu-l de sus, Tina observă musculatura puternică pusă în evidență de cămașa bine întinsă.

– Dacă asta s-ar fi întâmplat în trafic, acum ai fi în spital, îi spuse omul; niciodată să nu mai mergi cu roata dezumflată!

– Da, îmi cer scuze, zise Tina confuză și jenată.

El ridică privirea și îi aruncă un zâmbet fermecător, de bărbat conștient de efectul pe care-l avea asupra femeilor.

– Cu timpul, poate vei învăța ce trebuie să faci înainte de a porni la drum. Ești doar o copilă.

– Am douăzeci și trei de ani! ripostă Tina, indignată.

– Da, o vârstă respectabilă!

Cu dexteritate, el umflă roata, apoi strânse piulițele. Coborî imediat cricul.

– Gata! anunță el.

– Fantastic! exclamă Tina, impresionată. Câtă rapiditate! Nici nu știi cât de recunoscătoare îți sunt!

– Există un mod destul de simplu de a-ți exprima recunoștința...

– O, da, roși Tina. Începu să caute poșeta în mașină, unde-și găsi portmoneul și scoase o bancnotă.

– Nu am nevoie de bani! se răsti el.

– Dar am crezut că...de fapt, este firesc să primești banii, pentru că ar fi trebuit să chem o mașină de tractare; oricum, aș fi întârziat la întâlnirea la care mă duc și totul...

– Răsplata la care mă gândeam era doar un sărut.

Tina făcu un pas înapoi uimită, luată prin surprindere, în timp ce el o privea amuzat. Tina nu avea cum să realizze ce frumoasă era în acel moment....părul ei blond ca de mătase, ușor răvășit de vânt, chipul ei oval, ușor trandafiriu, rochia ușoară care-i punea în evidență trupul subțire...

Mintea îi funcționa rapid. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o scenă, mai ales că întârziase la prima întâlnire cu angajatorul ei. Nu era chiar atât de îngrozitor să depună un sărut pe fruntea sau pe obrazul celui care o ajutase...fără îndoială, acesta se va făli la cârciuma din sat că fusese sărutat de o fată frumoasă pentru că-i schimbase roata....

Trebui să admită că deși mâinile îi erau pline de unsoarea mașinii ei, bărbatul părea foarte îngrijit și atrăgător. Nu avea albul de cretă al pielii lui Charles, dar era foarte plăcut. Așa că se ridică pe vârfuri și-i aplică un sărut pe obraz.

– Suntem chit acum, nu?

– Nu cred. Nu vei scăpa atât de ușor.

Tina se dădu un pas în spate să ajungă repede la mașină, dar bărbatul fu mai rapid, tăindu-i calea. Se trezi între el și mașină, dar fără a putea deschide portiera. Deși era atent să nu-i păteze rochia cu mâinile de unsoare, ea nu putea face nici o mișcare. Era conștientă de agresivitatea lui masculină. Încet, el își aplecă capul și-i căută gura, forțând-o să-l sărute. Tina rămase transfigurată, cu pulsul bătând puternic, străbătută de o flacără, întreaga ei ființă răspunzându-i printr-un act de trădare. Cu pumnii încleștați de pieptul lui, exclamă cu toată puterea:

– Cum îndrăznești!

– Nu încerca să pretinzi că nu-ți place, ochi albaștri!

– Sigur că nu-mi place! ripostă ea furioasă.

– Nu? Dar nici nu te-ai împotrivit....

– Asta pentru că... m-ai luat prin surprindere.

– De ce nu? Sunt bărbat, doar!

– Nu trebuie să încerci să mă convingi că toți bărbații sunt ca tine, replică ea încă tremurând, amintindu-și trupul lui strivit de al ei, parfumul lui de mosc.

– Nu mă transforma într-un mostru; altfel mă faci să reacționez ca unul!

– Ține-te departe de mine, ripostă ea.

El o privi uimit.

– Chiar și acum când se presupune că ești afectată, stai aici și mă privești cu ochii aceia imenși, iar trupul tău mă cheamă.

– Nu este așa! strigă ea cu vehemență. Eu... eu... Așa arăt !

– Desigur, dar ai grijă să faci uz de asta! Privirea lui insolentă îi măsură trupul din cap până-n picioare, apoi privirile li se întâlniră din nou. Ar fi mai bine să-ți vezi de drum până nu-mi pierd controlul!

Tina urcă în mașină, porni motorul, dar se mai întoarse odată spre el:

-Mă îndoiesc că dumneata cunoști înțelesul controlului de sine! Nu ești decât un mocofan!

Ochii lui scânteiară de mânie, dar Tina pornise mașina. La prima cotitură, îl văzu în oglinda retrovizoare, cu pumnii încleștați. Părea teribil de afectat se gândi ea, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi demarat în trombă.

După nici o milă, ajunse la intrarea principală de la Hucclecote Hall. Trecu prin poarta deschisă, unde străjuiau doi grifoni, apoi se angajă pe drumul până la casă, care trecea printr-un parc superb, cu căprioare și cedri de Liban. La dreapta ei, străluceau apele unui lac, unde lebedele pluteau pe luciul apei. Era o grădină englezească perfectă, cu un templu grecesc în spatele căruia se aflau alte tufișuri și straturi de flori până când apăru conacul în fața ei, o construcție ridicată din piatră cenușie, cu hornuri înalte. Pietrișul scârțâia sub roțile mașinii când opri în fața porticului.

Aici trebuia să ajungă, sau la altă intrare? Era considerată făcând parte din personal sau.... era ceva între acestea, își spuse ea chicotind veselă, ca o guvernantă din timpurile străvechi, nici servitoare, nici membru de familie.

Coborî din mașină cu picioarele tremurând în urma întâlnirii de pe drum.

Urcă treptele de piatră până la ușa de la intrare, o ușă masivă; era larg deschisă și Tina intră într-un hol cu marmură, privind ușile închise.

Se auzi cum se deschise o ușă și o femeie apăru privind-o lung.

– Bună ziua, spuse Tina. Sunt miss Harcourt, am o întâlnire cu domnul Wakefield.

Femeia schiță un zâmbet. Avea în jur de cincizeci de ani, își spuse Tina. Era îmbrăcată într-un costum bleumarin cu garnitură albă, care-i dădea un aer sever.

– A, da, mi s-a spus să vă aștept, miss Harcourt, zise ea cu un accent scoțian. Domnul Wakefield nu este acum acasă, dar va veni imediat.

– Bagajul? întrebă Tina. Să-l aduc de la mașină?

– Se va ocupa cineva de asta, replică femeia cu emfază. Vă voi conduce mai târziu în camera dumneavoastră.

Așadar, domnul Brant Wakefield putea să întârzie după cum îi era pe plac. Tina se gândi să insiste să fie condusă în camera ei, iar pe viitorul ei angajator să-l lase să vină acasă în liniște.

Fu condusă într-un salon mic, aflat în dreapta holului. Era o încăpere elegantă, intimă, cu covoare orientale superbe și sofale moderne.

Femeia o invită să ia loc. Dar Tina rămase în picioare, rigidă, neștiind ce să facă.

– Sunt doamna Moncrieff, o informă aceasta. Am fost menajera domnului Sebastian Moncrieff timp de douăzeci de ani. Când domnul Sebastian a murit și domnul Brant a moștenit domeniul, mi-a cerut să rămân. El ocupă un apartament de la etaj. Domeniul va fi deschis publicului primăvara viitoare. Dar nu știu prea bine de ce ați fost chemată aici, miss Harcourt.

– Mi s-a cerut să scriu istoria domeniului, o informă Tina cu oarecare mândrie.

Doamna Moncrieff o privi cu îndoială.

– Nu sunteți cam tânără pentru asta, miss?

– Este meseria mea, doamnă, îi explică ea. Studiez istoria la Bellchester și când domnul Wakefield a luat legătura cu universitatea și a cerut să i se trimită cineva adecvat pentru această muncă, decanul m-a trimis pe mine. Nu era cazul să-i explice că ea și domnul Charles Medwyn aveau o relație tacită, pe baza căreia după ce absolvea masteratul urma să se căsătorească. De fapt, Charles o considera cea mai potrivită dintre studenții săi, iar ea era hotărâtă să facă un succes din această cronică pe care urma s-o scrie, nu numai pentru a o prezenta ca teză de doctorat, ci și pentru a-și câștiga definitiv admirația lui Charles.

Astfel că înfruntă privirea ușor sfidătoare a doamnei Moncrieff și continuă:

– M-am specializat în studiul vechilor domenii din Anglia. Cunosc deja câte ceva din istoria fascinantă a acestui domeniu. Este veche de cel puțin șase secole.

Menajera nu se arătă prea impresionată. Ridică din umeri cam nepăsătoare, moment în care se auzi cum se trântește o ușă și amândouă își întoarseră privirea în direcția zgomotului.

-A, iată, a sosit domnul Brant, zise menajera, îi voi spune c-ați sosit, miss.

După câteva minute se auziră pași pe marmura holului, ușa se deschise și cu un șoc, Tina îl recunoscu pe acel bărbat întâlnit pe drum. Bărbatul cel arogant care o sărutase, punându-i simțurile pe jar, cel pe care îl insultase!

***

Figura bărbatului se întunecă la vederea Tinei.

– Cred că este o greșeală, zise el, rece. Doamna Montcrieff m-a informat că a sosit miss Clementina Harcourt. Ce cauți aici?

Tina îl privi și ea nervoasă, toate visele ei de a petrece o vară liniștită spulberându-se. Oare acest bărbat pe care ea îl considerase nu mai mult decât un fermier putea fi Brant Wakefield, stăpânul conacului Hucclecote? Nu avea nimic din suavitatea, din bunele maniere la care se așteptase, era un tip dur, cu obiceiuri care nu aparțineau nobilimii. Iar acei blugi pe care-i purta...păreau și mai murdari acum, pentru că-și șterse de ei mâinile murdare de unsoarea de la mașina ei.

– Nu este nici o confuzie, domnule Wakefield, zise ea cu puțina demnitate care-i mai rămăsese. Sunt Clementina Harcourt.

– Nu fi absurdă, nu se poate! zise el brusc. Ridică sprâncenele a mirare. Ce joc faci, ochi albaștri?

– Aș vrea să nu-mi mai adresezi acest apelativ, domnule.

– De ce nu, când faci uz din plin de ei? observă el malițios. Dar dacă-mi vei spune numele tău adevărat, îl voi folosi pe acela.

– Ți-am mai spus numele meu, domnule. De ce nu mă crezi?

– Pentru că... începu el făcând un pas spre ea. Miss Clementina Harcourt este un istoric competent, care vine aici la invitația mea, să scrie istoria familiei mele și a acestui domeniu.

– Dar eu sunt Clementina Harcourt! insistă ea.

– Prostii! exclamă el. Doamna în chestiune este, evident, mai în vârstă decât tine și n-ar umbla pe astfel de drumuri cu roțile mașinii dezumflate. Chiar și numele ei indică altceva...

– De fapt, mi se spune Tina, murmură ea.

– Și atunci, de ce mi-ai fost recomandată drept Clementina...

– O, asta a făcut-o Charles, răspunse ea.

– Charles? Cine este Charles?

– Charles... adică domnul Charles Medwyn. Este tutorele meu la universitate. A considerat că trebuie să-mi dea numele întreg.

– Spune-mi, zise el privind-o lung, este ceva obișnuit ca studentele de la Bellchester să le spună pe nume tutorilor lor?

Tina roși.

– Nu... presupun că nu. Numai că eu și domnul Medwyn...

– Spune-mi exact ce farmece ai folosit asupra bietului bărbat ca să te recomande pentru o muncă atât de interesantă? Câteva priviri seducătoare pe sub gene din acești ochi minunați au fost de-ajuns...

Tina se simți cuprinsă de furie și-i șuieră printre dinți:

– Adresa dumitale a fost înmânată decanului, care i-a repartizat-o domnului Medwyn. În opinia lui, am fost cea mai indicată să rezolv o astfel de muncă. Specializarea mea este exact în domeniile mari din țară, precum Hucclecote Hall.

– Ce experiență vastă trebuie să ai! La venerabila vârstă de douăzeci și trei de ani!

Tina roși.

– Domnule, vrei să spui că nu dorești să rămân să-mi fac munca? Sunt gata să plec imediat!

Brant Wakefield nu-i răspunse imediat.

Tina începea să se gândească deja cum va argumenta în fața lui Charles faptul că nesocotise numele lui și al universității din cauza mândriei ei rănite. Și cum își va petrece vacanța de vară alături de Charles și plictisitoarele grupuri de studii pe care le plimba prin minele părăsite, muzeele industriale, sau fabrici pline de colb. Aici, la Hucclecote, munca ar fi fost mai interesantă.

– Nu, vorbi Brant în cele din urmă, după ce o examină de câteva ori din cap până în picioare. Dacă ai ajuns până aici , dragă Clementina, trebuie să te apuci de treabă. Dar te avertizez că eu nu sunt vulnerabil la farmecele tale ca domnul Charles Medwyn, așa

că nu te aștepta la favoruri pentru că ești tânără și frumoasă. Voi ignora faptul că ești femeie, adăugă el. Mi-ar fi fost mai ușor dacă ai fi fost mai... altfel...

– Nu-ți cer decât să mă lași să-mi desfășor munca în liniște.

Brant încuviință.

– Te rog s-o faci! De mâine, voi începe să-ți arăt arhivele familiei. Sunt într-o stare avansată de dezorganizare, haotice chiar.

– Le voi pune imediat în ordine, îl asigură Tina.

Tocmai ieșea din încăpere, dar se opri și se întoarse spre Tina.

– Sper că știi deja unde vei dormi, nu?

– Nu, doamna Montcrieff mi-a spus că-mi va arăta camera după ce vom discuta.

-Foarte bine! Ieși, lăsând-o să se gândească ce ar trebui să facă. Din fericire, problema fu rezolvată de doamna Montcrieff, care apăru imediat.

– Cred că domnul Brant a fost la fel de surprins ca și mine să vadă că o fată a venit să-i scrie istoria familiei. Și totuși, văd că vrea să te pună la încercare, miss, să vadă cum te descurci. Te rog, urmează-mă să-ți arăt camera.

Tina traversă din nou holul cel mare alături de doamna Montcrieff, ajunseră în altul mai mic, de unde începură să urce o scară solidă de stejar sculptat, înnegrită pe alocuri de timp, cu toate că fusese cu mare atenție lustruită.

Așadar, Brant Wakefield o punea la încercare? se gândi Tina furioasă, în timp ce urca. Foarte bine, să vadă de ce este capabilă!

Cu toate acestea, aștepta cu mare emoție confruntarea cu el. Acest bărbat putea citi foarte ușor în sufletul ei emoțiile pe care i le provoca.

Dar ce erau aceste emoții puternice? Simplă chimie! Dar de ce le simțea mai puternic decât orice fior provocat de tinerii care o conduceau seara acasă după serile de dans? Desigur, aceștia abia așteptau să profite de orice împrejurare pentru a-i face propuneri amoroase. Nu nega că sărutările lor o înfiorau, făcând-o conștientă de trupul ei; mâinile tinerilor făceau totul pentru a o determina să-și piardă controlul. Dar Tina scăpase neafectată de aceste întâlniri, conștientă că singura emoție sinceră era cea pe care o simțea pentru Charles.

Doamna Montcrieff o conduse spre un apartament retras, modern decorat în culori calde de verde și galben. Observă prin ușa deschisă și baia luxoasă.

– Dar este ceva foarte modern, remarcă Tina.

– De ce n-ar fi? Aceste încăperi au fost de curând transformate, pentru ca domnul Brant să le locuiască. Bătrânul Sebastian Wakefield obișnuia să locuiască aici, dar acum când conacul va fi deschis publicului, domnul Brant are nevoie de puțină intimitate.

– A moștenit conacul de la unchiul său cu câteva luni în urmă, nu? întrebă Tina.

Doamna Montcrieff înclină capul.

– Moștenitorul direct ar fi trebuit să fie fiul domnului Sebastian, Richard. Dar din nefericire acesta a murit într-un

accident rutier, cu două săptămâni înainte de tatăl său. Domnul Brant a juns la moștenire ca următorul descendent.

– Și astfel, tragedia vărului ucis a fost norocul domnului Brant, remarcă Tina.

– Nu știu dacă este chiar așa, o opri doamna Montcrieff. Nu cred că domnul Brant se bucură prea tare c-a moștenit un loc ca acesta, cu toate datoriile. Avea propria sa viață în Australia unde creștea oi, avea mult pământ. A trebuit să lase totul pe mâinile administratorilor săi, ca să vină aici.

– Nu știu de ce s-a deranjat, remarcă Tina disprețuitor.

Doamna Montcrieff, care tocmai deschidea o fereastră, se întoarse spre ea.

– Vă spun eu de ce s-a deranjat, miss Harcourt. Pentru că domnul Brant are sângele familiei Wakefield în vine, de asta. Este singurul vlăstar al familiei și consideră că este sarcina sa să preia acest loc, cu toate tradițiile. Din nefericire, are de plătit sume considerabile, astfel că nici chiar el cu toată averea, nu cred că va face față. De aceea, intenționează să facă rost de bani prin diferite mijloace. Nu numai prin deschiderea castelului pentru public, ci și prin reînvierea vechilor meșteșuguri. Cât despre cartea pe care ai venit aici s-o scrii, asta este altceva.

– Pot să înțeleg ce simte domnul Wakefield. Deși nu provin dintr-o familie veche, știu cât de mult le datorează această țară. Locuri ca Hucclecote Hall sunt parte din moștenirea noastră națională și este nevoie de un efort pentru a le menține în circuit.

Femeia o privi mai calmă.

– Ar fi mai bine să discutăm la o ceașcă de ceai, nu?

– Sigur! exclamă Tina.

– În acest caz, în timp ce despachetezi, eu voi pregăti ceaiul în camera de la capătul coridorului. Vii în zece minute?

Tina zâmbi.

– Voi fi acolo.

După ce plecă menajera, începu să scoată rochiile, să le pună pe umerașe, apoi în dulapul amplu din încăpere. La un moment dat, se opri să arunce o privire pe fereastră, spre minunatul parc, dar o mișcare îi atrase atenția. Era un LandRover condus de Brant Wakefield. În spate se afla un alt bărbat, îmbrăcat tot în blugi și cămașă. Comparându-i, Tina se gândi că făcuse o gafă, considerându-l un fermier din partea locului. Brant avea aceeași încredere de sine...conducea mașina cu multă siguranță.

Încăperea doamnei Montcrieff era la fel de confortabilă și de primitoare. O invită să se așeze pe sofa, iar Tina aduse imediat în discuție numele angajatorului lor.

– Domnul Wakefield nu pregetă să se murdărească pe mâini, observă ea.

– A, nu obosește niciodată, fu menajera de acord.

– Este căsătorit? întrebă Tina.

Primi o privire ascuțită.

– Nu încă, răspunse femeia. Dar nu mai este mult până la nuntă, așa cred.

– Asta înseamnă că este logodit? insistă Tina.

– Ei bine, nu este chiar logodit. Dar există un fel de înțelegere. Din punctul de vedere al familiei, ar fi bine să se unească cele două proprietăți.

– Și totuși?

– Femeia care-i va deveni soție trebuia să se căsătorească cu vărul lui... cel care ar fi moștenit castelul. Dar domnul Richard a murit, apoi a venit domnul Brant să preia castelul... ei bine, mi se pare firesc...

Tina simți o silă imensă. Ce femeie calculată... era aceea care trecea de la un bărbat la altul cu ușurință. Nu era o problemă de a se îndrăgosti de un bărbat, ci de a reuni interesele familiei.

Tina se încruntă.

– Cine este femeia?

– Loretta Boyd French. Fiica vicontelui Boyd French.

– De la conacul Maddehurst?

Doamna Montcrieff păru impresionată.

– Văd că ești foarte bine informată, miss Harcourt.

Era un compliment, dar Tina nu putu să răspundă.

– Unde voi mânca? întrebă ea schimbând subiectul.

Doamna Montcrieff o privi ciudat.

– În salon, așa a spus domnul Wakefield.

– Adică, voi lua masa cu el? întrebă Tina, uimită.

– Da, așa se pare. Dar eu n-aș conta pe el, pentru că nu apare niciodată la ora mesei. Dacă i se pare că trebuie rezolvat ceva,

vreun gard care trebuie reparat, sau cine știe ce altceva....nu mai vine la masă.

Spre uimirea ei, când se duse la cină, Tina descoperi că măcar o dată Brant Wakefield respectase ora mesei. De fapt, ajunsese chiar înaintea ei, îmbrăcat cu pantaloni negri și cămașă bej de mătase. Când intră ea, Brant lăsă jos paharul de sherry și o invită să bea ceva împreună.

– Dulce, desigur, zise el.

– Nu, mulțumesc nu-mi place dulcele.

– Ar fi trebuit să intuiesc că miss Clementina Harcourt nu bea nimic dulce, spuse el ironic.

– Ești sarcastic, domnule Wakefield?

El ridică din umeri, luând sticla de sherry.

– Nu, cred că ești prea bănuitoare.

– Îmi pare rău că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor.

– N-aș spune asta! El o privea cu aceeași insolență, în timp ce-i umplea paharul, nu numai privind-o insistent, ci și admirativ. Cred că este mai corect să spun că în multe privințe îmi depășești așteptările.

Din fericire, menajera apăru cu castronul de supă, iar Brant o privi prietenos.

– Mirosul acesta de supă scoțiană adevărată, mi se pare grozav pentru începerea mesei.

Femeia zâmbi, mulțumită de aprecieri, și Tina realiză că în cele câteva luni de când venise aici, Brant Wakefield câștigase simpatia

și devotamentul acestei femei. Poate că acest bărbat era într-adevăr deosebit, își spuse Tina.

– Vei descoperi, miss Harcourt, continuă el, că în casa asta se gătește excelent, datorită acestei artiste care este doamna Moncrieff. Dacă nu ești atentă, miss, te vei îngrășa, ceea ce nu este permis. După cum observ, ai deja destul de bine dezvoltate părțile de interes. Cred că ți s-a mai spus, nu, ochi albaștri?

– Domnule, te-aș ruga să nu mai folosești acest apelativ, sări Tina. Am venit aici pentru o misiune foarte serioasă, așa că te rog să pui stavilă acestui fel de a mă trata și te rog să mă vezi ca pe o ființă umană responsabilă.

– O voi face cu bucurie, când îmi vei dovedi că ești una dintre acestea.

– Și cum ar trebui să fac asta? explodă Tina.

– Foarte simplu; renunță la a-ți mai etala farmecele feminine în fața mea. De exemplu, rochia pe care o porți...sau mai precis care lasă să se vadă cam mult...Este asta o rochie serioasă, purtată de o femeie responsabilă?

Tina simți că roșește, deși era ultimul lucru care ar fi dorit să i se întâmple. Se admonestă în gând pentru proasta inspirație de a fi îmbrăcat această rochie de voal, roz pal. Ezitase în camera ei, neștiind ce să aleagă. Dar apoi decisese să schimbe imaginea de femeie rigidă și închistată, potrivită numelui Clementina și se pare că-i reușise prea bine.

– Este o seară foarte caldă, începu Tina. Te așteptai să mă îmbrac în costum de lână?

– Nu mă așteptam la nimic, replică el cu calm. Am făcut doar o observație. Aș mai putea observa ce bine stă corsajul acestei rochii?

Tina sări în picioare.

– Vrei să mă duc să mă schimb? Asta spui cu ochii!

– Ferească Dumnezeu!Te rog să rămâi în acesată superbă rochie, dragă Clementina, dacă te simți bine așa. Deși nu pot spune că are același efect asupra temperaturii corpului meu.

Tina ezită un moment, apoi se așeză la loc. Nu îi era deloc foame, așa că abia gustă din supă, deși era delicioasă. Câteva înghițituri din vinul ab și rece pe care i-l turnase Brant o ajutară să-și recapete echilibrul. Iar la felul doi, care consta din friptură cu cartofi natur cu mult unt și salată verde, abia mai apucă să răspundă întrebărilor lui.

Când o întrebă despre părinți, ea îi răspunse că muriseră amândoi.

– Tata era profesor de istorie socială la Bellchester, îi explică ea.

– Să înțeleg că intenționezi să-i calci pe urme, miss Harcourt?

– Nici vorbă! exclamă Tina. De fapt, nu cred c-aș putea ajunge până acolo, adăugă după un moment.

– Așadar, care va fi destinul tău? o întrebă el. După ce vei termina lucrarea de aici, vreau să spun.

Oare Brant încerca să fie sarcastic?Sau acum o considera capabilă de munca pentru care venise?

Când văzu că ea nu răspunde, adăugă:

– Căsătorie? Copii? Brant o privi lung: Charles Medwyn este cel luat în vizor în acest scop?

Tina observă curba arogantă a buzelor lui, zâmbetul ironic. Cât de uimit va fi când îi va spune că viitorul ei era nimeni altcineva decât Charles Medwyn! Era o căsătorie aprobată de familia ei. De tatăl ei, înainte de moarte, cu optsprezece luni în urmă, de sora acestuia, mătușa Ruth, care considera că un bărbat matur cu carieră academică, așa ca Medwyn, este cea mai bună alegere pentru nepoata sa.

Tina își reprimă pornirea de a se răzvrăti acum ca întotdeauna împotriva tendinței familiei sale de a-i rândui viața.Tata și mătușa Ruth aveau dreptate. Dragostea adevărată, singurul fel de dragoste era acea emoție tăcută, lipsită însă de scânteie, de farmec, era ceea ce ea și Charles simțeau unul pentru celălalt. Tina era conștientă că trebuia să-și suprime orice altă pornire spre alt gen de dragoste, dragostea aceea care te poartă spre culmi, care te lasă fără suflare, căreia nu i te poți împotrivi. Nu trebuia să se gândească la acest fel de dragoste, pentru că numai alături de Charles putea ajunge o femeie împlinită. Numai cu dragostea lui constantă, care creștea în timp ca intensitate, dragostea aceasta care-i putea susține de-a lungul vieții....

În scurt timp, după cum hotărâse Charles, urma să preia catedra de istorie socială la Bellchester, în locul profesorului Walters, care ieșea la pensie. Abia atunci Charles și Tina își vor

celebra cununia în capela colegiului, vor primi urările de bine ale întregii universități, în sunetul clopotelor. Vor începe viața de cuplu în acea casă veche în care ea își petrecuse viața până de curând, dar pe care la moartea tatălui, ea și mătușa Ruth fuseseră nevoite s-o elibereze în favoarea noului profesor, Gregory Walters. Bătrâna ei mătușă se retrăsese să-și ducă bătrâneţile într-o casă veche din Cumberland, unde copilărise. Iar Tina, la douăzeci și unu de ani începu să locuiască în campus. Gustase pentru prima oară gustul libertății ca majoritatea studenților. Din fericire, Charles se afla întotdeauna aproape ca să-i curme elanul, atunci când era tentată spre laturile mai puțin oneste ale vieții.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Clementina, îl auzi pe Brant.

– Aș vrea să nu mi te mai adresezi cu acest nume, murmură ea. Felul în care-i rostea numele o făcea să-i displacă.

El zâmbi, la fel de ironic.

– Așadar, nu vrei să-ți spun nici ochi albaștri, nici Clementina. Chiar trebuie să mă adresez formal, cu miss Harcourt?

– Cred că ți-am mai spus. Mi se spune Tina.

Ochii lui negri sclipiră.

– Este o invitație?

– Dacă dorești, răspunse ea ridicând din umeri.

– Așadar, Tina, continuă el, te vei căsători cu doctorul Charles Medwyn?

Nu era mai bine să-i spună ce înțelegere exista între ei? Nu erau logodiți deocamdată, căci Charles sugerase să amâne logodna

până la sfârșitul ultimului trimestru de școală. Dar se considerau logodnici.

Din motive încă neștiute, Tina refuză să-i explice situația bărbatului din fața ei, de parcă dacă ar fi explicat concret situația ei cu Charles, ar fi finalizat ceva, clarificându-și viitorul o dată pentru totdeauna.

Astfel că se mulțumi să-i răspundă cu o întrebare:

– Ce te face să crezi că mă voi căsători cu el?

– Vrei să spui că nu ești foarte hotărâtă? o provocă Brant, privind-o printre gene.

– Păi... ezită Tina. Nu este nimic stabilit, deocamdată. Charles și cu mine...

– Asta înseamnă că poți avea și alte opțiuni? Îl ții în așteptare pe acest Charles Medwyn, poate apare ceva mai interesant?

– Cred că ai o părere foarte proastă despre mine, domnule Wakefield.

– Nu asta am vrut să spun! exclamă el. Dar văd că te comporți ca o adevărată reprezentantă a sexului tău...

– Dacă asta este părerea pe care o ai despre femei...simt o mare milă pentru...

Tina se opri, dar era prea târziu, căci Brant nu avea cum să nu înțeleagă ce voise să spună.

– Cred că nu trebuie să-ți fie milă pentru femeia pe care o voi alege să-mi fie soție. Având în vedere acest conac, precum și cei trei mii de acri de pământ, și toate celelalte care-i vor reveni

viitoarei doamne. La astea se adaugă foarte mult teren și zece mii de capete de vite în Australia. Cred că toate astea vor însemna ceva pentru o femeie ambițioasă.

– Așa consideră Loretta Boyd French?

Timp de câteva secunde, Tina ar fi vrut să nu fi rostit aceste cuvinte.

– Observ că te-ai documentat foarte bine, remarcă Brant. Nu oare toate femeile învață asta, chiar de când se află pe genunchii mamelor lor? Verifică eligibilitatea fiecărui bărbat pe care-l cunosc?

– Nu deveni ridicol!

– Așa crezi? Poate a fost doar o șansă că ai reușit s-o tragi de limbă pe menajera mea imediat cum ai ajuns.

Tina simți cum roșește, și-și dori ca pământul să se deschidă și s-o înghită.

– Ți-a spus doamna Moncrieff? îl întrebă ea.

– Nu era nevoie să-mi spună. Va trebui să înveți, dragă Tina, să-ți controlezi mai bine expresia facială, dacă vrei să ascunzi micile secrete feminine. Cu aceste vorbe, Brant Wakefield se ridică. Mă duc să lucrez în continuare, așa că-ți voi spune noapte bună. În salonul alăturat vei găsi un televizor și o instalație stereo, dacă dorești muzică.

Brant plecă, iar Tina rămase cu gândurile sale. Cinci minute mai târziu, când doamna Moncrieff apăru s-o întrebe dacă dorește o cafea, o găsi cu un chip cam trist.

Capitolul 2

În salon, Tina descoperi că nu avea răbdare să urmărească nici un program la televizor. Nici muzica nu se potrivea cu trăirile ei din această seară. Simfonia lui Dvorak îi umplu ochii de lacrimi, așa că închise televizorul.

Se duse spre fereastra care dădea într-un balcon mic, cochet. Aerul rece al nopții fu un adevărat balsam pentru chipul ei, pentru trupul ei încins. Mirosul înmiresmat al florilor din grădină ajunse la ea. Văzu niște trepte care duceau spre o terasă și coborî imediat, ținându-și poala fustei cu mâna.

Nu avea intenția să facă o plimbare prea lungă, doar să ia puțin aer curat înainte de a se întoarce în cameră să citească. Dar noaptea liniștită și caldă o trase mai departe. Străbătând întunericul de catifea își ridică privirea spre puzderia de stele aflate pe cer. În jurul ei foșneau frunze , păsările își căutau locul în

copaci și undeva în apropiere se auzi chiar și o bufniță. Pământul părea că respiră liniștit după căldura de peste zi.

Când ajunse la capătul unei alei pietruite, zări o poartă de fier forjat, fixată în suporți de piatră. De acum, ochii i se obișnuiseră cu întunericul și văzu dincolo de poartă o altă grădină cu arbori pitici, tufe de trandafiri și o fântână în mijloc.

Deschise poarta cu ușurință. Intră în acea grădină și porni pe o cărare printre tufele de trandafiri urcători. Atinse petalele unuia și-și îngropă nasul mic, cârn, în mijlocul acestuia, inhalând mireasma. Continuă să meargă, vrăjită de frumusețea locului, de mireasma florilor. Cu toate acestea, inima îi era plină de o tristețe pe care n-o putea pune pe seama a ceva definit. Ajunse la fântână, se așeză pe marginea acesteia, și-și întinse mâna spre stropii de apă.

Deodată, de undeva din preajmă, auzi un râs bărbătesc și apoi chicotitul unei fete. Se sperie. Era un cuplu de îndrăgostiți. Dacă vor observa că mai este cineva cu ei, o vor considera nepoftită și o vor trata ca atare. Încercă să nu facă nici un zgomot și porni înapoi spre poartă. Din nefericire, aceasta se închisese în urma ei și căută pe întuneric cu înfrigurare zăvorul. Dacă nu-l găsea, nu avea cum să se mai întoarcă. Nu avea altă scăpare decât să-și semnaleze prezența cuplului de îndrăgostiți cărora să le ceară ajutorul.

Se strădui să-și păstreze calmul și-și încercă încă o dată norocul asupra porții de fier forjat. Dar acel zăvor pe care-l găsise imediat la intrare parcă se volatilizase! Prinse zăbrelele porții și începu s-o scuture.

– Deschide-te, poartă blestemată! murmură ea furioasă.

– Iarăși vorbești cu obiectele? se auzi o voce de foarte aproape, care-i dădu fiori. Oricum, este mai bine decât să vorbești cu mașinile.

Tina roși, dar mulțumi cerului că Brant Wakefield nu văzu. De ce o salva pentru a doua oară?

– Nu mai pot deschide poarta, explică ea.

– Dar ai deschis-o o dată ca să intri, ripostă el. Așa că nu văd care este problema.

– Nu mai găsesc zăvorul, se almentă ea.

– Este în același loc, spuse Brant apoi se auzi cum trage zăvorul. Vezi, continuă el, n-a fugit nicăieri. Poate că porțile au urechi, dar zăvoarele nu au picioare!

Tina împinse poarta cu putere, dar aceasta refuză să se deschidă.

– Ce fel de joc faci aici, domnule Wakefield?

– Întrebarea corectă ar fi cu cine vrei să te joci. Ai deschis poarta asta foarte ușor când ai intrat, te-ai plimbat și acum pretinzi că nu mai poți să ieși de acolo. Același tertip pe care l-ai mai încercat astăzi o dată, dar cu mașina!

Ideea sugerată de el că ar fi pus la cale deliberat această situație, o lăsă fără suflare pe Tina.

– De unde să știu că te aflai aici? șuieră ea furioasă.

– Pentru că... începu el, ai observat că am pornit în direcția asta de pe terasă. Te-ai gândit că mă duc spre grajduri și că mă voi întoarce pe același drum.

Ea rămase uimită:

– M-ai văzut pe terasă?

– Sigur că da!

– Eu nu te-am văzut! spuse Tina, furioasă. Acum, te rog să ai amabilitatea să mă lași să trec.

– Ce te face să pleci așa de repede? Este o seară minunată și păreai fericită de frumusețea naturii.

Tina spuse abia șoptit:

– Este cineva aici, un cuplu...

El începu să râdă.

– Nu mă miră câtuși de puțin. Acesta este un loc grozav pentru o aventură de o noapte.

– Vorbește mai încet, te vor auzi.

– Nici vorbă! Sunt prea atrași unul de celălalt ca să mai audă altceva.

– Domnule Wakefield, vrei acum să deschizi o dată această poartă?

– Desigur, miss Harcourt. Dorința ta este ordin pentru mine.

Ar fi trebuit să se simtă înduioșată de promptitudinea lui de a-i face pe plac. Când auzi din nou zăvorul și văzu poarta deschizându-se, trecu repede de ea, dorind să se depărteze cât mai mult de Brant Wakefield, să se ascundă în camera sa. Dar o mână puternică o prinse de braț și se trezi față în față cu el.

Nici nu apucă să protesteze, că se simți sărutată. Încercă să se elibereze, dar el o trase mai aproape, trupurile lor se apropiară

foarte mult, până ce rezistența ei, și așa timidă, cedă cu totul noilor senzații pe care nu le mai experimentase. Sângele îi bătea cu putere în vene, mâinile lui Brant îi explorau trupul, gura lui ajunsese în decolteul ei îndrăzneț.

Și atunci, dintr-o dată, ca și cum ar fi auzit zgomotul făcut de un aparat de fotografiat în funcțiune, Tinei îi apăru în fața ochilor chipul lui Charles, cu ochii mari, văzând cu groază femeia pe care o iubea abandonată în brațele altui bărbat. Femeia care trebuia să se logodească, apoi să se mărite cu el. Ea rămase nemișcată, toate emoțiile pierindu-i instantaneu. Apoi fu cuprinsă de furie împotriva bărbatului care, cu atâta îndemânare, dezlănțuise forța pasiunii în trupul ei.

Brant Wakefield sesiză schimbarea ei și slăbi strânsoarea. Tina ridică pumnii și-l lovi, dar nu-i produse nici cel mai mic rău fizic, așa că porni să-l rănească cu biciul vorbirii.

– Cum îndrăznești! strigă ea. Ce fel de creatură ești să profiți de un musafir care se află în casa dumitale? Ești dezgustător!

El începu să râdă.

– Să profit, zici? Erai destul de pregătită pentru acest sărut, dragă Clementina; de fapt, asta ai dorit tot timpul... nu poți nega...

– Sigur că neg! protestă Tina. Numai pentru că ești puternic și... și... Tina rămase fără cuvinte, dar încercă din nou: parcă ai avea dreptul să te porți așa cum dorești.

– Ca stăpân al locului, vrei să spui? Ar fi o idee să reînvie acel obicei.

Sunt destule fete drăguțe aici pe moșie, ale familiilor care trăiesc aici și aș putea să o aleg pe oricare...

– O, ești chiar imposibil, exclamă Tina. Nu mai rămân nici o secundă aici.

Smulgându-se de lângă el, Tina se simți prinsă de încheietura mâinii ca o pasăre de pradă și din nou întoarsă cu fața spre el.

– Nu face asta, ochi albaștri! Ajunsesem undeva înainte de a te înfuria!

– Dă-mi drumul, o să mă rănești! exclamă ea.

– Nu te mai smuci. Nu am obiceiul de a trata cu brutalitate femeile, dar nici de a le considera porțelanuri; de ce aș face-o? Membrele sexului tău sunt mai puțin pure și inocente decât încerci să subliniezi. De exemplu, această prostie pe care, haide s-o numim,"să profiți de mine". Nu sărutam acum o bucată de asfalt, ci o femeie vie plină de viață, care se bucura de fiecare secundă a acestui sărut, la fel ca mine. Așadar, de ce să nu fim cinsitiți să admitem asta, miss Clementina Harcourt?

– Dar nu este adevărat! suspină Tina, știind că nu avea ce face până n-o elibera. Ai putere mai mare ca mine și nu aveam ce face.

– O femeie care sărută ca tine, nu este vreo inocentă, așa cum pretinde. Are ceva experiență. Sau nu cumva pretinzi că instinctele naturale au izbucnit brusc, împotriva voinței tale?

Tina îl imploră:

– Te rog, dă-mi drumul!

– Nu, până nu recunoști că am dreptate.

– Nu joci cinstit, murmură ea. Indiferent ce mi s-ar fi întâmplat acum, îmi doresc din toată inima să nu se fi întâmplat. Te rog să mă crezi.

El slăbi încet strânsoarea, dar nu era nici urmă de milă în vorbele lui.

– Te-ai speriat cumva că nu mă voi limita la un sărut, draga mea? Ar fi trebuit să știi până acum că dacă nu ești pregătită să faci față consecințelor, ar fi mai bine să nu forțezi un bărbat dincolo de limitele răbdării sale.

– Cum poți să sugerezi că aș fi făcut asta în mod conștient? sări Tina, indignată.

– Ai uitat rochia sexy pe care o porți?A fost special creată să aprindă imaginația unui bărbat! Iar eu nu duc lipsă de imaginație. Croiala ei dibace scoate la iveală fiecare contur al trupului tău. Până și în cluburile de noapte am găsit mai multă decență.

– Nu voi mai purta de acum rochia asta blestemată, promise Tina suspinând.

– Asta este o promisiune? Sau o amenințare? Brant îi eliberă mâna. Du-te acum, Clementina, înainte să mă răzgândesc și să primești exact ce meriți.

O clipă, ea nu avu puterea să se miște, de parcă ar fi fost ancorată de sol cu greutăți. Nu-i mai vedea clar chipul lui Brant Wakefield, doar ochii îi străluceau în întuneric.

– Domnule Wakefield, începu ea, dacă te aștepți să rămân în casa asta după cele întâmplate...

– Te privește, zise el indiferent. Fără îndoială, dr. Medwyn va găsi cu cine să te înlocuiască aici, când o să-i explic în ce context ai solicitat retragerea.

– Vrei să-i spui lui Charles? se împiedică ea.

– În versiunea ta, dragă miss Harcourt, n-aș avea ce să-i spun. Așa că, de ce te îngrijorează?

Tina se simți redusă la tăcere. Câteva momente rămase indecisă, conștientă că Brant Wakefield avea asul în mânecă. Nu se temea atât de tare că îi va spune totul lui Charles, nici măcar el nu putea fi atât de pervers s-o facă. De fapt, își dorea din toată inima să rămână la Hucclecote Hall, să termine treaba pentru care fusese trimisă aici. Numai gândul că trebuia să plece o umplea de amărăciune. Iar motivul era vraja pe care Brant Wakefield o aruncase asupra ei, fără îndoială.

Se întoarse și fugi spre casă.

***

După o noapte de nesomn și mai ales de zbucium, de vise terifiante, Tina se trezi devreme și părăsi în tăcere apartamentul pe treptele exterioare. Aerul rece al dimineții o întâmpină de cum puse piciorul pe prima treaptă a scării. Întreg trupul ei fusese afectat de senzualitatea brutală a acestui bărbat, Brant Wakefield.

Era o dimineață frumoasă, razele soarelui se filtrau prin ceață, învăluind într-o aură de mister copacii și florile. Pe o pajiște, Tina zări o cireadă de vaci Jersey abia ieșită de la muls, pornind spre locul în care păștea de obicei. În jurul casei atmosfera era sumbră și neclintită.

Apropierea lacului o atrăgea irezistibil. Traversând pajiștea, se opri o clipă să-și scoată sandalele, să răsucească manșetele blugilor, după care porni desculță prin iarba încărcată de rouă. Văzu în stânga tufe de rododendron care străluceau de rouă, cu boboci în multe nuanțe de roșu și roz, dar și de purpuriu, sau alb imaculat. Mirosul dulce al azaleelor o atrase ca un magnet.

Urmărind o pereche de lebede care traversa maiestuos lacul, ca și alte păsări de apă care ieșiseră cu odraslele lor să caute hrană, Tina se trezi apucând-o pe o cărăruie care ocolea lacul, și la un moment dat urca spre o platformă cu mesteceni. Aici, razele soarelui abia răzbăteau printre crengile subțiri, alcătuind un spectacol de lumină și culoare. Se opri din nou să tragă aerul curat al dimineții în piept, să inspire pacea și liniștea locului. Porni înainte, dar fu atrasă de o imagine neașteptată. Pe malul lacului, sub razele soarelui, văzu o superbă statuie a lui Apolo pe o stâncă.

Tina uită să și respire, pierdută în admirație. Apoi, pe măsură ce privea, observă că palmele statuii se împreunară deasupra capului, ca pentru a plonja în apă. Se ascunse repede în spatele unui copac pentru că nu era zeitatea greacă sculptată în piatră rece, ci un bărbat atletic plin de forță și vitalitate. Brant Wakefield

se opri, iar Tina nu putu să-și ia privirea de la acea figură superbă. Nu putea să nu admire capul ridicat mândru, lărgimea umerilor, pieptul puternic, brațele frumos conturate, stomacul plat, coapsele, picioarele musculoase...

De aceea, fu aproape un șoc pentru ea clipa în care el făcu săritura pe care o pregătea; plonjă în apa clară cu grație și începu să înoate, cu fiecare ridicare a brațului apropiindu-se mai mult de locul în care se afla ea.Tina se ascunse mai bine în spatele acelui trunchi până când o părăsi tot curajul, se întoarse și o rupse la fugă spre casă. Numai când ajunse pe aleea pietruită, deveni conștientă că era desculță și se opri să-și încalțe sandalele.

O aromă de cafea o întâmpină când intră în casă. Doamna Moncrieff apăru în ușa bucătăriei.

– Bună dimineața, Tina, îi zâmbi ea. Te-am văzut alergând prin iarbă. Asta cred că ți-a mărit pofta de mâncare.

– O, nu, nu chiar, se bâlbâi Tina, simțind cum roșește. Eu... eu tocmai...

– Ce-ai zice de un pic de șuncă și niște ouă? Așa se începe bine ziua.

– O, nu cred că aș putea mânca acum, mulțumesc. Doar niște pâine prăjită cu marmeladă și o cafea, asta este tot ce-mi doresc.

Doamna Moncrieff scutură nemulțumită din cap.

– Vezi tu, de asta îmi place să gătesc pentru domnul Wakefield, lui îi place să mănânce!

– Va trebui să iau micul dejun cu el? încercă Tina.

– Mă îndoiesc! A plecat de mult, și nu obișnuiește să se întoarcă înainte de ora nouă.

Tina răsuflă ușurată, auzind vorbele menajerei. Oricum, va trebui să se confrunte cu Brant Wakefield destul de curând, dar intimitatea unei mese luate împreună era mai mult decât putea îndura. Nu-și putea scoate din minte scena de lângă lac și știa că figura o va trăda de fiecare dată când privirea lui o va întâlni pe a ei. Mai era și întâlnirea jenantă de la poarta spre grădină din noaptea trecută. Oare va face din nou referire la ea? se întrebă Tina. Sau va avea decența de a păstra tăcerea?

Se grăbi să mănânce micul dejun servit într-o încăpere însorită cu mese și scaune albe, fețe de masă oranj. Reuși să mănânce doar o felie de pâine prăjită, să bea două cești de cafea. După ce se schimbă într-o fustă maro și o bluză de lucru ca să pară cât mai severă, îi spuse doamnei Moncrieff că domnul Wakefield va dori să afle unde se găsește; așadar, să-i spună că se află în biblioetcă.

O dată ce găsi drumul spre biblioteca elegantă de la parter, Tina fu absorbită de cărțile minunate de acolo. Fiecare volum scos din bibliotecă îi spunea că va găsi în el multe materiale cu care să-și înceapă istoria familiei Wakefield. Originile acesteia duceau în timp până la William Cuceritorul. Se pare că aceștia fuseseră loiali coroanei, o familie tradițională. Ca toate marile familii, avea și părți bune, dar și rele.

Tina călători prin secole, alcătuindu-și în minte un schelet pe care să brodeze istoria familiei.

Întoarse paginile cu nesaț și aplecată asupra paginilor, nici nu auzi cum se deschise ușa.

– Ce sârguință! auzi vocea lui Brant chiar în spatele ei.

Se întoarse brusc și-l văzu pe Brant Wakefield la foarte mică distanță de ea.

– Îmi pare rău, domnule Wakefield, dar nu v-am auzit...

– Se pare că am acest talent de a te surprinde mereu, replică el.

– Ce vrei să spui, domnule?

El ridică din umeri.

– A fost minunat în apă, azi– dimineață. Ar fi trebuit să încerci.

Cu falsă inocență, Tina îl întrebă:

– Așadar ai înotat, domnule?

El o privi lung.

– De ce pui o întrebare la care cunoști deja răspunsul?

Roșind, Tina realiză că nu avea sens să se mai prefacă, pentru că Brant o văzuse.

– A, dumneata erai, domnule, pe malul lacului? Am zărit un cap în apă, dar n-am realizat...

– Ai văzut mai mult decât atât, miss!

Tina își dori în clipa aceea ca pământul să se caște și s-o înghită. Ar fi dat orice să pună capăt acestui interogatoriu.

– N-ar trebui să începem lucrul? se oferi ea, bănuiesc că timpul dumitale este drămuit.

– Poate că mâine vei dori să mi te alături la înotul în lac, sugeră el. Pe la șapte jumătate? Înotul de dimineață te face să te simți bine toată ziua.

– Mulțumesc pentru invitație, dar aș prefera să-mi văd de treabă, spuse ea pe un ton foarte rece și formal. Înotul nu este punctul meu forte. Domnule Wakefield, am fost trimisă aici ca să mă ocup de carte, așa că ar fi mai bine să-mi permiți să încep lucrul.

– Cum dorești, zise Brant îndreptându-se spre un cufăr mare de stejar aflat într-un colț al încăperii. Ridicând capacul, scoase un pachet de manuscrise îngălbenite de vreme.

– Bănuiesc că este totul aici... saga familiei Wakefield și a Hucclecote Hall. Dar mai întâi, aceste acte trebuie sortate.Vrei să te ajut? Pot angaja o secretară de la o agenție, să le sorteze.

– Nu, mulțumesc, spuse Tina, prefer să mă descurc singură.

– Cum dorești...Aș putea să sacrific acum o oră ca să te ajut, și poate pe seară o altă oră.

Brant scoase pachetele de acte și începură să le aranjeze în ordine cronologică. Brant era un bărbat foarte eficient și cu toată atmosfera de ostilitate dintre ei, Tina recunoscu că lucrau foarte bine împreună. Absorbiți de o serie de documente fascinante care relatau cum cu trei sute de ani în urmă fiul cel mic al familiei fusese dezmoștenit pentru că îndrăznise să se căsătorească cu o femeie care nu aparținea unei familii bune, nici nu auziră când se deschise brusc ușa bibliotecii și-și făcu apariția o tânără înaltă, blondă, foarte frumoasă. Tina și Brant erau aplecați asupra unui document, încercând să descifreze înscrisurile îngălbenite; amândoi ridicară privirea uimiți.

Ochii violeți ai blondei se confuntară o clipă cu cei albaștri ai Tinei. Tina știu fără îndoială cine era femeia și simți o ușoară disperare constatând că era foarte frumoasă, zveltă, elegantă. Îmbrăcămintea îi punea în valoare trupul.

O ignoră pe Tina și se îndreptă direct spre Brant.

– Dragul meu, doamna Moncrieff mi-a spus că te afli aici. Îl prinse după gât cu brațele și-și ridică spre el gura cu buzele senzuale.

Privind-o, Brant o sărută scurt.

– Mă bucur c-ai venit, Loretta. Am crezut că tu și tatăl tău veți mai sta o săptămână la Londra.

– Așa ar fi fost, zise tânăra, dar tata a trebuit să se întoarcă acasă pentru câteva zile, să rezolve niște probleme cu consiliul local. Și întrucât ai refuzat să vii să mă vezi, m-am gândit să mă întorc eu. Asta înseamnă devotamentul, dragul meu, nu?Am sosit acasă cu o jumătate de oră în urmă și am venit direct aici, fără să mă schimb măcar. Acum trebuie să lași totul deoparte și să facem o plimbare.

– Mi-aș dori să pot merge, zise el simulând regretul. Aștept însă un expert de la muzeul de istorie să vină în orice moment să-mi ofere consultanță în privința deschiderii vechiului atelier de meșteșuguri, așa că va trebui să-mi petrec cu el restul zilei.

Loretta simulă dezamăgirea.

– Ei bine, dacă nu se poate contramanda...atunci ne vom întâlni în seara asta, vei cina cu noi la conac.

Brant scutură din cap.

– Din păcate, am aranjat să-mi petrec seara aici, cu Tina; nu mă așteptam să vii atât de devreme.

Ochii ei căpătară un aer foarte rece.

– Tina?

– A, n-am făcut prezentările, nu? Tina, ea este Loretta Boyd French. Loretta, ți-o prezint pe miss Harcourt. Va scrie istoria familiei Wakefield. Ți-am vorbit despre intenția de a o scrie, nu?

– Parcă-mi amintesc ceva, zise ea. Dar va trebui să-ți modifici planurile, dragă Brant. Tata te așteaptă în seara asta.

El ezită.

– Bine, o s-o rețin pe Tina ca să-i arăt documentele familiei. Nu se poate apuca de treabă până ce nu le sortăm.

Loretta râse disprețuitor.

– Dacă o vei reține pe miss Harcourt, vei irosi proprii tăi bani ,dragul meu, nu pe ai ei. Loretta îl prinse după gât și-l sărută din nou. Haide, Brant, nu fi rău!Am lipsit o săptămână!

El zâmbi din nou, apoi cedă.

– Foarte bine, voi veni în seara asta la cină. Apoi o privi pe Tina. Vă trebui să amânăm sortarea până mâine. Iar acum , Loretta, să mergem în salon să bem ceva, înainte de sosirea acelui domn de la muzeu. Te rog să-mi povestești cum ai petrecut la Londra.

Se închiseră ușile în urma lor, dar Tina tot auzi râsul cristalin al Lorettei Boyd French și se simți furioasă că această Loretta întrerupsese lucrul început de ei. Fără prezența fascinantă a lui Brant în această bibliotecă, se simțea acum descumpănită și nu

mai avea pornirea de a se apuca din nou de lucru. Documentele familiei pe care cu câteva minute le considerase atât de interesante, nu-i mai rețineau atenția.

După douăzeci de minute de când cei doi ieșiseră, Tina se îndreptă spre fereastră și ceea ce văzu afară o făcu să se retragă imediat. La câțiva metri sub fereastră, în dreptul unei elegante mașini sport, cei doi erau îmbrățișați.

Tina se trezi urând-o pe această tânără, care-i schimbase programul lui Brant.

Pe la amiază, o durea capul și simțea o nevoie disperată de aer curat. Porni într-o mică plimbare pe sub castanii bătrâni.

Când se întoarse acasă, la ora mesei, ușor revigorată, i se spuse că era așteptată de domnul Brant Wakefield și invitatul acestuia, Jocelyn Ashley. Era un tânăr plăcut până în patruzeci de ani, foarte interesat de munca sa și pasionat.

– Trebuie să vă complimentez, miss Harcourt, că sunteți foarte bine informată, începu acesta, după ce discutară despre problema sclaviei pe moșiile medievale. Brant va avea un ajutor important când va începe istoria familiei sale.

– Nu cred că voi rămâne atât de mult timp aici, protestă Tina. Stau aici până adun toate materialele necesare pentru cartea mea.

– Păcat! Sunt sigur că i-ați fi fost de foarte mare ajutor, în diferite probleme, opină Jocelyn.

Tina încercă să-și înăbușe roșeața care-i invadă obrajii, simțind ochii lui Brant ațintiți asupra ei.

– Sunt de acord că Tina își cunoaște foarte bine treburile; nu m-aș fi așteptat la o tânără de vârsta ei.

Jocelyn Ashley păru să nu sesizeze nimic din răceala care persista între cei doi în timpul mesei. El continuă să vorbească:

– Ai fost vreodată la Weald și Downland Museum, miss Harcourt? Nu este departe de aici, este un loc fascinant. Un muzeu în aer liber, iar pentru cineva ca dumneata, cu specializare în istorie, este o necesitate, aș putea spune.

Tina îi răspunse zâmbind.

– Am auzit de ele, desigur, și intenționam să le vizitez cât voi sta aici.

– Poate vom merge împreună, Tina.

Ea se uită repede în jur, luată prin surprindere de această invitație neașteptată din partea lui Brant. Figura lui însă nu exprima nimic. Era un alt tertip de al lui, sau vorbise serios?

După terminarea mesei, cei doi bărbați au plecat să vadă un hambar vechi pe care Brant voia să-l renoveze pentru a-l amenaja într-o vopsitorie; vopsitul era un meșteșug la mare valoare la Hucclecote Hall cu un secol în urmă. Brant voia să refacă procesul de vopsire a pielii până la confecționarea șeilor fine și a cizmelor de călărie.

Tina se întoarse în bibliotecă și se forță să se concentreze asupra muncii sale. Scaunul pe care stătuse Brant dimineață se afla lângă ea, amintindu-i de absența lui, iar ea rămase cu ochii închiși încercând să se controleze, să nu mai tânjească după el.

Ce fel de femeie ești tu, Tina Harcourt? se întrebă ea. De cum ai cunoscut un bărbat senzual ca Brant Wakefield, un bărbat cu pasiuni nedomolite, ești deja consumată de sentimente contradictorii, dar inedite. După câteva săruturi cam lipsite de tandrețe, te-a simțit că nu ești ceea ce vrei să pari, ci o femeie consumată de pasiuni.

Dar cel puțin, recunoscu ea printre dinți, Brant nu va afla niciodată ce putere magică are asupra mea. Nu se va mai lăsa sub imperiul acelor emoții greu de descris despre care-i vorbiseră tatăl ei și mătușa Ruth, ci va reveni la acele emoții domoale pe care i le oferea doar Charles.

Petrecu o după–amiază și o seară teribil de apăsătoare. Cinând singură, își imagină scenele care se petreceau la conacul Maddehurst. Loretta Boyd French strălucind într-o rochie de seară strălucitoare, aruncându-i priviri provocatoare lui Brant; apoi, cei doi care-și zâmbeau, sub privirile îngăduitoare ale nobilului ei tată, vicontele Boyd French.

Fără să vrea, Tina lovi farfuria cu cuțitul când lacrimile îi invadară ochii. Menajera, care sosea cu desertul, se opri uimită.

– S-a întâmplat ceva, miss Tina? o întrebă ea.

– Nimic, minți Tina, sunt doar obosită, atât.

Doamna Moncrieff se încruntă, observând că fata nu se atinsese de mâncarea din farfurie.

– Miss Tina, o să te îmbolnăvești dacă nu mănânci. Dar acum, lasă-mă să te tentez cu această budincă de caramel.

Tina înclină plictisită din cap, gustă o singură dată, din politețe. Se retrase imediat să citească, dar se trezi citind același pasaj de câteva ori. În cele din urmă renunță, coborî din pat și se duse spre fereastră. De acolo ieși în balconul care dădea deasupra grădinii. Aerul înmiresmat al serii o învălui prin cămașa de noapte transparentă și se aplecă sprijinindu-se de balustradă, ascultând zgomotele nopții. Auzi cântecul unei privighetori, ceasul din turn care bătea ora unsprezece de la capelă, apoi de peste pajiște vocile bărbaților care munceau pe proprietate și care probabil se întoarceau de la cârciuma din sat. Stelele păreau foarte grele pe cerul de catifea.

Din depărtare se auzi zgomotul unui motor care se apropia, apoi o mașină intră pe poarta conacului, apropiindu-se de casă. Brant se întoarcea atât de devreme? I se părea incredibil ca el să se fi desprins din brațele frumoasei Loretta. Inima Tinei bătu puternic până când mașina opri chiar sub ferestrele ei și liniștea puse din nou stăpânire pe grădină. Poate fusese vechilul conacului Jeff Lintott, care avea casa lângă grajduri.

Deodată, Tina auzi pași. Vru să se retragă în camera ei, dar apoi își spuse că era mai bine să nu facă nici o mișcare, ca să nu fie văzută. O singură lampă era aprinsă și aceasta arunca o lumină gălbuie, insuficientă pentru ca s-o descopere.

Pașii se opriră și spre uimirea ei auzi glasul lui Brant.

– Nu poți să dormi, Clementina?

Din nou îi folosea ironic numele!

Nu avea rost să nu-i răspundă, așa că murmură doar atât:

– Am ieșit să iau puțin aer, este o noapte foarte caldă.

– De ce nu cobori aici? sugeră el, să facem o plimbare. Briza de la malul lacului te va răcori foarte bine.

– Nu pot veni, spuse ea.

– Nu poți? De ce?

– Mă întorc la culcare, minți ea.

– Nu te atrage mai mult să stai întinsă în fân, sub stele, Clementina?

– De câte ori să-ți spun că nu vreau să-mi folosești acest apelativ?

-" Ce este un nume? cită el din Shakespeare. Acela prin care denumim un trandafir ar mirosi la fel sub orice altă denumire."

Brant făcu o pauză, apoi adăugă:

– Știi, ai putea fi personificarea Julietei, aflată acolo sus în balcon cu acea cămașă de noapte transparentă, cu părul lăsat pe umeri.

– Iar tu te imaginezi deja în rolul lui Romeo? îl interpelă ea, încercând să țină pasul cu sarcasmul lui.

– De ce nu? Am toate atributele necesare.

– Sper ca și Loretta să gândească la fel, îl opri Tina, uimită de propria-i îndrăzneală. Se simțea mai bine acum, privindu-l de sus.

Vocea lui Brant răsună imediat;

– Las-o pe Loretta, nu are ce căuta în această discuție.

– Cu multă plăcere o voi face, replică Tina. De fapt, este timpul să-ți spun noapte bună.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi el spuse:

– Știi, mi-am închipuit întotdeauna că Shakespeare l-a făcut pe Romeo un tip mai sensibil, mai slăbuț, ca să nu-l pună să urce scara până la iubita lui ca să-i fure un sărut. Mai ales în prima seară când și-a rupt gâtul uitându-se al ea de sub balcon.

Până să-i răspundă, Tina auzi un zgomot, ceva ca un foșnet, care venea de sub balcon. Ar fi vrut să fugă înapoi în cameră unde se simțea în siguranță, dar realiză la timp ca asta l-ar fi făcut să se amuze și mai mult.

Imediat, capul lui Brant apăru deasupra balustradei. Peste încă o secundă, își trecu un picior peste aceasta și ajunse lângă Tina, uimită peste măsură. Ochii lui negri străluceau în lumina slabă care se insinua din încăpere.

– Acum, spune-mi, Julieta, merit acel sărut? o întrebă el.

– Nu... nu te prosti, domnule Wakeflied. Dar cum ai ajuns aici?

– Urcând rădăcina iederei, îi explică el.

Încercând cu disperare să-și ascundă teama, Tina îi spuse pe un ton care nu suferea contrazicere:

– În această situație, te poți duce înapoi pe unde ai venit, sau poți ieși pe ușă, după cum dorești. Dar oricare dintre soluții o alegi, fă-o mai rapid.

– Mai întâi sărutul! zise el apropiindu-se amenințător.

– Nu! strigă Tina, făcând un pas înapoi.

Dar ce scăpare putea să aibă? Să se retragă în camera ei, unde Brant avea acces? Se înfioră la acest gând și rămase pe balcon,

înfruntându-l cu mult curaj. El începu să râdă și în clipa următoare Tina se trezi în brațele lui. Sărutul lui o surprinse prin blândețe, căci Brant abia îi atinse buzele, în timp ce mâinile lui începură să-i exploreze trupul. Tina se înfioră iar el simți asta. Deodată, o strânse mai tare în brațe, la fel de intens cum făcuse atunci, în grădină. Cămașa de noapte transparentă a Tinei nu putea constitui o barieră între ei, ea cedă sărutului, simțindu-i palmele calde care-i cutreierau trupul, asta până când se pierdu în brațele dorinței, acolo unde doar simțurile mai contau.

Deodată, mâinile lui își încetară explorarea ardentă. Brant făcu un pas înapoi, dezlipindu-se de ea.

– Tina, eu...

În mod ciudat, inexplicabil, nesiguranța, ezitarea din glasul lui o readuseră la realitate. Ce nebunie o făcuse să lase să se ajungă la o asemenea intimitate acolo pe balcon, ea îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte transparentă?

Se desprinse din brațele lui:

– Ți-ai pierdut mințile, Brant? Te rog să ieși chiar acum din camera mea! Să nu mai îndrăznești să mă atingi așa vreodată!

Brant, care-și recăpătase și el stăpânirea de sine, nu ezită să riposteze:

– Ți-ai regăsit inocența, Clementina? Observ că ai destul tupeu!

– Ieși chiar în clipa aceasta! strigă ea.

Pentru un moment el rămase privind-o în tăcere, iar ea tremurând de furie.

Apoi, el intră în camera ei, de unde se îndreptă imediat spre ușă. Acolo se mai opri o dată s-o privească.

– Aș vrea să înțelegi o dată pentru totdeauna, îi spuse cu duritate, că o dată ce am ieșit pe ușa aceasta nu va fi cazul s-o blochezi, pentru că nu voi mai reveni. Nici în seara asta, nici în altă seară. Te voi lăsa să te bucuri de liniștea feciorelnică a acestei încăperi.

Tina, care stătea cu brațele strânse la piept, încercând să ascundă privirii tot ce se putea ascunde, nu-i răspunse.

– Vise plăcute, Clementina. Apoi ieși, fără altă vorbă. Și faptul că închise foarte calm ușa în urma sa, a fost mai rău decât dacă ar fi trântit-o.

Capitolul 3

Două zile mai târziu, două zile de tensiune, ori de câte ori se întâlneau întâmplător, Brant plecă la Londra.

Se ducea după Loretta, se gândi Tina, cu toate că-i spusese că nu are timp de pierdut la Londra. Dar după cum se vedea, Loretta trebuia să ridice un singur deget pentru ca Brant să facă ce dorea ea!

Fără el, conacul părea pustiu și apăsător. Tina era deprimant de conștientă că nu făcea progrese în munca ei de cercetare. Și nu numai atât, dar în timp ce stătea la biroul cel mare din bibliotecă se trezi visând cu ochii deschiși, gândurile ei alunecând pe căi care-i erau interzise acum.

Vremea se încălzi foarte tare, și abia mai suporta căldura, chiar îmbrăcată în cele mai subțiri rochii de vară. Era mulțumită că îmbrăcămintea ei nu mai avea cum să atragă comentariile răutăcioase ale lui Brant.

În cea de a doua zi de la plecarea lui, după– amiază renunță la lucru, luă o carte și se așeză să citească la umbra unui copac. Dar nici acolo nu-și găsi liniștea. Se îndreptă spre lac, atrasă de răcoarea de acolo. Se așeză pe marginea lacului, unde-l zărise pe Brant care plonja în apă. Probabil că și el fusese conștient tot timpul că este urmărit.

Deodată, auzi pe cineva care se apropia pe cărare și se întoarse repede. Din fericire, era Jeff Lintott, angajatul lui Brant.

– Ți-ai fi dorit să ai un costum de baie cu dumneata, miss Harcourt? o întrebă acesta. Apa asta limpede este o adevărată plăcere pe căldură asta toridă.

Tina se bucură de explicația pe care o găsise omul pentru prezența ei în acel loc.

– Da, răspunse ea, dar dacă m-aș duce până la conac să iau costumul m-aș încălzi și mai tare pe drum,

– Te pot invita la o ceașcă de ceai, miss. Casa mea este destul de aproape, dacă o tăiem prin pădure.

Tina își aminti cu regret ce-i spusese doamna Moncrieff, că soția lui Jeff fusese ucisă de un șofer beat pe când traversa drumul. Acest lucru se întâmplase la numai doi ani de la căsătoria lor. De la acea tragedie, Jeff trăia singur.

– Mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai, zise ea.

Pe când porneau împreună spre casa lui Jeff, Tina îi spuse:

– Asta înseamnă că ai terminat munca pe ziua de azi?

– A, nu! Jeff începu să-i explice că nu-i ajungeau orele zilei ca să facă totul așa cum trebuia. Nu termin niciodată munca înainte de ora zece seara.

– Bietul de tine! îl compătimi Tina.

– O, nu vreau să mă înțelegi greșit, dar îmi place să muncesc din greu. O umbră îi întunecă fața. Munca grea te ține în viață.

– Din ceea ce am auzit acum câteva zile, am înțeles că domnul Wakefield are mare încredere în tine, zise Tina, sperând să-i facă o bucurie.

– Și eu îl stimez foarte mult, spuse Jeff. Brant este un tip deosebit, are entuziasmul care trebuia acestui loc ca să revină la viață.

Ajunseseră la ferma lui Jeff, o clădire fermecătoare, mică dar elegantă, care, în mod surprinzător, semăna foarte mult cu clădirea conacului. De cum intrară, se opriră direct în bucătărie, iar Jeff puse ceainicul pe foc, scoase câteva prăjituri și continuă să vorbească:

– Brant este decis să redea măreția acestui loc într-un timp record. Pe vremea unchiului său, lucrurile nu mergeau deloc bine. Am încercat să-l conving pe bătrânul Sebastian că niște lucruri noi, cum ar fi deschiderea conacului pentru public și folosirea metodelor moderne de lucru la fermă ar mări foarte mult veniturile, dar el a refuzat sistematic orice idee de acest gen. Dar acum, cu Brant, totul începe să prindă contur!

– Bănuiesc că dacă nu era acel tragic accident, Brant n-ar fi moștenit...

– Da, ai dreptate. Richard, fiul lui Sebastian era moștenitorul de drept, dar din nefericire a murit într-un accident de mașină în sudul Franței. Să nu mă înțelegi greșit, miss Harcourt dar... ei bine, Richard n-ar fi făcut niciodată ce face Brant. De fapt, îi plăcea prea mult să se distreze.

Tăcură amândoi câteva minute, în timp ce Tina prelucră informațiile. Apoi îi spuse, ezitând:

– Am auzit că Loretta Boyd French era logodită cu Richard.

Jeff se întunecă la față.

– Cred că te-a șocat puțin când ai aflat. Sunt un romantic ca și tine, și nu pot să nu observ că este foarte nepotrivită pentru Brant. Cu toate acestea, din punctul de vedere al familiei, bănuiesc că este un aranjament foarte bun. Ea are toate legăturile cu aristocrația, iar Brant are banii care lipsesc familiei Boyd French. Iar Loretta este aici, la îndemână, căci Brant nu prea are timp să-și găsească nevastă.

– Ce te face să spui asta? îl întrebă Tina.

– Agnes Moncrieff mă ține la curent cu toate noutățile, îi explică el cu un zâmbet. Consideră că aș muri fără prăjiturile și micile ei secrete.

Tina repetă întrebarea:

– De ce trebuie să-și găsească Brant atât de repede o nevastă?

– Este o chestiune de moștenire, îi explică Jeff. De generații, moștenitorul de la Hucclecote Hall trebuie să fie deja însurat până la treizeci și cinci de ani, altfel i se interzic toate drepturile. Brant

are mai puțin de un an la dispoziție, așa că vezi tu, nu prea mai are timp de pierdut.

Tina era șocată. Ce fel de bărbat era acest Brant Wakefield ca să se însoare cu femeia care fusese logodită cu vărul său decedat recent, doar pentru ca să îndeplinească cerințele legale pentru moștenirea depină? Fără îndoială, în ochii lui Loretta prezenta avantajul de a fi fost disponibilă și deja aprobată pentru a deveni soția moștenitorului legal al unui Wakeflied. Dar dragostea? Acesta nu intra în vederile sale, cumva?

Jeff o privea curios.

– Probabil ai mai auzit de astfel de aranjamente în cercetările tale. Vreau să spun că familiile vechi făceau asta pentru a menține averea în familie, foarte rar se căsătoreau cu cineva care nu făcea parte din cercul lor.

Ea încuviință.

– Știu, dar ți se pare cu totul altfel atunci când cei implicați nu sunt simple nume întâlnite în documentele istorice.

Dar Jeff avea dreptate, aceasta era doar o altă căsătorie de conveniență, fără dragoste de ambele părți. Nu era greu de crezut că Loretta era capabilă să se mărite doar pentru bani și un statut social adecvat. Cât despre Brant... nu el făcuse acele comentarii despre femei... care le puneau într-o lumină foarte dezavantajoasă? Pentru un bărbat ca el, iubirea era ceva fără sens. Era doar dorință.

Jeff, care observă c-o făcuse să cadă pe gânduri, schimbă subiectul:

– Cred că te simți foarte singură, acolo la conac. Nu știu ce-aș putea să-ți sugerez, ținând seama că muncesc tot timpul. Cu toate astea, ce-ai zice să mergem împreună la localul din sat? Te-ai mai înveseli un pic.

– Mulțumesc, Jeff, zise ea, scuturând din cap. Dar nu cred că...

– Haide, acceptă. Nu se știe niciodată peste ce informații folositoare poți să dai...să știi că cei care vin regulat acolo sunt în jur de optzeci de ani...

Ei bine, de ce nu? se gândi Tina. Era adevărat că se simțea singură. Niciodată nu fusese singură și deprimată ca acum.

– Bine, Jeff, vin bucuroasă.

***

A doua zi, Tina se duse, așa cum promisese, să bea ceaiul cu Jeff la ferma sa. Când se întoarse la bibliotecă, îl găsi acolo pe Brant. Părea furios.

– Unde ai fost? vru să știe.

Deși inima începuse să-i bată tare la vederea lui, îl înfruntă deschis, răspunzându-i:

– Nu cred că te privește.

– Parcă eu te-am angajat, dacă-mi amintesc bine.

– Da, este adevărat, domnule Wakefield, dar nu am ore fixe de lucru.

El o privi cu ură, așa i se păru.

– Chiar trebuie să mă înfrunți?

– Chiar trebuie să fii atât de dur?

Brant strânse furios din maxilare, iar ea se temu o clipă. Dar el se controlă imediat și îi spuse:

– Am auzit că ai fost la ferma lui Jeff Lintott, iar aseară ai fost cu el chiar la localul din sat! Nu mă așteptam la asta!

– Dacă știai unde am fost, de ce m-ai mai întrebat? Acum câteva zile m-ai dojenit că am pus întrebări la care știam deja răspunsul.

Brant se îndreptă spre fereastră, unde rămase câteva clipe cu brațele încrucișate peste piept.

– Cum merge lucrarea ta? o întrebă apoi brusc.

– Bine, minți ea.

– Mâine, spuse el, vom mege la cel muzeu în aer liber, despre care vorbea Jocelyn Ashley.

Tina încercă să-și ascundă entuziasmul.

– Îmi pare rău, spuse ea, dar sunt prea ocupată.

Brant se întoarse s-o privească:

– Ocupată? Cu ce?

– Cu niște acte care privesc implicarea familiei Wakefield în disoluția mănăstirilor.

– Asta mai poate aștepta, spuse el. Mâine să fii gata la ora zece.

Tina îl urmări cum pleacă cu pași mari, fără a se mai uita în urmă. Se temea la gândul că va petrece o zi întreagă în compania

lui, dar cum putea să-l refuze? Atâta timp cât dura această activitate de cercetare aici la conac, Brant era șeful ei și cuvântul lui era lege.

***

Pentru prima oară în trei săptămâni, cerul era înnorat. Pe când se îndreptau spre Sussex, în Mercedesul alb al lui Brant, Tinei i se păru că aude tunete. Din fericire, când ajunseră la muzeul Weald and Downland nu ploua încă, dar amenințarea acesteia rărise vizitatorii.

Era un cadru perfect, se gândi Tina, învăluind cu privirea valea minunată în care erau adunate acele comori ale istoriei. Se aflau aici patru clădiri vechi care fuseseră propuse pentru demolare din cauza lărgirii drumului, dar care fuseseră doar mutate aici, pentru a fi păstrate pentru generațiile viitoare. Brant studie toate exponatele cu interes, punând întrebări pertinente muzeografilor, privind metoda de construcție. Dar cerul devenea tot mai cenușiu și când ajunseră la tabăra de la Charcoal Burner, aflată într-un luminiș în pădure, cerul se dezlănțui. Neavând alt adăpost prin preajmă, Brant o conduse chiar spre coliba în care trăiseră unii dintre acești cărbunari cu familiile lor. Era întunecat și înghesuit înăuntru și nu avură de ales decât să se așeze pe unul din paturile din încăpere.

– Este destul de primitiv, spuse Brant oarecum amuzat, dar nu te poți plânge că nu este o atmosferă intimă.

– Nu putem sta prea mult aici, murmură ea.

– De ce nu? Eu nu mai am nimic de rezolvat astăzi.

Tina lăsă o oarecare distanță între ei. Pentru a-i canaliza gândurile într-o direcție care i se păru mai sigură pentru ea, îl întrebă:

– Cum a fost călătoria la Londra?

Observă cum Brant se tensionează brusc. Dar vocea îi rămăsese calmă, periculos de calmă.

– De ce vrei să știi, Clementina?

Nu avea sens să mai protesteze în privința numelui cu care i se adresa.

– Te-am întrebat, doar.

– Ți-ai fi dorit să fi fost cu mine? se hazardă el.

– Cu siguranță, nu! De ce s-o fi făcut?

– Poate pentru că te-ai simțit singură fără mine. Dar te-ai consolat cu Jeff Lintott, adăugă.

– Este ridicol ce spui, zise ea profitând că nu-i putea vedea ochii ca să știe că minte. De ce să nu fi vorbit cu Jeff? Trebuie să-ți cer voie?

– Nici măcar lui Charles nu consideri că trebuie să-i ceri permisiunea?

Charles! Tina realiză, nu fără un sentiment de vinovăție, că nu se gândise deloc al el în ultimele zile. Dar, se gândi ea, de fapt ea

și Charles se înțeleseseră destul de bine. El nu obiecta dacă se ducea la dans fără el. Dansul nu era punctul lui forte, așa îi spunea mereu, și nu i se părea demn ca o persoană cu statutul lui să fie văzută bâțâindu-se alături de studenți. Charles știa prea bine că la întoarcerea acasă de la aceste serate Tina era escortată de vreun coleg, dar nu spusese nimic.

În privința lui Jeff Lintott, nu avusese ce să-și reproșeze. Dar amintindu-și sărutările înfocate pe care i le dăduse Brant ,Tina roși fără să vrea.

Charles nu va înțelege nici într-o mie de ani ce pasiuni stârnise Brant Wakefield.

De aceea, mări și mai mult distanța care o separa de el.

Brant continuă:

– Cred că nu va trece mult și Charles va afla de aventurile tale. Vei avea însă ocazia să te confesezi când îl vei vedea în acest weekend.

– Nu-l voi vedea în acest weekend, spuse Tina.

– O, nu ți-am spus? Te-a căutat la telefon când erai cu Jeff Lintott, ieri. I-am spus că în privința muncii tale de cercetare totul merge bine și l-am invitat în acest weekend să constate și singur ce progrese ai făcut. Va veni mâine la Hucclecote Hall, la ora prânzului. Nu va fi o bucurie pentru voi amândoi? Vei putea să-l pui la curent cu tot ce ți s-a întâmplat.

Tina îi regăsi curajul.

– Ce joc faci, domnule Wakeflied? Ce încerci să-mi înscenezi?

– Te asigur că nu este nici un joc, răspunse el. Apoi, după un moment de tăcere, îi spuse: mi se pare, sau nu te bucuri deloc să-ți revezi logodnicul?

– Charles nu este logodnicul meu, ripostă ea.

– Mă întreb ce reacție va avea auzind că negi acest lucru, insistă Brant. Bănuiesc că dr. Medwyn consideră că totul este stabilit între voi. Ai îndoieli, Clementina?

-Nu, nu am îndoieli, ripostă ea vehement. Se ridică de parcă ar fi vrut să vadă adcă mai plouă. Mergem? Cred c-a mai stat ploaia.

– Nu fi absurdă, plouă destul de tare. Vino și stai aici.

Tina își dori cu disperare să mai vină vreun vizitator care să se adăpostească aici de ploaie. Dar nu venea nimeni, doar ploaia și din când în când câte un fulger sau un tunet. La naiba cu acest bărbat! își spuse Tina. Acest Brant era perfect conștient de efectul pe care-l exercita asupra ei; se amuza pe seama ei.

Tina fu nevoită să mai îndure încă o jumătate de oră de chin înainte ca ploaia să înceteze. Abia atunci Brant o anunță că nu porneau direct spre Hucclecote Hall, ci mergeau undeva, la masă. O duse la un han lângă Goodwood House, conacul foștilor duci de Richmond și Gordon, într-un decor rural, idilic. În restaurantul elegant li se servi o mâncare delicioasă, dar Tina abia gustă. Brant părea să-i ignore agitația. Tina era conștientă că în timpul acestei vizite nu acumulase prea multe informații.

Nu se mai putea gândi la nimic în afară de vizita apropiată a lui Charles, pe care o vedea ca pe o amenințare. Ce ciudat să

gândească așa despre bărbatul pe care-l iubea, cu care se va căsători într-o zi!

Oare era bine să încerce să ia legătura cu el la telefon? Dar ce să-i spună? Nu, de fapt era bine că venea, încercă să se consoleze singură. În acest fel, va avea ocazia să-i vadă pe cei doi bărbați unul lângă altul, să-i compare. Conversația inteligentă a lui Charles și manierele sale îl vor pune în umbră pe Brant și-l vor dezvălui așa cum este. Totuși, de ce ideea apropiatei sosiri a lui Charles o umplea de teamă?

Capitolul 4

După ploaia din ziua precedentă, în comitatul Sussex aerul era curat și proaspăt. Dar pentru Tina norii nu se spulberaseră, ba chiar se adunau și mai amenințător cu fiecare oră care trecea. Charles venea la ora prânzului și pe la ora unu, ea era în plină așteptare.

Nu-l văzuse pe Brant toată ziua. Acesta se afla undeva pe moșie, cu probleme. Așa că era sigură la o fereastră în holul mare când observă cum sosește o mașină neagră venind de pe autostradă. Traversă holul și ieși afară, rămânând în capul treptelor.

Charles opri mașina observând-o și-i făcu un semn de salut, apoi dădu mașina în marșarier pentru a putea parca, fără să mai fie nevoie de alte manevre.

Tina, care-i observa detașată minuțiozitatea, își dori ca măcar acum Charles să fi dat dovadă de puțină impetuozitate, să fi oprit ca s-o sărute și apoi să parcheze.

Tina coborî treptele și-și stăpâni nerăbdarea, pentru ca logodnicul ei Charles să-și scoată din portbagaj lucrurile cu care venise, apoi să încuie ușile mașinii. În final, după ce se asigură că totul era perfect, Charles se întoarse spre ea, zâmbindu-i.

– Tina, draga mea, ce bine îmi pare să te văd! Mai devreme decât te-ai fi așteptat, nu?

Charles fusese dintotdeauna un bărbat foarte grav, care-și câștiga respectul în rândul studenților. Era de înălțime medie, puțin cam prea bine legat, cu părul de culoarea nisipului și ochi căprui. Era îmbrăcat într-un costum ușor de călătorie. Era cu doi ani mai tânăr decât Brant Wakefield, dar părea mai mare ca acesta.

– Salut, Charles, zise ea, încercând să spună aceste vorbe cu oarecare căldură în glas. Ce bine că ai putut veni aici în weekend!

Tina își ridică fața, iar el o sărută absent. În clipa aceea, se auzi vocea lui Brant, care cobora treptele.

– Doctore Medwyn, ce bine că ai reușit să vii! exclamă Brant întinzând mâna să-l salute. Apoi se opri, căpătând brusc un aer confuz. A, n-am vrut să vă întrerup. N-am realizat că dumneata și Tina...

– Ce faci, domnule Wakefield? zise Charles luând mâna întinsă, zâmbind.

– Am crezut, domnule, că dumneata ești tutorele și mentorul Tinei. N-am avut habar că sunteți...că vă iubiți, încheie el.

– Dar nu ne...Tina se opri și se întoarse spre Charles, care, ușor jenat spuse:

– Ne cunoaștem de mult timp, domnule Wakefield. De fapt, o cunosc de când era o copilă. Tatăl ei, profesorul Harcourt, mi-a fost coleg, și mai mult decât atât, bun prieten.

– Înțeleg, zise Brant. Dar vă rog să intrați să vă arătăm camera. Apoi poate veți coborî să bem un pahar de sherry înainte de masă?

– Ar fi foarte plăcut, încuviință Charles.

Pornind în urma celor doi bărbați, Tina era conștientă că Brant Wakefield nu era genul de om pe care Charles să-l fi agreat. Era respectat, ca om bogat, cu un anumit statut social, dar avea o anumită duritate pe care Charles n-o va agrea. Charles nu era conștient nici un moment de sarcasmul lui Brant.

La masăk, Brant începu să laude calitățile Tinei.

– Fără îndoială, doctore Medwyn, ai ales-o pe Tina în cunoștință de cauză, ca răspuns la solicitarea mea. Trebuie să mărturisesc că n-am fost prea entuziasmat atunci când am scris la universitate. Iar când am auzit că va veni miss Clementina Harcourt, m-am așteptat la o profesoară bătrână, rigidă. El o privi pe Tina, zâmbindu-i peste masă. Nu mai trebuie deci să mai spun ce uimit am fost când am văzut-o! Nimeni n-o poate acuza pe Tina de rigiditate!

Charles consideră că este momentul să completeze imaginea Tinei, alegându-și vorbele cu multă grijă.

– Tina este una dintre cele mai bune studente; sunt convins că-și va lua masteratul cu succes. Iar o carte ca aceasta de care ai dumneata nevoie, care solicită o muncă plină de inițiativă, era tot ce-i trebuia.

După masă ,Tina și Charles plecară într-o plimbare pe domeniu.

– N-aș spune că-mi este tocmai simpatic acest domn Wakefield, observă Charles. Nu este chiar... un gentleman. Este un individ cam îndrăzneț și frivol pentru a fi pe gustul meu.

– Nu este așa, protestă Tina, simțind nevoia să-l apere pe Brant. Muncește foarte mult, după cum spune și Jeff.

– Jeff? repetă Charles pe un ton tăios care pe Tina o făcu să ofteze. Nu suporta să fie cenzurată. Era mai bine să nu fi menționat vizitele făcute la casa acestuia sau la localul din sat.

– Jeff Lintott este angajatul conacului, este administrator, îi explică ea. Am stat de vorbă o dată sau de două ori, când ne-am întâlnit întâmplător.

Ajunseseră la marginea lacului și se așezaseră pe iarbă, privind suprafața apei. O pereche de lebede porni în direcția lor, sperând că va primi ceva de mâncare.

Tina își aminti ce citise despre aceste păsări nobile care se uneau pe viață. Dacă una murea, cealaltă murea de inimă rea. Oare Charles ar fi putut să înțeleaă atâta devotament? se întrebă ea.

– Trebuie să-ți spun foarte cinstit, draga mea , începu Charles, netezindu-și impacientat părul nisipiu care fusese răvășit de vânt, că nu sunt prea mulțumit de aranjamentul care s-a făcut.

– Ce vrei să spui, Charles? îl întrebă ea, uimită.

Încruntându-se, el începu să examineze cu atenție vârful impecabilului său pantof Oxford.

– M-am gândit că va fi mai multă lume pe aici... adică în casă. Nu sunt sigur că este bine să te afli singură aici în toată casa asta cu acest Brant Wakefield.

– Dar nu sunt singură, protestă Tina. Mai este și doamna Moncrieff, menajera. Locuiește aici.

Charles ridică din umeri. I se păreau irelevante asigurările ei.

– Din observațiile făcute de Wakefield, nu mi se pare c-ar fi un tip prea scrupulos.

– Charles, obiectă ea, doar nu-ți imaginezi că un bărbat matur care și-a croit singur drumul în viață, mai ales în Australia, este vreun diamant neșlefuit?

– Diamant neșlefuit? se întoarse Charles brusc. Asta înseamnă că îl aprobi cumva. Tu niciodată n-ai folosit impropriu limba engleză! Să înțeleg că-l aprecizezi pe acest individ?

Tina roși, dar pentru ca el să nu observe se întoarse spre lebede, dar acestea dispăruseră, pentru că nu li se oferise nimic de mâncare.

– Am vrut să spun că pare să aibă o părere exactă despre Hucclecote Hall. Predecesorul său, Sebastian Wakefield, l-a cam lăsat în paragină, și dacă fiul acestuia, Richard, ar fi moștenit, lucrurile s-ar fi degradat și mai mult. Nu vreau să înțelegi, continuă ea îndrăznind să-l privească pe Charles, că a fost mai bine că a murit în accident. Cu toate acestea, chiar dacă ne pare rău, moartea lui este un fapt de mult întâmplat și nimeni nu-l mai poate readuce la viață. Așadar, următorul pe linia descendenței este Brant Wakefield.

Charles se încruntă vizibil.

– Mi se pare normal ca la vârsta ta să fii ușor impresionabilă, dar este o mare deosebire, Tina, între a admira un bărbat pentru calitățile sale indiscutabile și a cădea în extreme, în adulație, de exemplu.

Tina nu răspunse.

Charles, care observă că roșise, continuă gânditor:

– Poate ar fi mai bine să-ți găsești o cameră într-un hotel din apropiere, ai mașina sport cu care poți face drumul fără probleme.

– Charles, cred că nu vorbești serios...exclamă ea, revoltată. Cum i-aș putea explica domnului Wakefield atitudinea mea? Ce-ar gândi despre mine?

– Te afli aici pentru o activitate specială, sublinie Charles. Nu este problema domnului Wakefield dacă stai aici, sau la un hotel.

Disperată, Tina știu că trebuie să se opună sugestiei lui Charles.

Dacă s-ar muta la hotel, ar fi ca și cum ar admite că se teme...nu atât de Brant cât de ea însăși, de emoțiile pe care nu și le poate controla.

Parcă vedea acea lucire batjocoritoare din ochii lui, la aflarea veștii că vrea să se mute la un hotel. Dar adevărul era că în adâncul inimii, Tina nu voia să-și părăsească acea cameră frumoasă de la Hucclecote Hall.

Protestă, îngrijorată:

– Mi se pare, Charles, că nu prea ai încredere în mine, sau mă înșel? Sau nu cumva îți imaginezi că domnul Wakefield ar putea veni în camera mea noaptea să încerce să mă răpească?

Charles luă un aer vexat și dezgustat:

– Tina, chiar trebuie să sugerezi astfel de imagini? Îmi imaginez că ai un zăvor la ușă pe care-l tragi în fiecare noapte.

– Sigur că am! minți Tina pentru a scăpa din această situație. Nu-i putea spune că nu are nevoie de această precauție, mai ales după acele vorbe pe care Brant le rostise printre dinți în seara în care urcase în balconul ei: "o dată ce am plecat, nu va fi nevoie să încui ușa. Nu mă voi întoarce nici acum, nici altădată. Te las să te bucuri pe pacea ta feciorelnică."

Tina se întoarse spre Charles:

– N-ar fi mai bine, dacă tot te afli aici până mâine seară, să revizuim ceea ce am lucrat până acum? Mi-ar fi de folos ajutorul tău, pentru că în acest moment sunt puțin cam confuză.

El îi zâmbi, și-i luă mâna în palmele sale mari:

– Cred că nu are rost să-mi fac probleme în privința ta, draga mea. Cu educația pe care ai primit-o, sunt sigur că nu-ți vei pierde capul. Ai dreptate, desigur...nu are importanță ce fel de om este Wakefield; munca ta de cercetare contează aici. Ne irosim timpul prețios discutând despre el, când am avea alte subiecte mai interesante.

Oare Brant ar avea aceeași încredere oarbă în Loretta, femeia cu care urmează să se căsătorească?

Închise ochii, simțind o durere în inimă când porni cu Charles spre casă.

***

Luna care se ridica pe cer aruncă o rază de lumină spre patul Tinei. Întotdeauna când nu putea să adoarmă, se răsucea de zeci de ori în așternut, dar acum acest lucru nu se întâmplă. Se simți inexplicabil atrasă spre fereastră.

Aerul era răcoros din cauza ploii de dimineață, dar și așa Tina simțea că se sufocă în această casă mare, tăcută. În apartamentele de la etaj, cei doi bărbați care îi provocaseră atâtea dureri de cap, dormeau liniștiți, probabil. Se simțea captivă între ei și tindea să se afle la o distanță mai mare, unde să poată gândi clar, detașat.

Din impuls, își puse capotul transparent de nailon, apoi se îndreptă spre balcon, desculță, dorind să se bucure de senzația unică pe care o conferă mersul cu picioarele goale prin iarbă.

Pe partea aceasta a casei totul era cufundat în întuneric. Tina porni spre terasa pavată, unde se opri încântată. La vreo două sute de metri se vedea statuia grecească înconjurată de coloanele dorice, pe care le punea în vedere luna.

La lumina zilei n-ar fi arătat atât de frumos, de o simetrie atât de perfectă. Tina se simți atrasă irezistibil spre ea, convinsă că acolo își va găsi liniștea câteva momente.

Urcă treptele, trecu printre cele două coloane, iar acum în fața ei se afla un portal grandios. Se aștepta să-l găsească închis, dar cedă foarte ușor sub mâinile ei și se deschise.

În interior avu nevoie de câteva clipe pentru ca privirea ei să se acomodeze cu razele lunii care se filtrau prin fereastra circulară. Spre uimirea ei, încăperea mică în care se trezi era mobilată.... o sofa joasă, o masă. Uimită, întinse mâna și simți o atingere...moale... ciudată...

Tresări, speriată; înalt și solid, Brant Wakefield o privea sub razele lunii.

– Tu erai! sări ea speriată. Dar cum ai știut că sunt aici?

– Aceste nopți seducătoare de vară par să ne afecteze în același mod, spuse el încet. Nici eu n-am putut dormi. M-am plimbat un pic pe terasă când te-am văzut venind aici dinspre casă.

– M-ai urmărit până aici?

– Te mișcai atât de fascinant, încât am vrut să aflu de ce nu dormi...îi explică el. De unde atracția asta subită față de templu?

Brant se apropie un pas de ea și, din instinct, Tina se retrase. Observase atât cât se putea că Brant purta un halat subțire de mătase scurt, nimic altceva. Ca și ea, era desculț.

– Părea atât de frumos în lumina lunii, începu ea. Apoi am descoperit că ușa era descuiată. Am intrat și am observat că aici se află și ceva mobilier. Știu că a fost construit dintr-o nebunie de un Wakefield la sfârșitul secolului optsprezece, dar n-am crezut că aici se găsește o adevărată încăpere.

Brant începu să râdă.

– O încăpere foarte folositoare. Vărul meu Richard îl folosea drept loc de întâlnire cu prietenele sale. După cum vezi, îl dotase cu tot necesarul...

Tina știu imediat că nu mai trebuia să zăbovească nici o secundă în locul acesta. Inima începu să-i bată mai tare la gândul că se expunea unui risc foarte mare, fiind singură aici cu Brant Wakefield, în această noapte de vară, cam dezbrăcată, foarte vulnerabilă. Știa din experiențele cu el de până acum că trecea foarte repede de la tachinări verbale la pasiune...

Trase aer în piept, apoi se mobiliză ca să treacă pe lângă el, ieșind pe ușa deschisă. Dar se simți prinsă de mână și întoarsă. Spre marea ei dezamăgire, Tina auzi cum se închide ușa cea grea și pentru a-i spori starea de teamă și încordare, cheia fu răsucită în broască.

– Nu pleci de aici, Clementina, nu încă, îl auzi. Avem ceva de discutat.

– Discutat? Despre ce?

– Despre relația ta cu Charles Medwyn, spuse el. Dacă se poate numi relație! Din ceea ce mi-ai spus despre el, am crezut că acest individ nu contează prea mult, dar acum când l-am cunoscut, îl pot considera un individ rece, fără sentimente, fără inimă.

Tina încercă să se elibereze, dar era evident că n-o putea face decât când îi dădea el drumul și nu înainte.

– Nu am de gând să stau aici să ascult cum îl denigrezi pe Charles! exclamă ea.

– Nu prea ai de ales, draga mea, o informă Brant. O, când îmi amintesc ce sărut a schițat când v-ați revăzut! Este la fel de excitant ca un pește congelat!

– Charles nu este omul care își expune sentimentele, dar asta nu înseamnă că...

– Dar trăiește, are emoții pe care să le expună? sări Brant.

– Charles nu face pasiuni pentru fiecare femeie pe lângă care trece.

– Crezi c-a făcut vreodată o pasiune pentru vreo femeie? Măcar pentru tine, draga mea, cu trupul acesta minunat. Are peste treizeci și cinci de ani?

– Are treizeci și doi, dar nu este problema ta.

– Și din cât am înțeles, în seara asta la cină, vor suna clopotele de nuntă când tu îți iei masteratul, iar el devine șef de catedră, adăugă Brant. Ce fel de sânge curge în venele acestui bărbat încât are răbdare să aștepte atât de mult?

– Charles mă iubește, murmură Tina, încercând să nu lase să-i fie afectată demnitatea.

-O, da... chiar mă întrebam când o să-mi aduci acest argument, pufni Brant. Mi se pare că acest cuvânt, dragoste, este folosit ca scuză pentru multe alte păcate...Bine, așadar, dorința poate să apară fără dragoste, ar fi trebuit să știu asta! Dar dacă dragostea există, dorința trebuie să joace un rol important.

– Descrii ceea ce simți pentru Loretta? interveni Tina.

– Las-o pe Loretta!

– Aș face-o bucuroasă, cu condiția să nu mai vorbim nici despre Charles.

– De acord! Așadar, vorbim doar despre noi.

– Nu ! exclamă Tina, depărtându-se de el. Nu asta am vrut să spun.

– De ce nu? Nu te interesează să afli ce cred despre tine?

Tina ezită o clipă, înainte de a izbucni:

– Nu, nu mă interesează!

– Mincinoaso, spuse Brant cu blândețe. Există vreo femeie care nu vrea să audă ce părere are un bărbat despre ea?

– Poate un bărbat decent, încercă ea să protesteze.

– Bărbații din această categorie sunt pentru toate Clementinele din lume, nu și pentru femeia pasională care ești.

Tina făcu un efort disperat de a induce ceva disprețuitor în glasul ei.

– Nu cumva amplifici cele câteva săruturi furate?

Brant o trase aproape de el, astfel că figurile lor aproape se atingeau.

– Dar eu am reușit să-mi dau seama ce fel de femeie ești. Îți spun toate astea, dulcea și puritana mea Clementina; dacă bietul Charles ar avea cea mai mică de idee de ce zace în acest frumos trup al tău, al femeii pe care vrea s-o ia de nevastă, ar fugi cât mai departe de tine.

Tina simți nevoia să riposteze. Oricum, nu voia să admită că Brant spusese adevărul.

– Dacă am răspuns într-o oarecare măsură când m-ai sărutat, asta este ceva rău? Dar dacă-ți imaginezi c-a fost mai mult decât un flirt...nu-ți imaginezi de ce te-am potolit imediat ce am văzut că ai depășit limita?

– Tehnica avansului și a retragerii, pufni el. Arma voastră de veacuri! Fiecare femeie știe cât de dulce îi pare unui bărbat fructul interzis! Este adevărat că în acele moment aș fi dat orice să te fac a mea. Te doream foarte mult, mărturisesc, poate chiar mai mult decât pe orice altă femeie.

Tina își ținu respirația, cu inima bătându-i puternic.

– Nu-ți imaginezi de ce n-am luat ce-mi doream? O să-ți spun eu, Tina Harcourt. Asta pentru că de la o femeie mai vreau și altceva în afară de trupul ei.

– Adică, dragoste? murmură ea. Dar parcă ai negat existența dragostei adevărate, Brant...

Brant oftă.

– Pentru unii, dragostea este foarte greu de obținut... nu știu...eu mă referam la onestitate, la capacitatea de a face față adevărului, despre felul de a fi al fiecăruia. Tu ești o femeie foarte senzuală, Tina, al cărui trup tânjește după împlinire. Cu toate astea, vrei să pari o fecioară din epoca victoriană. Dacă te vei căsători cu Charles Medwyn, vei petrece mulți ani de chin, de frustrare. Și tocmai asta n-aș vrea să se întâmple. Nici el n-ar fi fericit, iar tu ți-ai irosi viața.

Tina se întrebă pentru o clipă dacă putea să nege în adâncul inimii spusele lui Brant. Nu, nu putea, dar trebuia să încerce măcar. Dacă mai exista o speranță de scăpare pentru ea, trebuia să fie permanent în gardă împotriva părții întunecate a firii ei.

– Mă mărit cu Charles, nu ai cum să mă oprești.

Brant îi dădu drumul la mână atât de brusc, încât aproape se dezechilibră.

– Te pot opri ,Tina, și o voi face, o amenință. Dacă nu-mi promiți solemn că nu te vei mărita cu acest Medwyn, vei rămâne închisă aici, împreună cu mine. Toată noaptea, dacă va fi necesar.

– Nu mă poți ține aici. Dacă strig după ajutor?

– Poți s-o faci, ripostă Brant. Dacă te aude careva din întâmplare, ceea ce nu prea este posibil, voi ști ce răspuns să dau.

Tina nu mai spuse nimic.

– Ei bine, Tina? Promiți, sau te opresc aici?

– Nu voi face niciodată promisiunea asta!

– Atunci, nu mai am nimic de spus. Mai bine să încercăm să dormim puțin.

Tina privi disperată în jur. Ușa era încuiată, cheia se afla la Brant.

– Te poți culca pe sofa, îi spuse el politicos. Nu-ți face probleme, nu te voi molesta, deși sunt foarte tentat. Dar gândește-te, draga mea, dacă te-aș lăsa să te măriți cu Medwyn, asta ar fi ultima noapte pe care ai petrece-o cu un bărbat!

– Tu te numești bărbat? Tu, care profiți de excedentul de putere?

– Ochi albaștri! Dacă nu ești atentă la ce spui...

Tina se temu că Brant și-ar fi putut pune amenințarea în aplicare. Nu mai protestă, și după o vreme se îndreptă spre canapea, unde găsi o pătură moale și se înveli în ea, pentru că începuse deja să-i fie rece. Se întinse pe canapea cu fața spre el, aflat destul de aproape și continuă să-l privească. Încet, adormi.

După ce ea adormi, Brant se ridică și o înveli mai bine, după care o sărută ușor pe creștet.

***

Deschizând ochii, Tina observă că se afla într-un loc necunoscut și se cutremură. Soarele dimineții pătrundea prin fereastră căzându-i direct pe față, orbind-o. Când mișcă încet capul, întâlni privirea lui Brant.

– Ai dormit profund, spuse el.

Se afla la foarte mică distanță de ea, cu părul răvășit; nu se bărbierise încă. Era îmbrăcat într-un halat negru de mătase care-i descoperea pieptul puternic, bronzat. Din instinct, Tina trase pătura, acoperindu-se.

– Cât este ceasul? îl întrebă.

Brant se uită la ceasul de aur pe care-l purta la mână.

– Nouă fără zece.

– Oh! exclamă ea. Charles se va întreba unde suntem.

– Fără îndoială!

Ochii ei albaștri îl priviră acuzator.

– Ai făcut asta dinadins, nu?

Charles insistase seara trecută la cină să pornească devreme înapoi în această dimineață, cel târziu pe la nouă, așa spusese. Își lăsase echipa undeva în Midlands și urma să se întâlnească așadar cu ea.

– Trebuie să fiu acolo foarte devreme ca să conturez planurile pentru luni, îi explică el.

– Te rog să ai amabilitatea să deschizi ușa imediat, murmură Tina ridicându-se.

– Ce te face să crezi c-ar fi închisă? o întrebă Brant.

Așadar, acesta era zgomotul care o trezise cu câteva minute în urmă, cel al ușii care fusese descuiată. Tina simți stupefiată că tocmai ea ușurase lucrurile pentru Brant, adormind profund în timp ce era prizoniera lui. Cum putea să-i explice situația asta încurcată lui Charles?

Ar fi mai bine să nu încerc nici o explicație, se gândi ea, așa că porni afară sub razele soarelui prin iarba umedă de rouă, care-i dădu o senzație cam neplăcută de răceală și nu senzația minunată de moale de altădată. Era teribil de conștientă că Brant se afla în urma ei.

Ocolind casa, Tina se opri, consternată. Charles se afla în balconul de la salon, sprijinit de balustradă, uitându-se oripilat la

ea, nevenindu-i să creadă că era împreună cu Brant! Își dori cu disperare să se poată întoarce și să dispară definitiv, scăpând astfel de teribila confruntare care știa că urmează.

Realiză că și Brant se oprise și se afla chiar lângă ea. Se simți prinsă de umăr. Oare voia s-o încurajeze? Nu, era doar manifestare dedicată lui Charles.

– Nu are rost să te temi de el, îi șopti el. Hai să mergem!

Tina se desprinse forțat de mâna care i se așezase pe umăr și-i aruncă lui Brant o privire care dezvăluia o mulțime de emoții: mânie...rușine... dar și un apel disperat la milă, pentru a fi scutită de umilință.

Își strânse capotul transparent în jurul corpului deși era un gest inutil, pentru că îmbrăcămintea ei sumară era total nepotrivită pentru acea oră a dimineții, și se îndreptă spre scară. Charles așteptă în tăcere până când ajunseră în balcon, Brant fiind doar două trepte în urma ei.

– Cred că mi se cuvine o explicație, o informă el rece și tăios.

Fără speranță, Tina se lansă într-o explicație pe care spera ca el s-o accepte.

– O, Charles, îmi pare tare rău că te-am făcut să întârzii, începu ea. Problema este că atât eu cât și domnul Wakefield ne-am trezit devreme, numai că era atât de sufocant în casă peste noapte, încât... am făcut o plimbare prin grădină unde speram să fie mai răcoare și ne-am întâlnit, am început să stăm de vorbă și am uitat cât este ceasul.

Charles o privea neîncrezător.

Brant interveni, teribil de bine dispus:

– Ar fi mai bine să ne îmbrăcăm, Tina; nu mi se pare normal să-l lăsăm pe doctorul Medwyn să aștepte micul dejun.

Figura lui Charles, care în mod normal era una placidă, deveni apoplectică, iar ochii aproape că-i ieșiră din orbite.

– Dacă-ți imaginezi că aș atinge vreo bucățică de mâncare din casa asta te înșeli, domnule Wakefield. Iar acum, te-aș ruga să mă lași să schimb o vorbă cu... miss Harcourt.

Brant îi spuse la fel de senin:

– Voi sta prin preajmă, să mă asigur că nu va izbucni vreo altercație.

Dar Tina, care văzuse că logodnicul ei era mai mult decât furios, nu voia ca Brant să audă vreo vorbă din cele pe care urma să i le spună în această stare în care-i era mai greu să se controleze, așa că-l atinse ușor pe braț:

– Te rog! Lasă-ne singuri câteva minute!

El ezită o clipă, apoi aruncă o privire amenințătoare spre Charles, care-l făcu pe acesta să se întoarcă și-i spuse Tinei:

– Foarte bine, vă las, dacă asta vrei.

Plecă fără să se grăbească, însă.

Charles începu să vorbească pe un ton plin de dispreț:

– N-aș fi crezut că voi ajunge și ziua asta, Tina. Iar tu ești atât de dezinvoltă, întorcându-te spre casă cu amantul tău la lumina zilei, de parcă n-ai avea nimic de ascuns... nimic de care să-ți fie rușine.

– Nu este amantul meu, replică Tina.

Charles se îndreptă spre șemineul de marmură stând cu spatele spre acesta cu mâinile la spate, ca un cap de familie victorian.

– Nu are rost să complici lucrurile mințindu-mă, Tina. Arăți ca după o noapte de nesomn, cu cearcăne, cu părul răvășit, iar el la fel, și nici unul din voi nu este îmbrăcat. Am crezut că orice pornire de acest gen a fost înăbușită prin educația aleasă pe care ai primit-o de la tatăl tău și delicata ta mătușă. Dar se pare, pentru numele lui Dumnezeu, că eforturile lor au fost în van, diavolul este prea adânc infiltrat! Așa mamă, așa fiică!

– Nu este cazul să faci o astfel de afirmație, încercă Tina.

– Adevărat, Tina? Mama ta a fost măritată cu unul dintre cei mai buni bărbați pe care am avut onoarea să-i cunosc. Un profesor eminent, foarte respectat. Oricine și-ar fi imaginat că este foarte fericită alături de el. Intrase în cercuri distinse și părea că se simte ca acasă în cadrul universității. Avea o fiică reușită de care să se ocupe. La tine mă refer. Cu toate acestea, n-a putut evita să îmi dea frâu liber instinctelor care au dus-o într-o afacere sordidă.

Tina închise ochii, să nu mai audă vorbele urâte adresate mamei ei. Și-o amintea doar foarte vag.... era amintirea unui chip dulce, iubitor, care-și legăna fiica mângâind-o cu vorbele cele mai alese, care-i cânta ca să adoarmă. Dar nu putea nega natura vicioasă a Deidrei Harcourt. Mama Tinei își găsise sfârșitul împreună cu iubitul ei într-o noapte, în mașina acestuia. Mătușa

Ruth, veni de la Northumberland să se ocupe de casa și de fiica fratelui ei, rămasă orfană la numai trei ani. În timp, Tina auzise tot felul de aluzii și detalii asupra morții mamei ei până când în cele din urmă i se spusese tot adevărul.

Avea o legătură veche și nerușinată cu acel bărbat, spusese mătușa Tina dezgustată, iar bietul tău tată a fost prea credul ca să suspecteze ceva. Scandalul i-a frânt inima bietului Ernest, ca să nu mai spun c-ar fi putut să-i ruineze cariera.

Și dincolo de fiecare vorbă rostită de mătușă, Tina trebuia să înțeleagă că aceasta va face tot posibilul pentru ca ea să nu semene cu mama ei. Pornirile transmise prin sângele mamei se puteau înfrâna cu ajutorul educației. În educația Tinei se pusese accentul doar pe aspectele superioare ale vieții, pe intelect, pe spirit. Iar când, adolescentă fiind, Tina simțise primele manifestări primitive ale firii sale, fusese îngrozită. Nu lăsase în mod conștient să se simtă prea atrasă de vreun coleg, care, din cauza relației ei speciale cu doctorul Medwyn nu îndrăznise decât s-o sărute la despărțire. Chiar și în timpul celor mai nevinovate întâlniri cu vreun coleg de facultate, Tina simțise remușcări, nu reușea nicidecum să le accepte ca pe ceva normal, ca pe un fapt de viață.

Charles Medwyn reprezenta tot ce era sigur și bine stabilit în lumea decentă. Relația lor fiind aprobată de tată și de mătușa ei, Charles oferea fundalul pe care să se dezvolte armonios și decent, să devină o tânără femeie împlinită și reușită, depășind impulsurile sângelul năvalnic moștenit de la mamă. Tina se mulțumise până

acum cu felul placid de a fi al lui Charles, până când în viața ei apăruse Brant Wakefield, ale cărui sărutări îi treziseră dorințe greu de stăvilit, care o șocaseră cu intensitatea lor. Îl urâse, îl disprețuise, mai ales pentru că îndepărtase aerul acela de respectabilitate în care se lăsase învăluită de Charles.

Gândurile Tinei zburau în toate părțile. Dacă părăsea chiar astăzi Hucclecote Hall cu Charles, abandonând proiectul legat de carte, putea oare să scape de acel curent care amenința s-o distrugă? Putea... trebuia s-o facă!

Dar chiar când se întoarse să-l implore pe Charles, acesta îi spuse pe un ton rece, detașat:

– Cred că nu mai are rost să discutăm această întâmplare dezgustătoare, Tina. A fost mai bine că am sosit pe neașteptate în acest weekend și te-am găsit, așa că am aflat totul din timp.

– Vrei să spui că...

-Orice înțelegere ar fi existat eventual între noi, s-a încheiat în acest moment, o lămuri el. Voi pleca imediat de aici și nu vom păstra legătura. Când te vei întoarce din nou la universitate la toamnă, voi face demersuri spre a fi transferată la un alt tutore.

Tina deschise gura că protesteze, dar vorbele refuzară să se lase articulate. Refuza să ceară îndurare de la Charles. Dacă avea o impresie atât de proastă despre ea, poate nu mai exista nici o șansă să fie fericiți împreună.

Deprimată, se gândi că nu mai putea nutri nici o speranță. Cum se putea simți ușurată acum când pierduse orice legătură cu ceea

ce o putea face să lupte împotriva firii ei avântate? Nici ea nu știu de unde găsi puterea de a spune:

– Foarte bine, Charles. Dacă așa simți, atunci așa să rămână!

Figura lui lată și palidă se urâți și mai mult, ochii i se dilatară vrând parcă să iasă din orbite.

– Nici măcar nu încerci să negi nimic? o întrebă el, uluit.

– La ce bun? răspunse ea ridicând din umeri.

De unde căpătase atâta forță și stăpânire de sine?

– Mă duc să mă îmbrac, acum. Sper că vei pleca până mă întorc. Drum bun!

Tina se îndreptă spre ușă și, din fericire, pe coridor nu întâlni pe nimeni. Dar odată ce ajunse în cameră, nu se mai controlă la fel de bine. Se duse în baie dădu drumul la apa caldă, lăsă capotul să-i cadă și cămașa de noapte. Oglinda îi oferi o imagine bine conturată a trupului ei care o trăda și care-i putea provoca căderea. Pe un umăr avea un mic semn lăsat de mâna lui Brant. Tina se înfioră. Pe măsură ce se umplea cada, oglinda se aburea mai tare și imaginea trupului ei dispărea până când rămase doar o ceață impenetrabilă.

Capitolul 5

Timp de trei zile de la plecarea precipitată a lui Charles, Tina abia îl văzu pe Brant. De fapt, nici nu-și dorea să-l vadă. Îi era destul de greu să suporte starea mizerabilă în care se afla, fără să mai adauge și el observații ironice, fără s-o mai tatoneze.

O evita în timpul meselor, mânca la ore ciudate, sau nu mânca de loc. Doamna Moncrieff era îngrijorată.

– Această rață rumenită atât de bine este de la ferma lui Jeff, păcat că nu vrei nici să guști măcar. Iar stăpânul se mulțumește să mănânce pâine cu brânză pe cine știe unde...

Tina mâncă o bucată de piept de rață și o lingură de legume înăbușite, dar fără să aibă poftă de mâncare. Menajera se întoarse cu o farfurie de jeleu de rubară, spunând:

– Poate este mai bine că s-a terminat așa...

Uimită, Tina o întrebă despre ce vorbea, iar doamna Moncrieff îi așează în față un ziar pe care femeia îi indică un titlu:

"O stea de cinema care se logodește a treia oară".

În timp ce citea, Tina simțea fiori pe șira spinării. În termeni gazetărești, se anunța o logodnă între Chuck Flanders, o stea internațională, și Loretta Boyd French, unica moștenitoare a vicontelui Boyd French de Maddehurst. Căsătoria va fi una precipitată, având loc înainte de plecarea lui Chuck pentru sezonul viitor la Las Vegas, unde are contract cu un cazinou de noapte. Doar cu o săptămână în urmă se pronunțase divorțul lui Chuck de Angie Flanders, o cântăreață de blues. Toate acestea reamintiră legătura amoroasă dintre Loretta Boyd French și moștenitorul de la Hucclecote Hall ,domnul Brant Wakefield , cu al cărui văr Loretta se presupune că s-ar fi căsătorit, dacă acesta n-ar fi murit prematur într-un accident de mașină.

Tina ridică privirea cu inima bătând repede și întâlni privirea doamnei Moncrieff.

– Nu mi-a plăcut niciodată femeia asta, se confesă doamna Moncrieff. Deși, cu domnul Richard s-ar fi înțeles foarte bine; aveau firi asemănătoare. Dar cu domnul Brant, lucrurile n-ar fi stat la fel; sunt făcuți din aluaturi diferite.

Tina încuviință, incapabilă să găsească ceva adecvat de spus. Doamna Moncrieff însă, continua să vorbească:

– Nu știu ce l-a supărat atât de tare pe stăpân în ultimul timp. De când s-a întors de la Londra este puțin cam ciudat, iar în

ultimele zile... nu mai seamănă deloc cu cel pe care-l știu eu. Poate că este din cauza acestei femei; nici unui bărbat nu-i place să i se mărite logodnica, indiferent cine ar fi el.

Tina se întoarse în bibliotecă, dar nu se putea concentra asupra muncii sale. Progresase atât de puțin, constată singură, recunoscându-se înfrântă.

Spre uimirea ei, Brant veni la cină în seara aceea intrând în salon în ultimul moment, chiar când începea să se servească masa. Ochii îi străluceau ca de obicei, dar figura era o mască impenetrabilă.

– Dorești un pahar de sherry înainte de masă, Tina? o întrebă politicos.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea.

El ridică indiferent din umeri și-și turnă un pahar de whisky. Doamna Moncrieff le aduse consome de conopidă și când îl văzu pe Brant, ochii i se aprinseră:

– O, ce fericită sunt că vă găsesc aici, domnule Wakefield!

– Bine, zise el indiferent.

– Nu mă așteptam să veniți la masă, mai ales după ce am citit în ziar...

– Să lăsăm asta, doamnă Moncriff, o opri Brant.

Menajera, care-l cunoștea mai bine ca oricine, se retrase imediat. În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Brant se afla în spatele scaunului Tinei și-i simțea privirea în ceafă.

– Ei bine, zise el, nu servești supa?

– Dacă ești gata.

– Sunt gata, nu vreau să te fac să aștepți, zise el așezându-se pe scaunul care era invariabil liber pentru el, cu tacâmurile așezate chiar dacă nu venea la masă.

Tinei îi era greu să ducă lingura la gură, pentru că-i tremurau mâinile foarte tare. După câteva clipe, Brant remarcă:

– Nu mă îndoiesc că ai aflat detalii de la vorbăreața mea menajeră.

Tina nu încercă să nege.

– În vorbele ei am sesizat un ușor reproș la adresa mea. Să înțeleg că i te alături, miss Harcourt? Sau plăcerea răzbunării este mai dulce în cazul tău?

Tina încercă să-și potolească tremurul mâinii.

– De ce mi-ar păsa? îi răspunse.

El o privi cu ochii micșorați.

-Așadar, recunoști că știi despre ce vorbesc?

– Cum aș putea să nu știu, domnule Wakefield? Doar ești un bărbat care nu trece neobservat!

El ridică din umerii largi.

– În gura presei este mai bine să nu intri niciodată. Caută mereu detalii pline de savoare. Nu că ar fi mare lucru de aflat în acest caz. Dacă aș fi fost însurat cu Loretta, iar ea ar fi fugit cu altul... asta le-ar fi dat ceva de dezbătut cam pentru o săptămână. Ești de acord cu ce-a făcut Loretta?

– Nu o aprob, dar nici n-o dezaprob.

– Mie mi se pare c-o aprobi! Cred că asta se întâmplă în căpșorul tău frumos. Loretta mi-a spus c-o plictisesc de moarte cu tot ce fac ca să transform Hucclecote Hall în ceva productiv. Spunea că dacă tot am foarte mulți bani de la crescătoriile mele de oi din Australia, nu înțelege de ce-mi pierd vremea astfel. Personal, își dorea o viață plină de distracții. Vocea lui era încărcată de dispreț: plină de acea distracție ieftină de care va avea parte cu acel gunoi, Flanders. Îi doresc să se bucure din toată inima de el! Și el de ea!

– Așadar, asta explică acel comportament abominabil de sâmbătă noaptea! izbucni Tina. Ai venit aici după cearta cu Loretta de la Londra, și te-ai gândit să-mi strici și mie relația cu Charles! Nu puteai suporta gândul că alți oameni ar putea fi fericiți, pentru că n-ai fost capabil să faci măcar un mariaj de conveniență.

Tina îi imagină că dacă Brant nu s-ar fi aflat de cealaltă parte a unei mese destul de late, ar fi plesnit-o peste față.

Ochii lui scânteiară și se vedea că făcea un efort să se stăpânească.

– Ceea ce am făcut sâmbătă a fost nu pentru a-ți strica viața, ci pentru a te împiedica să ți-o strici singură.

– Ceea ce spui este ridicol! ripostă ea.

-Nu este! În inima ta știi prea bine că nu este așa!

Se deschise ușa de serviciu și doamna Moncrieff le aduse friptura de miel la felul doi. Nici unul nu ridică privirea spre ea, de parcă nici n-ar fi fost conștienți de existența ei, prea absorbiți de

intensitatea conflictului lor. Menajera, sesizând atmosfera încordatăm, ieși ca să pună friptura la cuptor până ce atmosfera se detensiona și le-o putea servi.

Când se închise ușa în urma ei, Brant sări realmente în picioare și se îndreptă spre fereastră, unde rămase privind grădina din fața conacului. Razele soarelui i se jucau în păr și Tina îl asemenui unui zeități grecești, dornică de răzbunare.

– Dacă chiar consideri că pierzându-l pe Charles Medwyn ți-ai pierdut șansa la fericire, o provocă el, de ce te mai afli aici, la Hucclecote Hall? De ce nu alergi după bărbatul care se presupune că este fericirea ta? De ce nu-l implori să te ierte? Crezi că nu te-ar accepta după ce a văzut?

– Nu, nu m-ar accepta, după acea scenă.

– N-a fost nimic concludent.

Tina oftă prelung știind că, de fapt, Charles nu putea s-o ierte cunoscând antecedentele din familia ei și că sub acea pojghiță fină de respectabilitate era doar o femeie al cărui apetit fizic o făcea mai potrivită unui bărbat cu porniri carnale ca Brant Wakefield.

– Vrei să spui că preferi să plec de aici?

– Nici vorbă! exclamă Brant.

Dacă el ar fi dorit să plece, problemele ei s-ar fi rezolvat. Dar dacă ar fi lăsat la alegerea ei...asta ar fi fost cu totul altceva.

Iar dacă ar fi rămas la Hucclecote Hall, până la ce grad ar fi ajuns cu degradarea până la sfârșitul verii?

Tina vru să vorbească, dar vorbele refuzau să iasă. În cele din urmă reuși să murmure:

– Te rog, ce-ar trebui să fac?

Prin fereastra deschisă, se simțea briza de seară care risipea frunzele căzute. O pasăre ciripi brusc. La distanță, un tractor duduia zgomotos, profitând de puținele ore de lumină rămase.

Brant se întoarse încet spre ea. Privirea lui o țintuia ca pe un fluture în insectar.

– Există un răspuns foarte simplu la problemele noastre, Clementina. Mărită-te cu mine.

***

Tina îl privi lung, de parcă n-ar fi crezut ce auzea. Secundele zburau, iar ea nu putea să-și recapete controlul de sine.Încet, își reveni din uimire și mânia luă locul, făcând-o să explodeze într-un tumult de cuvinte acuzatoare:

– Cum poți să-mi faci asemenea propunere cu atâta calm? Nu este de mirare că Loretta n-a știut cum să scape de tine, dacă și pe ea ai tratat-o la fel. Ce fel de om ești dacă recurgi la orice femeie aflată la îndemână?Ce reprezintă soția pentru tine?...De fapt, sunt convinsă că nu reprezintă nimic, doar o poliță de asigurare împotriva pierderii averii moștenite.

– Aha, deci ai aflat despre acea clauză? După cum am mai remarcat o dată, îți faci temele temeinic, Clementina! Te-aș ruga să-mi permit să fac o mică rectificare. N-am cerut de soție orice femeie mi-a fost aproape, te-am cerut doar pe tine!

– De ce pe mine? pretinse ea. Apoi izbucni: a, înțeleg...după cum spunea Jocelyn, ți-ai făcut socoteala că datorită pregătirii aș putea să-ți fiu de folos când începi să redeschizi proprietatea.

El o privi ironic.

– Ai calificări grozave și în alte domenii, ochi albaștri!

– De ce trebuie să fii atât de urâcios?

– Îmi amintesc una sau două ocazii când mi-ai reproșat asta.

– Te înșeli! explodă Tina, de parcă vehemența ar fi dat mai multă putere vorbelor ei. Sunt surprinsă că un bărbat ca tine dă atâta importanță unor săruturi.

Brant se apropie amenințător de ea.

– Vrei să spui că pentru tine n-au avut nici o semnificație?

– Nici una ! reiteră Tina.

Brant o făcu să se ridice de pe scaunul pe care era așezată și-l lovi cu piciorul. O prinse în brațe lipind-o de el, îi dădu capul pe spate și o sărută, stăvilindu-i orice încercare de a se elibera din strânsoarea lui. Trebuia să-i arate că ea a avut dreptate, că reacția ei era una de moment, nimic mai mult... Oare lui voia să-i demonstreze, sau ei însăși?

Era blocată în strânsoarea brațelor lui de oțel , sub sărutul lui pătimaș. Nu avea decât o singură soluție. Ezită o clipă ca să-și

adune curajul necesar apoi îl mușcă, făcând uz de toată puterea, de buza de sus. Brant o eliberă cu un strigăt de durere, dar poate și de uimire.

– Așadar, mă aflu în fața unei vulpi cu dinții foarte ascuțiți! exclamă el.

– Meritai chiar mai mult! spuse ea după ce reuși să tragă aer în piept.

– Și tot mai pretinzi că nu-ți place să fii sărutată? Miss Tina Harcourt, fii cinstită cu tine însăți pentru prima oară în viață. O dată ce te-am făcut soția mea, îți va fi mai ușor să-ți dezvălui sentimentele.

– Dacă m-aș mărita cu tine, aș regreta fiecare zi din viața care mi-a mai rămas, spuse ea dându-se la o parte din fața lui.

– Dar aș face tot posibilul să te fac să nu regreți, ripostă Brant. Haide, stai puțin, calmează-te, trage aer în piept. Cred că vom fi cuplul ideal, nu?

– Nu mă mărit cu tine! sări Tina.

– Renunți la toate privilegiile doamnei de la Hucclecote Hall? Respectată de toți...

– Respectată, repetă ea disprețuitor.

– Atunci.... invidiată.

– Nici o femeie care te-ar cunoaște cu adevărat nu m-ar invidia, Brant Wakefield.

– Aici faci o mare greșeală. Sunt atâtea femei în Australia care ar fi aici cu primul avion dacă ar primi o cerere în căsătorie prin telegramă, de pildă.

– Și atunci, de ce nu trimiți una? îl provocă ea.

– Pentru că te-am cerut pe tine de soție, Clementina.

– Faci asta considerând că m-ai putea conduce după bunul plac, nu? M-ai putea face sclava dorințelor tale. Dacă mă mărit cu tine, vei descoperi că te-ai înșelat.

Mai făcu un pas înapoi, dar Brant veni după ea pentru a nu-i lăsa nici o portiță de scăpare.

– Spune da, Tina. Un singur cuvânt.

– Nu! exclamă ea, n-o voi face.

– Acceptă Tina, repetă el, convins că va ceda în final.

Tina se afla sub imperiul emoțiilor și al argumentelor pro și contra. Dezavantajele căsătoriei cu Brant erau mult prea evidente. Dar avantajele?Anunțul căsătoriei ei cu Brant Wakefield ar face ca denunțul lui Charles să pară un fleac.... acesta nu și-ar imagina că stăpânul de la Hucclecote Hall s-ar însura cu ea.

Așa cum erau acum lucrurile, viitorul ei era de fapt o ruină. Chiar dacă în toamnă găsea curajul necesar să se întoarcă la Bellchester și continua studiile de masterat, cu toate că fostul ei logodnic va dezaproba asta, perspectiva nu era prea bună. Ce șanse avea să aibă o carieră în istorie socială fără o recomandare din partea facultății unde studiase? Dar aici, la Hucclecote Hall, așa cum sugerase Ashley Jocelyn, ar fi putut face minuni. Munca ar fi foarte interesantă, ar fi atras-o teribil și ar fi fost încununată de succes.

Iar căsătoria cu un bărbat viril ca Brant Wakefield ar fi fost cea mai bună pedeapsă pentru că-și lăsase partea primitivă a simțurilor

s-o domine. A nega pasiunea și împlinirea pe care i le oferea el ar fi fost ceva mai mult decât merita. Îl va face să se trezească foarte repede însurat cu o femeie frigidă și insensibilă. Iar asta va fi pedeapsa cea mai mare pentru un bărbat arogant care se consideră un dominator.

Trase aer în piept înainte de a-și pecetlui soarta. Apoi, îi spuse cu un calm neobișnuit:

-Foarte bine, Brant, mă căsătoresc cu tine.

El o privi, uimit de capitularea ei neașteptată.

– Vorbești serios, Tina? Să consider că mi-ai făcut o promisiune?

O promisiune sau o amenințare? Tina îi spuse cu glas rece:

– Am vorbit serios. Dar nu este un început bun, dacă asta vrei să afli.

Brant păru mai relaxat.

– Acum, putem pecetlui înțelegerea cu un sărut?

– Nu! strigă ea îndepărtându-se până unde nu mai avu loc să se retragă. De data asta, Brant nu veni după ea. Se întoarse și ieși.

-Nu știu dacă vreunul din noi are chef să termine de mâncat, zise el, după ce deschise ușa. Te las singură să-ți faci planuri. Sper că vom face nunta cât mai repede. Să zicem într-o lună, pe data de optsprezece.

Apoi ieși, fără a mai aștepta răspunsul ei. Tina rămase singură și începu să se întrebe dacă tot ce se întâmplase fusese real.

Își va petrece toată viața alături de un bărbat pe care– l disprețuia, sau era doar un coșmar al imaginației ei prea înfierbântate?

Dar pe masă se aflau două boluri cu consome abia atinse și paharul de whisky folosit de el. Iar ea simțea și acum urma buzelor lui.

Capitolul 6

– Ceea ce nu înțeleg, spuse mătușa Ruth mușcându-și buzele, este de ce se grăbesc atât?

Sosise cale lungă din Sussex la Northumberland ca să fie alături de Tina în săptămâna care preceda nunta acesteia. Era o femeie slabă, chiar uscățivă, care cenzura cu privirea totul din jur și era predispusă să vadă tot ce este mai rău în orice. Abia îi răspunsese lui Charles la scrisoarea în care acesta îi făcuse un rezumat al ororilor care aveau loc la Hucclecote Hall. Acuzații dure izbucneau din fiecare rând. Firea mamei Tinei sălășluia acum în ea, nu încăpea nici o îndoială; tocmai de asta se temuse bietul ei frate dintotdeauna. Mai bine că bietul Ernest nu supraviețuise să-și vadă fiica ajunsă de rușine.

Dar scrisoarea Tinei către mătușa sa se intersectă cu prima scrisoare a lui Charles. În această scrisoare, Tina își anunța

căsătoria cu Brant Wakefield. Mătușa Ruth îi scrise a doua scrisoare, foarte diferită ca ton de prima. Era impresionată, firește. Orice bărbat care cerea o tânără în căsătorie, chiar dacă era mai dur și lipsit de maniere, avea intenții bune.

Mătușa Ruth admise că în lipsa unui cămin adecvat al fetei, unde să se facă nunta, se puteau folosi de casa ei din Sussex.

Dar și ideea că în capela familiei Wakefield de la Hucclecote se putea ține o slujbă frumoasă i se păru că adaugă o notă de distincție întregii nunți.

Cu toate acestea, bătrâna nu putea înțelege de ce se grăbeau atât.

– O dată ce am acceptat propunerea lui Brant, nu văd de ce am mai aștepta, spuse Tina.

– Dar chiar și în aceste zile pline de impetuozitate, o logodnă de două trei luni n-ar fi exagerată.

Tina îi evită privirea, ba chiar întoarse capul pentru ca mătușa să nu observe că roșise.

– Brant n-a vrut să mai așteptăm. Apoi, văzând că n-o convinsese, insistă: acesta este singurul motiv, mătușă Ruth.

Mătușa răsuflă ușurată, iar Tina putu să intuiască ce era în mintea acesteia. Răsuflă ușurată, acum că nepoata ei se căsătorea decât să se fi lăsat dusă de val. Iar un bărbat puternic, așa cum părea Brant Wakefield, se presupunea că ar fi ținut-o în frâu pe năvalnica ei nepoată.

În cele două zile care urmară sosirii ei, Brant Wakefield căpătă un loc special în ochii mătușii Ruth. Acesteia îi făcea plăcere să fie tratată cu atâta deferență de stăpânul unui domeniu atât de întins. Iar ca bonus, se pare că mai deținea și jumătate din Australia! Fără îndoială, Brant făcuse totul pentru a se face plăcut mătușii Ruth.

– Trebuie să admit, copilă, că te-ai descurcat foarte bine, o felicită mătușa Ruth pe când se plimbau prin grădină într-o după– amiază. Bietul Charles a fost foarte afectat, desigur... și fără îndoială din cauza nefericirii a exagerat puțin. Tina, nu pot spune decât că te-am văzut mereu doar ca fiind soția profesorului Charles Medwyn. Ar fi fost grozav ca tatăl tău să fi apucat ziua în care fiica lui se căsătorea cu succesorul său la catedra de istorie socială de la Bellchester, pentru ca apoi să locuiască împreună în casa în care ai crescut.

Bătrâna își îndreptă umerii cu gravitate și spuse mai apoi:

– Dar, oricum, dragostea este imprevizibilă!

Dragostea! Cuvântul o șocă pe Tina, dar nu așa cum îl rostise mătușa Ruth, ci pentru că-și aminti tonul batjocoritor cu care-l rostea Brant întotdeauna.

Din seara în care o ceruse de soție nu-l prea mai văzuse pe bărbatul pe care ar fi trebuit să-l iubească. Era singură cu el doar o oră seara, la cină. Aceste săptămâni dinaintea nunții erau un interludiu straniu pentru ea, în care se presupune că era ocupată cu pregătirile. Dar se trezi că are foarte puțin de făcut. În afară de comanda pentru rochia de mireasă și alegerea trusoului, singura sarcină care-i luă puțin timp fu lista de invitați.

Se pare că Brant și doamna Moncrieff se ocupară de restul, iar Tinei nu-i păsa cum o făceau.

Banii constituiră obiectul primei lor discuții din perioada de logodnă.

– Am deschis un cont bancar pe numele tău, îi spuse Brant într-o zi, întinzându-i cecul în timpul mesei. Cumpără tot ce dorești. Nu ai nici o limită de bani.

– Mulțumesc, dar am proprii mei bani, replică ea cu demnitate, mulțumită că mica moștenire lăsată de tatăl ei îi oferea o oarecare independență.

Brant ridică indiferent din umeri.

– Foarte bine, cheltuiește-i. Îi poți folosi și pe ai mei, dacă dorești.

– Îi prefer pe ai mei, repetă Tina. Până ne vom căsători.

– Și atunci o să începi cursa cumpărăturilor și a cheltuielilor?

Ea roși.

– Nu știu ce vrei să spui!

– Oricum, Tina, obișnuiește-te cu ideea că vei avea foarte mulți bani la dispoziție.

Pe măsură ce zilele scurtei lor logodne treceau, Tina realiză că Brant nu intenționa să pretindă privilegiile normale ale unui logodnic. La început se așteptase ca într-o bună zi să se simtă prinsă în brațe și sărutată pasional. Era mereu în alertă la eventuala lui apropiere, dar și pentru a nu lăsa gheața din inima ei să se topească.

De fapt, singurele sărutări pe care i le dădu Brant erau doar pe frunte, unele exagerat de caste, mai mult de dragul aparențelor când se aflau și alte persoane de față. Făcuse asta în prezența mătușii Ruth sau a vicarului, la repetiția pentru nuntă de la capela conacului.

Tina descoperi că afirmația lui Brant că va fi invidiată începuse să se adeverească. La petrecerea de logodnă de la Hucclecote Hall dată pentru prietenii lui Brant și alți localnici, la alte dineuri sau cocteiluri la care erau invitați, Tina era de fiecare dată făcută să creadă că trăsese cartea cea mare. Tinerele de vârsta ei nu se sfiau să-și arate invidia.

Una dintre ele, o blondă, fiica unui moșier local, se îndreptă spre Tina în timpul unei petreceri organizate pe terasa luxoasei sale case.

– Cred că te simți ca pisica proverbială care tocmai a mâncat toată smântâna, chicoti ea, sprijinindu-se de trunchiul unui copac. Cred că acum Loretta Boyd este disperată, văzând c-a pierdut un holtei atât de grozav cum este Brant Wakefield! Nu știu ce și-ar putea dori mai mult o femeie de la un bărbat!

– Despre mine vorbeați? auzi vocea lui Brant care apăruse brusc pe cărare. Purta un smoching alb. Tina îl privi lung, uimită că în aceste condiții putea fi atât de elegant.

Fata cea blondă începu să chicotească la apariția lui Brant și abandonă trunchiul copacului pentru a se sprijini de pieptul lui puternic.

– Tocmai îi spuneam că ești cel mai grozav și mai sexy bărbat. Tânăra începu să-și treacă mâinile peste mătasea cămășii lui. Brant nu făcu nimic pentru a o împiedica, ba chiar părea să-i facă plăcere ce se întâmpla.

– Nu cumva îmi faci o ofertă? o întrebă Brant.

Fata, care continua să râdă, spuse:

– Oricând, Brant. Trebuie să spui, doar.

– Logodnica mea ar putea avea ceva de obiectat, răspunse el.

Tina, care spre uimirea ei simți impulsul de a o zgâria pe acea tânără impertinentă care, fără pic de orgoliu feminin, se oferea unui bărbat logodit, reuși să se controleze, spunând cu nonșalanță:

– Deocamdată ești liber!

– Vorbește în numele tău, draga mea, și dacă vei continua așa, vei fi surprinsă să constați că ești foarte bine ancorată!

Cu aceste cuvinte, o luă la dans pe fata cu care vorbise, pentru că muzica începuse chiar atunci. Tina, întorcându-se cu spatele spre cei doi, nimeri în brațele unui tânăr cu care începu și ea să danseze. Acesta, care abia aștepta să danseze cu fata cea mai dorită de la petrecere, o prinse în brațe, strângând-o la piept. Tina fu luată prin surprindere, dar nu apucă să se împotrivească pentru că simți o mână care i se așeză pe umăr.

– Îmi pare rău să vă întrerup dansul. Este dreptul meu, cred.

În timp ce Brant o ducea spre casă, începu să-i vorbească despre o afacere foarte bună cu animale de rasă pe care o încheiase.

– De altfel, va trebui să înveți călăria, ca să putem face plimbări împreună dimineața, Tina, o atenționă el.

– Nu-mi place călăria, replică ea.

– Cu toate astea, va trebui să înveți și călăria, așa cum va trebui să înveți să te achiți de toate celelalte obligații ale doamnei de la Hucclecote Hall. Va trebui să faci toate astea cu îndemânare și cu aplomb.

– Cred că aștepți cam multe de la mine, murmură ea.

– Nu-ți cer ceva ce-ți este imposibil, răspunse el.

***

Zi de zi, soarele ardea tot mai puternic. În dimineața nunții, în capelă era sufocant, mai ales că venise atât de multă lume încât nici nu avură loc să intre și rămaseră și afară, pe trepte. Femeile erau mai norocoase, pentru că îmbrăcaseră rochii subțiri, dar bărbații în ținută de gală sufereau cumplit, transpirația le curgea râuri pe frunte.

Fratele tatălui ei, Robert, fusese adus de la Londra pentru a o preda soțului ei. La brațul acestuia, care se simțea foarte onorat cu cortegiul de paji și domnișoare de onoare, Tina se îndreptă spre altar, unde o aștepta acel bărbat înalt spre care-i fugeau toate gândurile. Jeff Lintott, care avea onoarea de a fi fost ales de Brant drept cavalerul său, părea chiar scund pe lângă acesta.

Slujba începu. Valuri de căldură se ridicau spre cupolă.

Tina își îndeplini partea ei, oferind răspunsurile corecte. Inelul îi fu pus pe deget, Brant îi ridică vălul și când o sărută simți că avea buzele foarte reci, cu toată căldura din biserică.

După ce semnară în registru, orga începu să cânte marșul nupțial. Cu Tina la brațul soțului, procesiunea începu ieșirea din biserică printre zecile de persoane; toți le zâmbeau, le făceau urări de bine, dar o priveau cu invidie. Știa prea bine ce gândeau; nu era drept, în opinia lor, ca o fată venită de cine știe unde să pună mâna pe o astfel de comoară!

În fața capelei, fotografii și reprezentanții unor agenții de știri așteptau ieșirea alaiului.

Tina se întrebă ce gândiseră colegii ei de la universitate când aflaseră că se căsătorise cu Brant Wakefield, unul dintre cei mai bogați moșieri din Sussex. Se gândi apoi că erau ultimele zile de vacanță, în curând vor reveni toți la universitate, iar cei care nu aflaseră încă, vor afla acum.

Ea și Brant priviră spre conacul care fusese căminul familiei Wakefield de veacuri, iar copiii satului începură să arunce cu flori în calea lor.

Nunta propriu -zisă avu loc în sala mare de recepție a conacului, unde se simțea un miros puternic de trandafiri. Tina, alături de Brant, întâmpină oaspeții zâmbindu-le. Era destul de greu din cauza căldurii toride pentru toată lumea să facă față. Numai lui Brant părea să nu-i fie cald.

– Am rezistat la temperaturi cu mult mai ridicate ca aceasta, le explică el râzând, celor prezenți.

Chelnerii angajați special pentru această zi memorabilă începură să servească băuturile sub ochiul atent al doamnei Moncrieff, care era doar invitată. În cele din urmă, Tina servindu-se de mâna lui Brant, tăie tortul miresei cu un cuțit de argint, întârziind mai mult momentul, pentru ca fotografii să imortalizeze clipa.

– Cum vă simțiți căsătorit, domnule Wakefield? întreabă un reporter. Vreți să-mi dați un interviu?

Zâmbind, Brant, care privea spre soția sa, le spuse:

– Aș vrea să fac o declarație scurtă, pe care s-o publicați în toate ziarele: mă voi strădui să fiu soțul pe care-l dorești, Tina.

Izbucniră aplauze din partea oaspeților, impresionați de felul frumos în care Brant își exprimase sentimentele. Cu toate acestea, în timp ce se strecură în camera ei să se schimbe, Tina parcă mai simțea tonul batjocoritor, care însoțea orice comunicare cu el.

***

Mătușa Ruth, care strălucea de bucurie și de mândrie la succesul îndreptățit al slujbei de căsătorie, se tot învârtea în jurul Tinei, care-și scosese rochia de mireasă și-și îmbrăca rochia pentru

plecarea în luna de miere. Era de fapt un costum alcătuit dintr-o rochie albastră cu jachetă care-i punea în vedere trupul zvelt și accentua albastrul ochilor.

Când coborî, fu nevoită să-și ia rămas-bun de la toți invitații, sub ploaia de confeti, înainte ca Jeff să conducă fericitul cuplu la Mercedesul cel alb al lui Brant, spre aeroport. O săptămână la Paris urma să fie luna lor de miere. Brant nu putea lipsi mai mult de la moșie, având în vedere mulțimea de contracte în derulare și alte obligații.

– Vom mai merge o dată în luna de miere la iarnă, îi promise el, pe când mașina torcea de-a lungul drumului încadrat de straturi de flori de fiecare parte. În această lună a anului predominau tonurile de mov și pupuriu. Atunci vom merge în Australia. Vei vedea că sunt locuri și mai frumoase ca aici.

În iarnă? Tina nu vedea cum va evolua căsătoria lor în orele care urmau, iar până la iarnă mai era mult...

La Paris era la fel de cald ca în Sussex. Dar luxosul hotel din Place de la Concorde avea aer condiționat, desigur. Apartamentul nupțial se afla la etajul doi și consta dintr-o sufragerie mare și un dormitor la fel de mare, mobilat în stil Ludovic al XV lea.

– Ce-ai zice de o plimbare pe Champs Elisées și un pahar de vin înainte de masă? o întrebă Brant. Asta pentru ca să ne obișnuim cu atmosfera Parisului.

– Sunt cam obosită, protestă Tina.

– Oboseala este interzisă în luna de miere, ripostă Brant. În acest caz, odihnește-te o oră, iar eu voi face singur o mică plimbare.

După ce Brant plecă, Tina rămase la fereastra apartamentului, privind luxoasele clădiri de peste drum. Apoi își scoase pantofii, bucurându-se de covorul moale din încăpere. După zece minute, când își scosese rochia și îmbrăcase un capot de mătase, auzi o bătaie în ușă. Se dovedi a fi un chelner care-i adusese ceaiul pe care i-l comandase domnul Wakefield. Tina fu impresionată. Era prima oară că soțul ei făcea un astfel de gest.

Pe tavă, lângă ceainic, se afla un vas mic de argint cu un singur trandafir roșu. Ridică floarea ca s-o miroasă când observă un plic micuț cu un mesaj scris de Brant;

"Ceaiul este cea mai bună sursă de energie. A bientót!"

Tina ignoră ceaiul și se întinse pe pat, unde se simți foarte bine și aproape că adormi. Ultimul gând conștient fu faptul că săvârșise o nebunie căsătorindu-se cu Brant.

Se trezi când auzi zgomotul apei care curgea în baie. Așadar, Brant se întorsese și făcea duș. Fără să se ridice, se uită la ceas. Era ora opt! Avea timp destul să se îmbrace pentru masă, deși nu-i era foame deloc.

Dușul se închise și după câteva secunde apăru Brant, doar cu un prosop în jurul mijlocului. Părul negru îi era ud și ondulat, iar

pe față și pe picioare mai avea picături de apă. Arăta teribil de incitant.

– Te-ai trezit? o întâmpină. Cred că din cauza căldurii te-ai simțit atât de obosită. După ce-și uscă părul cu alt prosop, se apropie de patul ei și observă că nu băuse ceaiul. O privi întrebător.

Tina îl privi și ea lung, iar el ridică din umeri. Își puteau spune destul de multe fără să folosească vorbe.

– Un duș scurt îți va face bine, spuse Brant. Ochii lui străluciră diabolic. Este la fel de eficient ca și baia de dimineață în lac... și este mai intim!

Tina se simți foarte vulnerabilă, stând în pat. Dar nu se putea ridica, pentru că nimerea exact în brațele lui. Brant se apropie mai mult și-și trecu o mână de-a lungul spatelui ei, iar ea se înfioră la acest gest neobișnuit de tandrețe. Brant îi sărută părul lung răsfirat pe pernă, dar o făcu într-un mod la fel de neașteptat, cu gesturi de îndrăgostit. Tina simți că se înfioară.

Asta era nebunie! Doar nu se lăsa dezarmată la prima lui încercare de a trece de sistemul ei de apărare! Se forță să se ridice și spuse cu multă hotărâre:

– Mă duc să fac duș.

Brant începu să râdă.

– Vrei să te spăl eu?

– Nu! protestă ea foarte riguros.

El râse din nou.

– Câtă modestie feciorelnică! Nu prea își are rostul, este adevărat, dar...asta îmi aminetște de scena balconului de la conac... continuă să vorbească pe același ton sarcastic: oricum, draga mea, voi avea răbdarea necesară, dar nu abuza de ea!

Tina era aproape disperată să scape de el. Se duse repede în baie, dar după câteva minute îl auzi intrând, deși doar pentru a-și lăsa acolo prosopul folosit. Prin ușa cabinei de duș, îl văzu intrând gol înapoi, în încăpere.

Luară masa, dar nu la restaurantul hotelului, ci într-un alt restaurant din cartierul latin, unde Brant părea să cunoască destul de bine topologia locului.

– Cunoști bine Parisul? îl întrebă ea.

– Cunoașterea acestui oraș este esențială pentru orice bărbat romantic, răspunse el râzând.

Cunoașterea limbii franceze fu un alt element care pe Tina o puse în inferioritate. El alese meniul pentru amândoi, dar nu fără a o întreba de câteva ori dacă nu cumva preferă altceva.

Tina simți că muzica în surdină o salva de această situație, aparent fără ieșire imediată, în care se afla.

Brant o invită la dans și ajunseră amândoi pe ringul din mijlocul restaurantului. Dansa destul de multă lume, iar el o prinse strâns în brațe. Simțind tendința de a se lipi tot mai mult de el, Tina încercă să-și amintească fiecare gest neplăcut pe care-l făcuse Brant, tocmai pentru a putea rezista apropierii lui. Brant a observat imediat că era cam rigidă, că răspundea mecanic la mișcările lui, dar n-a făcut nici un comentariu.

Tocmai se întorseseră la masă când o voce din spatele scaunului ei spuse:

– Ce surpriză să vă văd aici!

Întoarse capul și-l văzu pe Jocelyn Ashley zâmbindu-le.

– Bună seara, miss Harcourt.

– Nu mai este miss Harcourt, Jocelyn, îi explică Brant. Doamna Wakefield, deși cred c-ar fi mai ușor dacă i-ai spune Tina.

Jocelyn rămase descumpănit.

– Doamna Wakefield! Dumnezeule, îmi pare teribil de rău... adică.. sincerele mele felicitări.

Brant îl invită pliticos:

– De ce nu vii la masa noastră?

Jocelyn ezită la început.

– Sunteți siguri că nu deranjez?

– Sigur că nu! De data asta răspunsese Tina, iar plăcerea de a-l avea la masă nu trecu neobservată de Brant.

– Bine atunci, doar pentru câteva clipe, spuse Jocelyn, cam încurcat. De fapt, sunt aici cu câțiva amici de la Asociația muzeală de la Londra, la invitația omologilor noștri francezi. Făcu semn cuiva care-l căuta din priviri, apoi luă loc la masa lor. Brant ceru să li se mai aducă un pahar, apoi propuse un toast.

– Vom bea pentru căsătoria noastră, nu? Pentru succes și altele de genul acesta!

Cele trei pahare fură ridicate de pe masă, iar Jocelyn remarcă: sunteți teribili! Când am fost în Sussex nu mi-ați lăsat impresia că...

– Pe atunci nu știam nici noi, îi explică Brant.

– A, da, la vremea aceea erai... Jocelyn se opri. Era gata să gafeze, să amintească de Loretta Boyd French. Din fericire, momentul fu subliniat doar de roșeața care coloră obrajii Tinei, nimic mai mult.

– Crezi că mi-ar fi permis să invit frumoasa mireasă la dans? întrebă Jocelyn.

– Te rog, spuse Brant.

Tina era conștientă de privirea soțului ei, care o urmărea pe ringul de dans. Spre uimirea ei, Jocelyn era un dansator bun, dar nu de talia lui Brant. Erau două persoane care evoluau în lumile lor diferite, nimic mai mult. Jocelyn murmură ceva, iar Tina profită de ocazie să ridice privirea spre el și să-i zâmbească; un zâmbet deschis, frumos, de care s-ar fi bucurat oricine.

Apoi, realiză că partenerul ei îl ridica în slăvi pe Brant.

– Este un tip grozav, spuse acesta plin de admirație. Dar probabil știi asta mai bine ca mine, Tina, altfel nu te-ai fi măritat cu el.

Prinsă într-un moment de neatenție, ea lăsă ochii în jos și spuse:

– Cred că majoritatea oamenilor își închipuie că m-am măritat cu el pentru bani.

Jocelyn păru uimit de atâta franchețe și începu să râdă:

– Dar este ridicol! protestă el. O fată ca tine, cu farmecul și inteligența ta, putea să aleagă orice holtei eligibil. Nu, cred că

te-ai măritat cu Brant Wakefield dintr-un singur motiv...ești îndrăgostită de el până peste urechi. Este mai mult decât evident, Tina. Tot timpul cât ai dansat cu mine, te-ai uitat numai la el. Cât despre Brant...te soarbe din ochi. Și nimeni nu-l poate învinui pentru asta.

Tina se înfioră, privirea fiindu-i atrasă de irezistibilul ei soț.

– Înțelegi ce-am vrut să spun? zise Jocelyn, oftând plin de invidie.

Mai apoi când se întoarseră la hotel, Brant sugeră să renunțe la taxi și să facă o plimbare. Tina era de acord, știind că astfel putea să amâne momentul în care va rămâne singură cu el în dormitor.

Discutară destul de puțin în timpul plimbării pe malul stâng al Senei, devenind unul din multele cupluri care se plimbau la acea oră. Traversară râul pe unul din multele poduri, oprindu-se să admire cum clădirile luminate puternic se oglindeau în apă, apoi merseră în continuare spre frumoasele grădini Tuileries până când ajunseră în Place de la Concorde.

Când intrară în hotel, Brant îi spuse:

– Voi bea un ultim pahar. Mi te alături, sau urci în cameră?

Urcând singură în lift, Tina mulțumi cerului că se putea dezbrăca în liniște. Dar felul în care-i bătea inima n-o ajută de loc să se destindă. Se întinse în cele din urmă pe patul mare, se acoperi cu o cuvertură de mătase până la gât, iar camera părea să se învârtă cu ea. Își dori ca Brant să se grăbească să vină la ea.

Timpul trecea foarte încet. Oare faptul că Brant întârzia să apară era un alt truc al său? Dar el intră și închise ușa încet. Tina rămase așa cum se afla, cu ochii închiși, ascultând toate zgomotele pe care le făcea el când se dezbrăcă, apoi cum se duse la duș. În cele din urmă, Brant apăru și dădu la o parte cuvertura de pe pat și se strecură lângă ea, dar fără a o atinge.

– Este greu de crezut, Tina, remarcă el pe un ton obișnuit, că tocmai acum ai adormit.

– Nu cred că pot fi învinuită pentru asta. Ai întârziat destul.

– Și nu mai aveai răbdare? Nu contează, draga mea, acum iată-mă, sunt aici!

Tina se depărtă de el. Dar Brant o opri nu cu forță ca altădată, dar cu voință și hotărâre.

– Dar ce văd aici? spuse el. Ce cămașă de noapte pentru o mireasă atât de frumoasă! Trebuie să mărturisesc că m-ai dezamăgit, Tina. Mă așteptam la ceva mai seducător decât această cămașă până în gât. Trebuia ceva incitant, care să aprindă imaginația unui bărbat...

– Oprește-te ! strigă Tina.

– Atunci, scoate această cămașă revoltătoare.

– Nici vorbă!

– Ai vrea să fac eu asta pentru tine?

Tina încercă să scape, dar în zadar. Brant încercă să-i desfacă nasturii cămășii și chiar reuși, după care, dintr-o dată, rămase tăcut. De data asta nu mai avea obișnuitul său aer batjocoritor.

În ochii lui se citea doar admirație.

– Ești perfectă, Tina!

Nu mai era acum prizoniera lui, dar nu avea putere să se mai miște. Brant îi sărută ochii închiși, obrajii, colțul gurii, apoi o sărută pe gât, în timp ce mâinile lui îi mângâiau pielea mătăsoasă. Apoi Brant îi dădu o serie de alte sărutări, făcând-o să geamă de plăcere. Involuntar, Tina îl prinse după gât cu brațele, îngropându-și mâinile în părul lui.

– Tina, frumoasa mea Tina, murmură el repetându-i numele.

Tina deveni brusc conștientă de ușurința cu care Brant o putea face să-și piardă capul să nu-i mai poată rezista! Dar reușise să se smulgă farmecelor lui la timp. Trebuia să-i reziste, să nu cedeze nimic! Dacă soțul ei voia, putea să ia orice de la ea, dar numai conștient că îl disprețuia.

– De ce lupți cu mine Tina? o întrebă el.

– Nu lupt cu tine, zise ea. Și nici nu intenționez s-o fac vreodată.

– Atunci de ce lupți împotriva ta? Acum câteva clipe era adevăr și onestitate între noi...

– Nu, nicidecum adevăr și onestitate. Niciodată nu vei putea avea asta într-o căsătorie ca a noastră.

Tina îl auzi cum trage aer în piept furios, apoi o prinse de umeri.

– Ești soția mea! strigă Brant.

– Asta nu înseamnă că ai vreun drept asupra mea! ripostă ea.

Brant o strânse la piept.

– Bine, Tina, spuse el, voi lua cu forța ceea ce mi se cuvine. Dacă așa crezi că trebuie să fie, așa să fie, Tina. Te-am cumpărat ca pe o marfă. Te-am cumpărat cu trupul și sufletul.

– Nu! strigă ea. Poate mi-ai cumpărat trupul ,Brant, și nu ți-l voi nega nici acum nici altă dată. Dar sufletul îmi aparține încă și nu va fi al tău niciodată. De altfel, tot ce ai obținut până acum de la o femeie a fost doar cu bani. Ai respins în mod conștient ideea de dragoste între un bărbat și o femeie, iar acum te aștepți la adorație din partea mea. Poți să aștepți! Nu vei primi decât atât cât ești pregătit să dăruiești!

Brant se ridică.

– La naiba cu tine, Tina!Spui că am trupul tău, dar nu accept termenii în care ești gata să faci vânzarea. Nu pot pretinde că nu te doresc chiar acum, poate mai mult ca oricând. Dar dacă va trebui să sufăr, vei suferi și tu! Nu poți susține că nu mă dorești și tu! Cu toate astea, nu am de gând să mai rămân aici ca să-ți satisfac ambițiile de puritană ciudată. Te vei ruga de mine, draga mea soție, să te mai ating vreodată.

Brant o mai privi o dată disprețuitor, apoi se întoarse și plecă trântind ușa.

Tina rămase singură, trase cuvertura până la gât să-și acopere goliciunea, și începu să plângă. Plânse așa mult timp.

Capitolul 7

Zilele din luna de miere petrecută la Paris trecură sub semnul irealității, un vis care nu fu pe de-a-ntregul coșmar. Brant nu mai făcu nici o referire la scena din dormitor din prima noapte. Brant rămase rece și distant, deși curtenitor. A fost un interval de un calm neobișnuit, poate calmul dinaintea furtunii. Oare vreunul din ei va face vreo mișcare care să-i readucă în mijlocul uraganului? Tina și-ar fi dorit uneori să se întâmple orice, numai să scape de această relație ciudată ca între doi străini.

Cu toate acestea, când se plimbau prin Paris erau momente în care răceala dintre ei dispărea și se trezeau vorbind fără rezerve despre ceva ce le atrăsese atenția. Odată, rezemați de parapetul unui pod peste Sena, se distraseră văzând un grup de băieți care să aruncau în apă cu strigăte de încântare.

– Aproape că-i invidiez, zise Brant.

Oare voia să spună că îi invidia pentru că erau sumar îmbrăcați și se puteau răcori în ziua aceea toridă? Sau voia să spună că-și amintea cu drag de copilărie, când cea mai mare problemă a lui era doar vreun genunchi julit?

În acest moment de apropiere își zâmbiră, apoi continuară plimbarea la Notre Dame, după care se opriră la o cafenea cu o prelată viu colorată, care să-i ferească de soare, unde nu prea vorbiră, părând un cuplu căsătorit de prea mult timp pentru a mai avea ce să-și spună. După ce Brant comandă cafeaua, începu să citească Le Monde, iar Tina bătu darabana în masă, nefericită.

Vizitară apoi Luvrul, unde ea cercetă îndelung chipul Monei Lisa, încercând să deslușească tristețea sub zâmbetul enigmatic al capodoperei lui Da Vinci.

Lângă ea, Brant murmură:

-Fantastică lucrare, nu?

Tina încuviință, incapabilă de să-și exprime sentimentele în cuvinte. Simțea un nod teribil în gât.

Ea și Brant vizitaseră Montmartre, Sacre Coeur, acea superbă bazilică ridicată peste nivelul orașului, Arcul de Triumf, mormântul eroului necunoscut cu flacăra eternă. Urcaseră în Turnul Eiffel, spre a se bucura de panorama orașului, apoi merseseră la Domul Invalizilor să vadă locul în care se odihnea Împăratul Napoleon. O călătorie mai lungă cu mașina îi duse la Versailles, palatul regal ridicat de Ludovic al paisprezecelea, îmbogățit de fiul său Ludovic al cincisprezecelea, care a fost ajutat

în sarcina aceasta de frumoasa și iubita sa amantă, madame de Pompadour. Tina nu mai văzuse atâta splendoare, sculpturi, ornamente, cascade de apă.

În ultima seară pe care o mai petreceau la Paris cinară în hotelul restaurantului. Întrucât ocupau apartamentul nupțial, conducerea hotelului le puse o vază cu trandafiri roșii pe masă. Și pentru că era ultima lor seară, li se oferi din partea hotelului și o sticlă de șampanie. Învârtind paharul între degete, urmărind bulele care se ridicau, Brant remarcă:

– Voi avea cam mult de lucru la întoarcerea acasă.

– Cred că voi putea să te ajut, zise Tina imediat.

El o privi uimit.

– Doar nu renunți la scrierea cărții?

– Nu, dar vor fi multe alte lucruri cu care te voi putea ajuta.

Brant se încruntă.

– Nu trebuie să mă ajuți cu nimic legat de conac, Tina. Nu mă aștept să...

– Atâta timp cât îți sunt soție, îl opri ea, îmi voi lua misiunea în serios.

El continuă s-o privească.

Tina avu din nou acel sentiment straniu pe care-l mai avusese de atâtea ori în săptămâna trecută... că-și puteau citi gândurile fără a mai avea nevoie de cuvinte.

El îi șopti:

– Adică îți vei face misiunea până la capăt? Sau va exista vreo excepție?

– Nu! sări ea. În orice sens! Am spus foarte clar.

– Chiar așa? murmură el ironic ca de obicei. Mă vei suporta să fac dragoste cu tine?

– Să facem dragoste? repetă ea disprețuitor. Mă mir că poți folosi acest cuvânt, indiferent de context.

Ochii lui sclipiră periculos și în ei se reflectau miriadele de picături de cristal ale candelabrului uriaș aflat deasupra capetelor lor.

– Mai bine să nu discutăm în contradictoriu și asupra acestui cuvânt, Tina, avem atâtea altele pe care să le dezbatem.

– Nu vreau să discut în contradictoriu cu tine, Brant, protestă Tina.

– Sigur că nu! N-ai vrea să-mi spui însă când mă voi putea bucura de drepturile mele de soț, Tina? Brant o privi pe sub genele sale lungi. De fapt, până nu se îndeplinește asta, nu mă pot numi soțul tău cu adevărat. Am dreptate?

Ea nu știu ce să-i răspundă și lăsă ochii în jos, fixând nervoasă farfuria. Brant nu mai reveni asupra acestui subiect în timpul mesei, discutând cu ea despre Fontainbleau, aflat într-un cadru romantic într-o pădure străveche, apoi despre Malmaison, unde Napoleon își petrecuse ani fericiți cu adorata sa, Josephine.

Dar când cina se termină, Brant se ridică imediat.

– Mergem, Tina?

Se ridică și ea, urmându-l. Observă că Brant se îndreaptă spre lift.

– O baie, apoi culcarea, explică el.

Nu era decât ora zece, dar ea încuviință fără împotrivire. Se obișnuise să doarmă singură în patul acela mare pe care se

așteptase să-l împartă cu soțul ei. Nu spuse nici unul nici altul absolut nimic despre faptul că el dormea pe canapea în fiecare noapte, în cealaltă încăpere a apartamentului. Tina îi spunea de obicei noapte bună cu un amestec destul de ciudat de sentimente.

În seara aceasta, Brant îi spuse:

– Faci tu baie prima, sau eu?

– Tu, optă ea imediat. Asta însemna că ea va putea profita din plin de baie relaxându-se, știind că el s-a culcat deja.

În acea jumătate de oră cât Brant stătu în baie, ea își strânse lucrurile, pentru că plecau a doua zi. Când el apăru din baie cu părul încă ud, se îndreptă imediat să-i ia locul după ce-i spuse noapte bună. El mormăi ceva drept răspuns.

După câteva minute, când ea se desfăta în apa înmiresmată, tresări când ușa se deschise brusc și Brant intră. Nici nu se uită spre ea, dar îi explică:

– M-am gândit să mă bărbieresc din seara asta.

Ea nu avu ce să facă. Oricum, apa o ascundea privirilor lui și rămase acolo în spumă ascultând bâzâitul aparatului de ras. Știa de ce făcea Brant asta! Ca s-o mai umilească o dată!Să arate că avea acces oricând și oricum, că nu se putea ascunde nicăieri de el.

Îi distrusese plăcerea băii.

Imediat ce Brant ieși din baie, se clăti, se uscă și ieși din cadă, înfășurându-se într-un prosop mare pufos, asta în caz că lui Brant îi mai venea vreo idee să deschidă ușa băii. Dacă ar fi tras zăvorul băii, știa sigur că i-ar fi stârnit și mai mult sarcasmul.

În hotel domnea o liniște deplină, chiar și traficul care se desfășura sub ferestre era redus aproape total de ferestrele duble mari și draperiile grele de damasc. Aerul condiționat păstra o temperatură plăcută în încăpere după căldura toridă a zilei.

După ce-și îmbrăcă ținuta de noapte, Tina deschise ușa și intră în cameră. Acolo se opri, uluită. Pe pat, cu mâinile strânse sub cap se afla Brant. Era îmbrăcat doar în capotul vișiniu, de mătase.

– Iară! o întâmpină el. O altă cămașă de genul" ucigător de pasiune" Unde le găsești, Tina?

– Ce... ce cauți aici? îl întrebă ea, confuză.

El o privi sarcastic, ca de obicei.

– Ce întrebare! Crezi că este întrebarea potrivită pe care o soție i-o poate pune soțului? Ce caută în patul conjugal?

– Dar... am crezut...

– Indiferent ce-ai crezut, se pare că n-a fost corect! Ți-am vorbit în timpul mesei de un lucru pe care mai trebuie să-l faci ca să pecetluiești căsătoria noastră. N-aș vrea să te gândești cumva cu acel căpșor drăguț al tău că ai putea solicita anularea căsătoriei din acest motiv...

Tina se înfurie.

– Ești un individ josnic! Te-ai însurat cu mine dintr-un singur scop: acela de a-ți asigura moștenirea, și acum vrei să te și asiguri că nu se poate întâmpla nimic dacă...

-Dacă? repetă Brant.

– Cred că nu te aștepți să-ți cad în brațe de bună voie?

– M-ai asigur că nu poate fi vorba de nimic altceva decât de o " cădere în brațe“ forțată de împrejurări, îi reaminti el. Acum o oră afirmai că ești pregătită să-ți îndeplinești datoria de soție pe deplin. În orice sens...

– Dar nu m-am referit la asta... sau nu așa. Nu ca un calcul precis pentru a evita problemele legale.

Brant sări de pe pat și se apropie furios de ea.

– Să-ți intre bine în cap, iubito! Voi lua tot ce vreau de la tine și când vreau. Clar? Și asta va fi chiar acum!

Ea făcu un pas înapoi pentru a-l evita. Dar Brant o prinse în brațe și-i rupse cu brutalitate cămașa de noapte, pe care o lăsă să cadă la podea. Halatul lui de baie urmă același traseu. Tina lăsă să-i scape un strigăt de teamă, când Brant o luă pe sus și o duse spre pat, unde o aruncă fără menajamente. Tina încercă să se împotrivească disperată, dar nu avea cum să reziste forței care se exercita asupra ei. Fără milă și fără teamă, Brant făcu dragoste cu ea. Tinei i se păru incredibil că după câteva clipe încetă să i se mai împotrivească, ba chiar încercă să-l tragă mai aproape. Nu făcea decât să-l dorească, lăsând orice alt gând la o parte, orice urmă de rușine.

După ce făcu dragoste cu ea, Brant nici măcar n-o mai privi.

Tina începu să simtă rușinea filtrându-se prin amalgamul din mintea ei. Era profund șocată că se bucurase, fusese chiar extatică de acel act obscen, parodia actului de dragoste.

Îl simți pe Brant mișcându-se și observă că este privită.

– Te simți bine, Tina?

Nu-i răspunse. I se părea că nu are ce să-i spună.

După un timp, el continuă:

– Tu ai vrut-o, nu poți pretinde că nu este așa. O altă pauză, apoi Brant exclamă: ce naiba! Mă doreai așa cum te doream și eu, să nu te îndoiești de asta. Dar dacă vreodată vei dori ca această scenă să se repete, îmi vei spune singură.

– Niciodată ! exclamă ea.

– Niciodată acesta va fi mai devreme decât îți închipui; nu folosi cuvinte ale căror semnificații nu le cunoști pe deplin, scumpa mea soție! Chiar dacă mă privești cu ură în ochii tăi albaștri frumoși, să fii convinsă că duci o luptă deja pierdută împotriva propriilor tale instincte. Știi prea bine că am dreptate.

Tina nici nu deschise ochii. Îl simți ridicându-se de pe pat, apoi ușa se trânti în urma lui. Deschise ochii și rămase cu privirea ațintită spre tavanul unde i se părea că se adună umbre. Dacă Brant mi-ar fi arătat o umbră de tandrețe, se gândi ea, poate că nu m-aș disprețui atât de mult. Dar chiar dacă fusese aproape violată cu sălbăticiune pentru ca el să se asigure că aveau o căsătorie legală și valabilă, Brant deșteptase în ea acea sexualitate primitivă de care ea se temea atât.

Începu să tremure necontrolat. Apoi, încet, de parcă ar fi făcut un lucru dificil, ridică încet cuvertura, se strecură în pat și se ghemui cu picioarele la gură, ca o umilă rezistență împotriva lumii ostile și crude.

Capitolul 8

Era posibil, descoperi Tina ziua următoare, să-și alcătuiască viața chiar și în acest mariaj dezastruos pe care-l încheiase.

Avea multe de îndurat desigur, pe lângă relația ei imposibilă cu Brant. De exemplu, privirea ciudată pe care i-o aruncă doamna Moncrieff, când, după ce bucuria întoarcerii acasă se epuiză și după ce-i primi cum se cuvine pe proaspeții căsătoriți și Tina insistă să i se pregătească lui Brant acel dormitorul conjugal, unde el va dormi singur în timp ce ea va ocupa fosta ei încăpere.

Desigur, nu dură mult până când vestea că tinerii căsătoriți dormeau separat se răspândi printre angajații conacului și prin sat, probabil. Oriunde mergea, Tina se simțea studiată de priviri întrebătoare. Era ceva ce făcea ca fiecare ieșire din conac să fie greu de suportat pentru ea. Dar asta o ajută să se apuce cu toată convingerea de munca ei, pentru că nu exista nimic altceva care

să-i distragă atenția. Restul timpului și-l petecea în cameră, cu discuri vechi și documente ale familiei căreia îi aparținea de acum.

Îi spusese lui Brant că se putea opri oricând din munca ei pentru a-l ajuta la orice problemă legată de moșie, de pregătirile pentru inaugurările muzeului și grădinii care se deschideau primăvara pentru public. Spre uimirea ei – și a lui Brant în aceeași măsură – în timpul în care lucrară împreună ajunseră să aibă o relație destul de armonioasă, care le permise să facă foarte multă treabă. O dată, Brant chiar exclamă după ce ea îl ajutase:

– Nu știu ce aș fi făcut fără tine, dragă soție!

Tina se simțise cuprinsă de o căldură inexplicabilă, dar își întorsese fața, pentru ca el să nu vadă că roșise.

Cu altă ocazie însă, se lăsă impresionată de entuziasmul manifestat de Charles la aflarea veștii că promovase prima examenul de masterat.

De cele mai multe ori, Brant o trata cu multă bunătate și înțelegere. În ziua în care Brant primi armăsarul pe care-l comandase înainte de căsătoria lor, o invită să facă o plimbare împreună. După aceea au reușit să-și facă o oră timp liber în fiecare zi pentru această plimbare. Pentru ea, Brant alesese o iapă roșcat– castanie numită Kirsty, care părea extrem de delicată alături de armăsarul lui Brant, Heracles. Brant se oprea adesea ca să-i corecteze poziția în șa.

În fiecare după-amiază când Brant se ducea la contabilul său, Tina ieșea singură la călărie.

De acum se simțea sigură pe sine. Într-una din zile o lăsă pe Kirsty puțin mai liberă, oprind-o într-o mică pădure de mesteceni. Și pentru că n-a fost o clipă atentă, a căzut din șa din cauza unei crengi pe care a vrut s-o evite. Nu se ridică imediat de la pământ, dar imediat ce încercă s-o facă, simți o durere cumplită la genunchiul stâng. Se așeză la loc, sperând că nu era ceva grav, întrebându-se cât va dura până va trece cineva pe acolo. Iapa, după ce o înconjură uimită de câteva ori, începu să pască liniștită.

Din fericire, atâta vreme cât nu-și mișca piciorul, durerea nu era prea mare. Se simți amețită, pleoapele începu să i se închidă.

Jeff Lintott, care o văzu de la distanță, își închipui că ea odihnea acolo.

– Bună, Tina, o salută el oarecum stânjenit, conștient ca și alții că lucrurile nu mergeau bine între ea și soțul ei.

– Am căzut de pe cal și mi-am scrântit glezna.

– Dumnezeule! exclamă Jeff îngenunchind lângă ea.

După ce-i examină glezna, Jeff declară:

– Ai nevoie de îngrijire, Tina; cred c-ar fi mai bine să te duc la ferma mea, fiind mai aproape decât conacul.

-Dar nu pot să calc pe picior, protestă ea.

Jeff zâmbi.

– Nu-ți face probleme, te duc eu.

Jeff o ridică foarte ușor, o luă apoi pe Kirsty de căpăstru și porniră printre copaci. Ajunseră la fermă în câteva minute, iar Jeff o așeză cu grijă pe o sofa din bucătărie.

– Aici îmi place să-mi odihnesc picioarele și să mă uit la televizor, îi spuse el. Iar acum cred c-ar fi bine să-ți dau o gură de brandy.

Tina scutură din cap.

– Nu, mulțumesc, Jeff, nu beau.

– Atunci, o ceașcă de ceai, poate. Pun imediat ibricul pe foc.

După aceea, el se duse să ia trusa de prim– ajutor. Când se întoarse avea un aer foarte gânditor.

– Știi, Tina, mă gândesc că ar fi mai bine s-o chem pe doctorița Rowley, să aibă grijă de genunchiul tău.

– Dar este o simplă lovitură, nu? Cred că doctorița este foarte ocupată.

– Cu toate astea, sunt sigur că va veni cu plăcere să te vadă. Pare o femeie neobosită și foarte conștiincioasă.

Tina îl privi lung, părându-i-se că Jeff o plăcea pe tânăra doctoriță. Nu era exclus. Gillian Rowley, la cei douăzeci și opt de ani, era o tânără foarte drăguță, care impresionase comunitatea prin felul în care arăta, dar și prin cunoștințele sale medicale și deschiderea față de oamenii locului. Dar Tina nu voia să aglomereze programul și așa încărcat al tinerei și refuză.

– Cred că ar fi de-ajuns dacă mi-aș pune o compresă rece; sunt sigură că mâine totul va fi bine, insistă ea, adăugând: cu toate astea, va trebui să mă duci acasă, Jeff.

Bandajul udat cu apă rece și ceașca de ceai făcură minuni. Tina mâncă și o felie din pandișpanul doamnei Moncrieff, cu toate că

în ultimul timp mâncase mai mult de nevoie decât de foame. Atmosfera de aici ca și chipul prietenesc, degajat, al lui Jeff o ajutară să se calmeze, să se relaxeze. Abia atunci realiză cât de tensionată era relația dintre ea și Brant. Poate tocmai de aceea nu i se păru greu să vorbească despre relația lor nefericită.

Jeff deschise subiectul.

– Tina, știu că nu este treaba mea, dar...făcu o pauză, apoi începu din nou. De fapt, este și treaba mea... atunci când lucrurile nu merg bine între doi oameni la care țin...

Tina aștepta, cu inima bătându-i foarte repede.

– Este evident că relația voastră nu merge, Tina, reuși el să termine ce avea de spus.

– Nu sunt foarte bine, este adevărat.

– Aș putea face ceva pentru voi? o întrebă Jeff, serios și îngrijorat. Trebuie să spui un singur cuvânt, Tina.

Ea întinse mâna, atingând în semn de apreciere mâna mare a lui Jeff.

– Știu, Jeff, dar nu cred că...

Afară, pe fereastră, o vedea pe Kirsty, pe care Jeff o lăsase să pască în voie. Dincolo de curtea fermei se vedeau dealurile.

Cuvintele următoare pe care le rosti Jeff au fost ecoul propriilor ei gânduri.

– Totul putea fi perfect, spuse Jeff, nefericit. Când am auzit că vă veți căsători, m-am bucurat numai eu știu cât de mult. Acea Loretta Boyd French a pierdut foarte mult și eu mi-am închipuit că

tu și Brant veți face o echipă. Și, de fapt, ați făcut-o după cum rezolvați lucrurile, însă...

– Jeff, cred că am făcut foarte mult, având în vedere motivul pentru care s-a însurat Brant cu mine.

– Motivul? exclamă Jeff, intrigat. Apoi o privi lung și exclamă: nu cumva te referi la moștenirea Wakefield?

Ea încuviință, umezindu-și buzele pe care și le simțea dintr-o dată foarte uscate, iar Jeff continuă:

– Numai cineva care vă cunoaște își poate da seama că afirmația ta nu are nici un temei, Tina. Uneori mă întrebam dacă Brant va ajunge să se însoare în cele din urmă cu Loretta... oricum, nu după ce te-a cunoscut. Jeff făcu o pauză, privind-o cu multă atenție. Dacă-ți imaginezi că Brant te-a cerut de nevastă pentru alt motiv în afară că te iubește, dă-l uitării! Brant este un tip extraordinar, Tina, un om foarte direct. Cred că nu există un altul ca el.

Toată lumea îl admira pe Brant, se gândi ea. Jeff, doamna Moncrieff cele două femei din sat care veneau la curățenie, ca și toți muncitorii de la fermă, vecinii conacului. Dar nici unul nu văzuse acel fel ciudat de a fi al soțului ei... partea de cruzime, de sadism, pe care o folosea adesea pentru ca s-o chinuie.

Îi spuse lui Jeff c-ar prefea să discute altceva și schimbară discuția.

Jeff îi spuse despre târgul care urma să se țină și-i povestea cum la ediția de anul trecut, o scenă de lemn special ridicată pentru acest eveniment se prăbușise sub ochii formației din sat, cum unii

mai solizi căzuseră, lovindu-se grav, dar cum alții, care rămăseseră pe partea ridicată continuaseră să cânte melodia până la capăt, rămânând suspendați în aer. Tina se amuză teribil, uitând pe moment de problemele care o măcinau, când la un moment dat văzu o umbră care trecu de colțul bucătăriei. O clipă mai târziu, Brant apăru, apreciind situația din priviri. Tina pe sofa, Jeff care-și trăsese scaunul destul de aproape.

– Am văzut-o pe Kirsty legată afară, spuse el. Astfel am ajuns să presupun că ești aici.

Jeff sărise în picioare, în timp ce Tina murmura încurcată:

– Te-ai întors mai devreme, Brant!

– Nu-i așa? Te surprinde? i se adresă el cu obișnuitu-i sarcasm.

– Am căzut de pe Kirsty, se grăbi ea să-i explice. Jeff m-a găsit în pădure și m-a adus aici pentru că era cel mai aproape.

– Văd că ai glezna bandajată, observă Brant.

– Nu este grav, mi-am luxat glezna. Umflătura a trecut.

Se lăsă o tăcere ciudată, pe care Jeff consideră că era cazul s-o umple întrebându-l pe Brant dacă nu dorește ceai.

El îi răspunse foarte scurt.

– Mulțumesc, dar nu vreau să mai rămân. Oricum, și tu cred că ai multe de făcut. Tina, te pot duce în brațe, ca să nu mă mai duc să aduc mașina.

– Cred că pot să merg, zise ea repede. Gândul că Brant o va duce în brațe până acasă o umplu de panică. Din acea ultimă seară petrecută la hotel în luna de miere, nu se atinseseră decât

accidental când lucrau și mâinile li se atingeau ca din întâmplare. Sau când o ajuta să încalece pe Kirsty. Dar dacă Brant urma s-o ia în brațe și s-o țină strâns la piept, lucrurile se puteau complica, iar ea își putea pierde din nou stabilitatea. Brant putea demonstra încă o dată că are un efect devastator asupra ei.

– Ți-ai revenit foarte repede, observă Brant cu un surâs sardonic. Ce să fi avut un efect miraculos asupra gleznei tale... oare mâinile lui Jeff au puteri miraculoase?

Omul zâmbi încurcat.

– Sunt situații în care aceste entorse trec rapid, altele nu cedează deloc, zise el cam nefiresc.

Tina se temea că soțul ei ar putea să-l acuze direct pe Jeff, așa că se ridică imediat în picioare, făcu un pas sau doi, felicitându-se în gând că nu-l lăsase pe Jeff să-i scoată pantoful. Când lăsă toată greutatea pe gleznă, aceasta începu să pulseze din nou, dar ea nu recunoscu durerea care-și făcea din nou simțită prezența.

– Mulțumesc pentru ceai, Jeff, zise ea forțându-se să zâmbească. Bandajul a făcut minuni.

– Da, minuni adevărate! observă Brant. Mai vorbim, Jeff, zise Brant și ieși.

Când ajunseră la conac, Tina abia aștepta să găsească un scaun să se așeze. Dar imediat ce intrară, Brant o prinse de braț.

– Îmi poți spune acum ce s-a întâmplat? o întrebă el pe un ton periculos.

– Ți-am spus totul, replică ea epuizată.

– Am observat că mergeai destul de bine înainte de a-ți aminti să șchiopătezi pentru mine.

Tina îl privi uimită. Nu acesta era adevărul. Se forțase să meargă normal, să nu lase să i se citească pe chip încordarea și durerea.

– N-ai pierdut nici un moment și ai profitat de lipsa mea pentru a-ți relua vizitele acasă la Jeff, o acuză el furios. Este prima oară când plec și ți-ai și făcut de cap.

– O, dar este ridicol ce spui, îl opri Tina, apoi se îndepărtă de el. Dar simți o durere acută în gleznă, ceea ce o făcu să geamă de durere. Nu cumva vrei să insinuezi că nu am pățit nimic la gleznă?

El o privi printre gene îndelung, de parcă ar fi vrut să pătrundă în gândurile ei și de acolo să afle adevărul.

– Vreau să aflu adevărul de la tine.

Tina trase aer în piept și începu:

– Consideri că eu și Jeff suntem capabili să alcătuim o astfel de poveste pentru a acoperi...

Brant o întrerupse:

– Jeff nu, sau nu deocamdată. Este un tip foarte direct. Dar este susceptibil ca majoritatea bărbaților... sau poate chiar mai mult, bietul de el, pentru că și-a pierdut soția. Așa că atunci când a dat peste o tânără frumoasă și rătăcită care aparent a căzut din șa, era firesc să vrea s-o salveze...

– Aparent ! exclamă Tina, indignată. Dar am căzut cu adevărat! Probabil am semne pe tot corpul care-ți pot dovedi.

– Lansezi cumva o invitație? întrebă el, scrutând-o de sus până jos. Dar te previn, Tina, că nu sunt susceptibil la farmecele tale feminine, așa că n-o să-ți meargă cu mine.

Durerea de gleznă era acum sâcâitoare și cu fiecare clipă devenea tot mai puternică. Dar dacă pleca acum, ar fi însemnat să cedeze încă o dată în fața lui.

– Chiar nu poți crede că Jeff nu este interesat de mine ca femeie?

– Sugerezi că nu este?

Provocată de privirea lui, ea întoarse capul. Îndrăznea să nege? La primele întâlniri ocazionale cu Jeff, la primele vizite în casa lui, nu o dată îl văzuse privind-o cu admirație. Dar întrucât de la anunțarea logodnei ei cu Brant, Jeff se purtase adecvat, își aminti totuși cum mâinile lui îi masaseră cu multă grijă glezna, verificând dacă nu cumva este vreo fractură, amintindu-și câtă îngrijorare citise în ochii lui.

Brant nu pierdu ezitarea ei. Îi spuse cu duritate:

– Ar fi bine s-o iei ca un avertisment, Tina... nu vreau să pericilitezi situația lui Jeff. Este cel mai bun și mai loial angajat pe care l-am avut. Dar bietul om are limitele sale, și oricât de mult ar încerca.... dacă s-a întâmplat ceva, Jeff trebuie să dispară de aici, pentru că nu suport să mi se pună coarne în propria mea casă! Și nu-mi spune că n-ai mai auzit expresia asta, Tina, cu toate cercetările pe care le-ai făcut în istoria altor familii la fel de vechi ca a mea.

Tina simți o strângere de inimă. Știa că Brant este perfect serios în amenințare. Dacă voia să-și facă o impresie greșită despre prietenia dintre ea și Jeff Lintott, ea trebuia să-i dejoace planul.

– Jeff nu s-ar uita de două ori la mine chiar dacă n-aș fi măritată cu tine, protestă ea. Are ochi pentru o singură femeie, acum.

– Cin este aceea? pretinse Brant, încă suspicios.

– Noua doctoriță, Gillian Rowley.

– Ea?

– Da, de ce nu? Este o femeie atrăgătoare, de vârsta lui Jeff. Nu știu dacă-ți amintești, că acum câteva zile am întâlnit un cuplu la biserică. De fapt, mă gândeam să-i invităm la cină într-o zi pe amândoi. Poate chiar în ziua în care vine și familia Fabers. Ai ceva împotrivă?

Soțul ei o privi lung încă bănuitor, apoi ridică din umeri.

– Nu, ce aș avea de obiectat? Apoi o privi lung; vrei să te ajut să urci scara?

O, ce binecuvântare ar fi fost să fie urcată până în cameră și așezată pe pat fără să mai trebuiască să facă efortul de a urca scara! Dar teama de el nu cedase, teama de a fi aproape de el, de a-i simți din nou acel miros masculin, incitant...

Refuză categoric:

– Nu, mulțumesc. Mă pot descurca singură.

– Cum dorești! replică el. Nu vreau să mă impun în vreun fel!

Brant începu să urce treptele câte două deodată. Părea foarte elegant și arăta teribil de bine în acel costum gri cu care fusese la

Londra. Tina îl urmări până îl pierdu din vedere, apoi șchiopătă nefericită până în bibliotecă, unde-și ridică piciorul pe un scaun cu pernă, unde putea pretexta că lucrează. Trecu mai mult de jumătate de oră până când durerea începu să cedeze, și reuși să urce singură treptele.

Capitolul 9

Paul și Harriet Faber erau un cuplu până în patruzeci de ani, căsătoriți de doisprezece ani. Aveau la Brighton un fiu de zece și o fiică de opt ani, și cu toate astea erau încă foarte îndrăgostiți. Se vedea foarte ușor, deși nu se manifestau vizibil.

Un astfel de cuplu foarte fericit ar fi trebuit să transmită această stare și cuplului abia căsătorit în casa căruia sosiseră. Nu ajunseseră la urechile lor zvonurile despre nefericirea conjugală a celor doi, pentru că veniseră de puțin timp în localitate.

Paul și Harriet erau designeri și lucrau în domeniul teatrului. Pasiunea care-i unise fusese cea pentru istoria costumului. Astfel îi cunoscuse Brant și se împrieteniseră repede.

Jeff Lintott și Gillian Rowley, aduși cu disperare de Tina la cină pentru a adormi suspiciunile soțului ei, erau cam timizi și nu era greu să observi că erau foarte stânjeniți în noua lor postură. Dar

cu toate acestea, dragostea plutea în aer. Își aruncau priviri stângace, din care se vedea că deși la început, relația lor va evolua. Și poate, spera Tina ,acele priviri întunecate pe care i le arunca Brant când și când, vor fi interpretate de invitați ca o dovadă de dragoste.

Principalul subiect care se discută în timpul cinei fu banchetul planificat pentru presă. Urma să fie organizat în câteva săptămâni, ceea ce le oferea răgazul necesar pentru a organiza și publicitatea necesară în vederea deschiderii conacului Hucclecote Hall pentru publicul larg. Urma să se organizeze și o expoziție de costume, dar nu se hotărâseră asupra perioadei.

– Putem alege orice secol, acest conac fiind foarte vechi poate acoperi o perioadă foarte mare, le spuse Brant, nu fără a arunca o privire soției sale, al cărei accept îl aștepta.

– Da, putem alege secolul cu evoluția cea mai spectaculoasă, spuse Harriet. Era una din acele femei norocoase, a cărei meserie nu-i afecta câtuși de puțin feminitatea. Personal, aș înclina spre perioada elizabetană, cu crinoline și gulerele cu pliseuri.

– Cum arătau acele crinoline? întrebă Gillian.

– Erau niște rochii ample, susținute de un cadru în partea din față, îi explică Harriet. Cred că femeile aveau probleme foarte mari să intre pe ușă cu ele.

Cele două schimbară o privire amuzată și Tina știu că Jeff era realmente îndrăgostit de Gillian, pe care n-o scăpa din ochi.

Brant se încruntă.

– Oare femeile de astăzi n-ar dori să-și pună farmecele în evidență în timpul banchetului purtând ceva de epocă? Aceste gulere cu pliseuri mi se par interesante.

Harriet începu să râdă, amuzată.

– Doamnele din epoca elizabetană știau ce să facă pentru a fi seducătoare. Un decolteu discret sau mai adânc și gulerul plisat care însă lăsa să se vadă sânii, făcea minuni asupra auditoriului!

– Îmi imaginez! exclamă Brant. Dar privirea lui n-o părăsea o clipă pe Tina. Cred că ne-ai convins, Harriet, continuă el. Am stabilit epoca elizabetană, așadar?

– Stai puțin, nu te entuziasma, interveni Paul. Poate ție îți va conveni să apari în jiletcă și în ciorapi, fiind un bărbat foarte bine făcut. Dar un specimen ca mine numai piele și os...

– Nu-ți atribui singur aceste calificative, Paul! îl opri soția sa râzând. Dragul meu, te voi transforma într-un adevărat sir Walter Raleigh!

Căzură de acord ca Paul și Harriet să pregătească niște schițe , iar conversația se axă pe planurile de viitor. Aceste costume urmau să fie savoarea banchetului de la Hucclecote Hall alături de cele mai alese mâncăruri și băuturi, care vor fi servite de băieți și fete din sat, îmbrăcați în frumoase costume locale.

– Publicul se va entuziasma și vei primi zeci de solicitări de bilete, afirmă Paul. Cadrul natural n-ar putea fi nicăieri mai potrivit ca aici. Iar acele sfeșnice așezate pe paie sunt fanstatice!

Soția sa îl întrerupse:

– Dragul meu, uneori împingi un pic cam departe dorința ta de realism. Poate Brant și Tina nu vor să-și vadă conacul ars din temelii.

Invitații plecară după ora unsprezece, pentru că Harriet și Paul trebuia să ajungă la Brighton înainte de plecarea bonei.

Jeff vru să plece și el la fermă, dar Tina observă de la fereastră că mai întârzie câteva clipe lângă mașina doctoriței.În seara asta începuse o poveste de dragoste, iar meritul era doar al ei.

Îl orientase pe Jeff în direcția fericirii, ceva ce pentru ea nu putea face, se gândi cu amărăciune.

Oare cerea prea mult de la viață? se întrebă Tina cu un oftat. Oare căuta în van perfecțiunea în această lume imperfectă? Sau era mai bine să accepte și să se împace cu imperfecțiunile propriului caracter? Ea și Brant se asemănau în multe privințe, așa că de ce să nu accepte asta? Să renunțe la visele de dragoste care nu aveau cum să i se mai împlinească și să se mulțumească pe deplin cu ceea ce-i oferea soțul ei în loc în dragoste. Căci el îi era soț și în fața lui Dumnezeu...

Adevăr și onestitate între ei, asta-i ceruse Brant. Numai dacă adevărul și onestitatea ar fi putut constitui premisa dragostei, așa cum aflase că fusese pentru Paul și Harriet și cum va fi cu timpul pentru Jeff și Gillian. Dar Brant n-o iubea, iar ea nu putea să ajungă să iubească un bărbat care o trata cu cruzime, uneori un bărbat care admitea că mariajul lor era doar o conveniență.

Dacă și-ar fi retras afirmațiile făcute și s-ar fi aruncat în brațele lui Brant, n-ar fi făcut decât să se disprețuiască și mai mult. Dar și așa se disprețuia pentru disperarea cu care-l dorea ori de câte ori se afla în preajmă, pentru faptul că-i acorda toate gândurile și sentimentele. Cum ar reacționa Brant dacă ea ar capitula? Dacă ar capitula în condiile impuse de el, cel puțin n-ar mai trebui să sufere așa cum suferă acum. Dacă era o femeie pierdută prin firea pe care o moștenise, nu avea cum să schimbe acest fapt deplorabil.

Încercă să-și imagineze cum ar fi fost prima lor noapte de dragoste, dacă ea ar fi acceptat condițiile lui Brant încă de la început. Dacă nu s-ar fi împotrivit propriilor semnale date de corpul ei și s-ar fi lăsat pradă pasiunii provocate de apropierea acestui bărbat...

Tina se înfioră și-și cuprinse umerii goi cu brațele. Plecă de la fereastră, dar când se întoarse avu prilejul să vadă în cadrul ușii acel bărbat înalt, puternic, care-i domina gândurile, rezemat, de ușă, privind-o cu interes.

– Erai foarte departe, observă el. La ce te gândeai?

– Da, confirmă ea, mă aflam foarte departe, în apartamentul nupțial luxos dintr-un mare hotel al Parisului... ce trist fusese atunci! Lucrurile s-ar putea schimba numai dacă...

Va trebui să se roage de el, așa îi spusese Brant, pentru ca s-o mai atingă vreodată. Nu putea face asta, indiferent de consecințe. Avea destul de multă mândrie care s-o împiedice. Dar dacă Brant o dorea și el așa cum afirmase de multe ori, nu era oare de-ajuns

să-l convingă că nu va mai opune rezistență? Cum ar putea face să-i transmită acestui bărbat că îl dorea, dar fără a capitula în fața lui, fără a renunța la mândria ei?

Cu inima bătându-i puternic, Tina se îndreptă spre el și-i spuse cu un glas duios:

– Ce seară frumoasă! Ce crezi, Brant?

– Da, am realizat destul de mult. Paul și Harriet s-au dovedit de mare folos.

– Sunt un cuplu minunat, adăugă ea oftând.

Brant fu din nou de acord cu ea, dar continua s-o privească circumspect, neștiind cărui fapt se datora schimbarea ei.

– Cred că este grozav pentru ei, insistă Tina, să aibă aceleași interese, aceleași preocupări... Au o căsătorie foarte reușită.

Tina trecu de locul în care se afla Brant și începu să urce treptele, când o durere acută îi reaminti de accidentul suferit cu câteva zile în urmă. Brant o urma cu câteva trepte în urmă. Brusc, pendula cea mare care fusese a bunicului lui Brant începu să bată ora douăsprezece, apoi se făcu din nou liniște.

Sus, în apartamente, era liniște deplină. Doamna Moncrieff se culcase imediat ce terminase de strâns masa.

Tina se întoarse brusc atunci când ajunse în fața ușii:

– Dorești ceva, Brant? îl întrebă.

– Ce anume? întrebă el.

– O cafea, poate? Ceva de băut?

– De când ești așa de atentă față de dorințele mele? o întrebă el sec.

Brant era foarte aproape de ea, de parcă ar fi vrut s-o provoace cu magnetismul lui masculin. Numai dacă ar întinde mâinile spre ea și ar prinde-o în brațe ca altădată! Ar renunța la orice scrupul, nu s-ar mai condamna pentru ce simte. Era foarte aproape de a se abandona simțurilor, care ca de obieci o luaseră razna, așa cum prevăzuse Brant. Îi va permite trupului ei senzual să-și facă de cap numai pentru a obține acea stare de mulțumire, de împlinire după care tânjea atât. Desigur, Brant îi auzea bătăile puternice ale inimii care deveneau tot mai puternice, ca bătălie unei tobe. Și atunci, de ce o chinuia astfel stând foarte aproape de ea, fără s-o atingă?

Tina reuși să spună:

-Așa ar trebui să fie soțiile, gata să îndeplinească dorințele soților lor...

– Nu generaliza! izbucni Brant. Vorbeam de noi...

– Iar eu încercam să mă fac plăcută.

– Să te corectezi, poate...Nu cumva încerci să fii seducătoare, iubito? Ce se întâmplă? Ai început să capitulezi în cele din urmă?

Tina avu un șoc, de parcă ar fi lovit-o ceva peste față.

– Întotdeauna trebuie să fii atât de dur, Brant?

– O, uitasem că ești genul de femeie care nu poate să facă sex fără dulcegăriile de introducere...o prinse de încheietură cu putere, ca de obicei. Ce este această scenă, aș vrea să știu? Te amuză să te joci de-a șoarecele și pisica...să mă faci să-mi pierd mințile dorindu-te, pentru ca mai apoi să mă respingi?

Tina își simți ochii plini de lacrimi.

– Nu asta intenționam...

– Nu? Atunci de ce te comporți ca o femeie capricioasă tot timpul?Așa ai fost încă de la primul sărut, când ți s-a stricat mașina...Transmiți semnale seducătoare și când le-am dat curs ai răspuns pentru ca mai apoi să ripostezi, să mă respingi. De atunci, ai procedat la fel...Deodată, Brant îi dădu drumul la mână, de parcă s-ar fi temut să nu se contamineze de atingerea ei. Ți-am spus că nu mă voi mai atinge de tine și că va trebui să mă implori ca s-o fac!

Tina continua să-l privească, orbită de lacrimi. Apoi, cu un strigăt care izbucni din adâncul ființei sale se întoarse și se îndepărtă de el, ducându-se în sanctuarul care ar fi trebuit să fie și al lui. Deschizând brusc ușa, aproape căzu în interior trântind-o, apoi încuind-o. Își găsi drumul spre pat, se trânti pe el și izbucni în lacrimi amare de neputință și durere.

Deodată, auzi o bătaie în ușă.

– Tina! o chema Brant. Dă-mi drumul!

– Te rog să pleci! răspunse ea cu înverțunare.

– Nu, insistă el, va trebui să lămurim situația odată pentru totdeauna. Deschide ușa!

Ea se ridică șovăind și se îndreptă spre ușă.

– Te rog să mă lași singură, Brant, îl imploră. Nu vezi că nu avem ce ne spune... în privința asta?

– Trebuie să ne lămurim definitiv acum, răspunse el, scuturând mânerul ușii. Deschide!

– Nu face atâta zgomot. Vrei s-o trezești pe doamna Moncrieff?

– Nu-mi pasă dacă aude, zise el cu aceeași voce puternică. Dacă refuzi să deschizi ușa, Tina, jur c-o sparg. Așa că deschide imediat!

Tina știa că nu va pregeta s-o facă și confruntarea va fi mult mai dură atunci când va reuși să intre. Împotriva voinței, descuie ușa și se dădu la o parte. Brant intră fără grabă, închizând ușa în urma sa. Avansa spre ea, iar ea se dădu speriată înapoi. Dar el îi puse mâinile pe umeri și o forță să se așeze într-un fotoliu. Apoi rămase în fața ei cu brațele încrucișate peste piept, privind-o.

– Vorbește, Tina! Fără ocolișuri!

Ea încuviință.

– Ți -am spus o dată că ești o femeie senzuală și am avut dreptate. Nici un alt bărbat în brațele căruia ai răspuns așa cum mi-ai răspuns mie, n-ar putea crede altceva. Și atunci, de ce încerci să-ți negi propria fire?Ai ceva împotriva bărbaților în general, sau numai împotriva mea?

Tina stătea cu mâinile în poală, privind dezândăjduită în jur; simțea că nu mai poate evita răspunsul.

– Răspunde-mi, Tina! o somă Brant.

Ea îi regăsi vocea cu greu.

– Te-ai căsătorit cu mine pentru că, fiind moștenitor la Hucclecote Hall, aveai nevoie de o nevastă.

Brant se schimbă la față.

– Asta este o chestiune diferită de cea pe care o discutăm acum – și tu erai perfect conștientă de acest lucru când ai acceptat să te măriți cu mine. Și mai ales înainte de a ști cine eram, te-ai comportat la fel la acea întâlnire de pe drum, aceleași alternanțe de sânge fierbinte – sânge rece. Cu siguranță, nu poți fi acuzată de un singur lucru, Tina; că ai fi o femeie frigidă. Așa că te întreb din nou, ți-am pus o întrebare.

Tina găsi puterea de a-i răspunde, cu o voce abia șoptită.

– Te-ai gândit vreodată că pe mine însămi mă destest?

Brant o privi uimit.

– Explică-te!

– Mă detest pentru ceea ce sunt, mai precis pentru felul în care sunt. Îmi urăsc propria-mi fire. Fiind încolțită, Tina ridică tonul foarte mult la ultimele vorbe, după care se așeză la loc și-și acoperi fața cu palmele.

Brant se apropie și-i așeză mâinile pe umeri. După o clipă, o scutură cu putere.

– Este o prostie ce spui, Tina! Ce naiba vrei să spui, de fapt?

Tina știa că Brant nu va putea fi satisfăcut chiar așa de ușor , mai precis va căuta să scoată tot adevărul de la ea. Apoi va triumfa pentru că va vedea că a avut dreptate în privința femeii cu care se căsătorise.

Ea făcu o ultimă și disperată încercare de a eluda subiectul.

– Mă detest pentru că am fost de acord să devin soția ta în aceste condiții. N-a fost prea cinstit din partea mea...

– Minți, Tina! Te temi de altceva, mai puternic.

Ea îl imploră:

– Te rog, lasă-mă. Nu pot să raționez dacă ești atât de aspru cu mine. Te rog, Brant!

Brant își retrase mâinile de pe umerii ei, dar continua s-o fixeze cu privirea. Tina nu putea rămâne sub privirea lui scrutătoare. Se ridică nesigură pe picioare, se îndreptă spre fereastră și-și rezemă fruntea de geamul rece, privind afară în noapte. Îl auzi apropiindu-se, dar n-o atinse, ci doar o rugă pe un ton mai blând:

– Te rog, Tina, spune-mi despre ce este vorba!

– M-am măritat cu tine ca să te înfrunt, Brant, murmură ea. Mi-ai revelat adevărul despre propria mea fire, o componentă pe care o crezusem latentă, dar de care mă temeam. Așa că m-am măritat cu tine pentru a mă autopedepsi și a te pedepsi și pe tine.

– Care este adevărul tău, Tina? o întrebă el brusc.

De ce să nu i-l spună?

– Semăn cu mama, murmură ea, respirând greu. Sunt incapabilă de dragoste adevărată. Sunt femeia care renunță la totul pentru pasiune.

– Dar a cui dragoste decentă ai nesocotit-o, Tina?

Tina se întoarse spre el, cu ochii plini de lacrimi.

– Dragostea lui Charles.

– Dar el a renunțat la tine! ripostă Brant.

– Pentru că prin faptele mele l-am forțat s-o facă! Și tu ai avut dreptate, Brant. Aș fi putut să mă duc după el, să-l rog să mă ierte, să mă ia înapoi, dar eu, ce-am făcut? Am rămas aici și m-am măritat cu tine!

– Să nu-ți pară rău de Medwyn! Concepția lui despre dragoste...

– Concepția lui despre dragoste, izbucni Tina, a fost una de decență și de respect. De profundă afecțiune.

– Spune-mi, Tina, ce voiai să spui despre mama ta?

– Ți-am spus deja.

– Poți detalia?

– Mama i-a fost infidelă tatălui meu, spuse ea pe nerăsuflate.

– Asta este tot? spuse el disprețuitor.

– Nu înțelegi! strigă Tina. Tata era un om minunat... îi era atât de devotat mamei! Dar ea avea un amant! S-a dovedit a fi o idilă care dura de mult timp, pentru că tata n-a aflat. Într-o noapte, când era cu acest bărbat, au avut un accident de mașină și au murit amândoi.

Brant nu spuse nimic. După câteva clipe, o întrebă:

– Când s-a întâmplat asta? Câți ani aveai atunci?

– Trei.

– Îmi pare rău că ți-ai pierdut mama, dar au trecut atâția ani!

– Tot nu înțelegi! prostestă Tina. Nu vezi.... nu simți? Îi semăn prea mult mamei... Aș fi putut avea dragostea unui om deosebit, dar am renunțat la ea doar pentru... doar pentru...

– Pentru ce, Tina?

– Ai avut dreptate în privința mea de la început, Brant. Am fost disperată de prima dată când m-ai sărutat. Pentru tine a fost doar o glumă, dar a eliberat în mine tot ce am refuzat să cred că există, tot ce mi-a provocat cea mai mare teamă...probabil ți-a făcut plăcere să vezi că răspund sărutărilor tale.

– Sigur că da ! admise Brant. Cărui bărbat nu i-ar plăcea să vadă că o femeie așa de frumoasă îi răspunde cu pasiune? Cred că ai fi un adevărat vulcan dacă ai renunța la aceste inhibiții stupide.

– Te urăsc, Brant! șopti ea.

– Să fie oare un fel de ură– dragoste?

– Cuvântul dragoste nu intră în relația noastră!

– Nu cumva așa vezi tu o căsătorie?

– Brant, ți-am mai spus că în ceea ce te privește nu sunt decât o poliță de asigurare împotriva dezmoștenirii. Oricum, sunt dispusă să-mi respect rolul în această căsătorie.

– Chiar și în pat?

– Dacă este nevoie...

– Cât ești de generoasă, Tina! exclamă Brant, după care se răsuci pe călcâie nervos și părăsi încăperea.

Capitolul 10

Pregătirile erau în toi la Hucclecote Hall. Se apropia ziua banchetului. După cum era de așteptat, crizele se țineau lanț...apăreau dificultăți legate de meniu, costumierele care trebuia să îmbrace oaspeții în costumele de epocă au descoperit că data spectacolului coincidea cu festivalul de dramă elizabetană dintr-un oraș nordic.

Tina răsufla ușurată însă, pentru că fiind prea ocupați nu aveau timp să se mai gândească la problemele lor conjugale după acea ultimă ceartă din dormitor, când Brant insistase să afle adevărul. Cu toate acestea, Tina își spunea adesea că îl urăște i-l detestă pe soțul ei, deși nu poate înceta să-l iubească.

La conac fusese angajată o armată de femei care să curețe temeinic toate încăperile, argintăria. În toiul treburilor, Brant fu

chemat la telefon și după o scurtă convorbire o anunță că pleacă imediat la Londra.

– Când pleci? Cât vei lipsi?

– Plec chiar acum și voi rămâne la Londra peste noapte.

– Dar... nu poți pleca acum, când lucrăm în contratimp.

– Poți rezolva tu totul foarte bine.

– Poate mă descurc în privința aranjamentelor florale și cu muzicienii care vin să testeze acustica, dar cu restul...

– Te vei descurca bine. Ești cea mai eficientă femeie frumoasă pe care o cunosc. Cu aceste vorbe, Brant plecă.

Tina urmări Mercedesul alb care dispăru printre copaci.

– Doamnă Moncrieff, aș putea vorbi cu dumneata câteva minute? Cine l-a sunat pe soțul meu?

– O doamnă al cărui nume... stai puțin...Nicola Gray.

– Și ce a vrut doamna, mai precis?

– A întrebat dacă domnul Wakefield este acasă și că ar vrea să-i vorbească într-o problemă foarte importantă.

Tina scuturǎ dezamăgită din cap.

– Asta este. Am atâta treabă de făcut, încât nici nu am timp să mă lamentez!

Dar nu putea să se concentreze la lunga listă de probleme lăsate nerezolvate de Brant. Seara, când muncitorii plecară, începu să sune telefonul cu insistență, dar nu era el.

Noaptea nu putu să doarmă. Îl visă pe Brant și pe femeia cu care era.

Dimineața, doamna Moncrieff abia o făcu să mănânce ceva la micul dejun. În sfârșit, pe la prânz, apăru și el.

-Oh, Brant, murmură ea, răsuflând ușurată. Am crezut că nu mai vii!

Cu lacrimi în ochi, Tina se simți purtată pe brațele lui puternice.

Vocea lui Brant era neașteptat de blândă.

– La ce te-ai gândit când ai spus că nu mai crezi că voi veni?

– Am crezut că ești foarte ocupat cu femeia aceea... Nicola Gray...

Brant o privi uimit.

– Îi știi numele? De unde?

– Doamna Moncrieff... murmură ea.

– Ți-a și spus?

– Am obligat-o s-o facă, se simți Tina obligată să răspundă.

– Înțeleg. Iar tu ai crezut că... vreau s-o cunoști, Tina.

– S-o cunosc! exclamă Tina, revoltată. Brant, ești un bărbat foarte nemilos...

– Nu este asta, Tina. Am adus-o special aici, cu mine.

– Nu vreau s-o văd, protestă ea vehement. De ce aș discuta cu ea?

– Pentru că este ceva foarte important. Nicola Gray este o femeie pe care ar fi trebuit s-o întâlnești cu ani în urmă.

– Cu ani în urmă... nu înțeleg... Cine este această femeie?

– S-a numit Nicola Whiting.

– Ar fi trebuit să cunosc numele acesta?

– Da. Mi-a luat ceva timp s-o găsesc. Avea un frate, Graham Whiting.

Tina începu să tremure.

– Vrei să spui că...

– Da, amantul mamei tale.

Tina se lăsă condusă în camera unde aștepta femeia. Avea în jur de cincizeci de ani, dar era o femeie foarte bine păstrată și elegantă, cu un costum de vară croit cu mult gust și accesorii fine.

– Tina este soția mea, o prezentă Brant. Tina, doamna este Nicola Gray.Vă las să vorbiți.

După plecarea lui Brant și după ce se așezară, Tina o întrebă:

– Ce aveți să-mi spuneți, doamnă?

– Soțul dumitale, draga mea, consideră că sunt unele detalii ale relației lor pe care ar trebui să le cunoști.

– Cred că știu destul, interveni Tina. Au înfruntat moartea împreună, fiind angajați într-o relație sordidă...

– De ce ești atât de dură, draga mea? De ce nu te gândești al ei ca la doi oameni care se iubeau cu adevărat?

– Mama avea dreptul să iubească un singur bărbat, pe tatăl meu, care era un om extraordinar. Cu toate acestea, a ajuns să-l înșele.

– Este adevărat că tatăl tău era un om bun, deosebit...devotat mamei tale, dar devotamentul nu este dragoste, draga mea. El,

de fapt, era îndrăgostit de munca lui de la facultate. Nu este ușor pentru o femeie să înțeleagă că joacă un rol minor în viața unui bărbat. Este o poveste lungă. Vrei s-o afli?

Tina ezită, apoi înclină din cap.

– Când am cunoscut-o pe mama ta, era mai tânără decât ești tu acum. Nu avea nici douăzeci de ani. Era frumoasă. Graham o aducea adesea în casa mea; la vremea aceea trăia și soțul meu. Știam că se iubesc.

Dar nu știu ce s-a întâmplat în vara aceea. Poate erau prea tineri, dar între ei a izbucnit o ceartă teribilă. Graham mi-a spus că vrea să părăsească Anglia, să plece în Canada, unde se afla o filială a firmei la care lucra. Mama ta și-a luat o slujbă de secretară la universitatea din Bellchester. La nici trei luni după aceea, am auzit că s-a măritat cu un strălucit profesor de acolo.

Am încercat să-i spun fratele lui meu noutatea, dar el mi-a luat-o înainte când ne-a făcut o vizită. Era șocat, afectat, dar și plin de speranță.

– Am văzut-o Nicky. Ne-am întâlnit ieri din întâmplare, la Bellchester. Nu este fericită în căsnicie.

– Și ce s-a întâmplat?

– În săptămânile care au urmat, s-au revăzut de câteva ori. Graham era uneori foarte fericit, pentru că mai exista o șansă pentru el, alteori teribil de deprimat. Cât despre Deirdre, era sfâșiată...

Într-o zi, ea m-a sunat, rugându-mă să ne întâlnim. Era o zi frumoasă de toamnă ca aceasta, urmă Nicola Gray. Ne-am întâlnit și Deirdre și-a deschis sufletul. Mi-a spus că-l iubește cu disperare pe fratele meu, că pe soțul ei nu-l poate iubi. Fratele meu insista ca ea să-și părăsească soțul, să plece cu el și desigur cu tine.

Dar ea nu voia să-și rănească soțul...

– Și cu toate astea a făcut-o fără scrupule, o opri Tina.

– Ce te face să crezi că i-a fost necredincioasă?

– Mătușa Ruth spunea asta întoatdeauna.

– Am auzit că era o femeie bună, dar cu vederi cam înguste, care a suspectat-o de la început pe Deirdre și probabil că n-a încetat să otrăvească mintea tatălui tău.

– Mătușa Ruth a încercat să mă prevină, ea m-a crescut...

– Să te prevină despre ceva ce nu înțelegea? Mama ta, draga mea, era o femeie caldă, generoasă, capabilă de o dragoste profundă și pasionată.

-Dragoste? repetă Tina.

– Ce altceva? Acum încep să înțeleg de ce a vrut soțul tău să auzi ce-ți voi spune. Moștenirea lăsată de mama ta este o binecuvântare, nu un blestem!

Dar să-mi termin povestea: în ziua în care m-am întâlnit cu Deirdre, ea era hotărâtă să pună capăt iubirii pentru fratele meu, simțind că era datoare să-i fie loială soțului și copilului lor. În seara aceea am așteptat toată noaptea să sune Graham, dar în loc

de telefon a venit un polițist și mi-a dat cumplita veste. De vină a fost un camion căruia i-au cedat frânele.

– Și eu sunt căsătorită cu un bărbat incapabil să iubească, se confesă Tina.

Femeia o privi uimită.

– Cred că nu vorbești serios!

– Ba da, chiar el mi-a spus-o! Disprețuiește dragostea dintre un bărbat și o femeie.

– Draga mea, un bărbat dorește multe femei înainte de a o întâlni pe cea potrivită. Iar dacă și ea îi arată că-l iubește, el își va găsi în curând vorbele potrivite pentru a-i mărturisi dragostea.

– Brant nu mă iubește, insistă Tina.

– Nu? Și atunci de ce a răscolit pământul să găsească o femeie care a cunoscut-o pe mama ta? M-a găsit tocmai la Jersey, acolo locuiesc acum! M-a adus tocmai de acolo spunând că este foarte important pentru tine să afli adevărata poveste.

Tina roși.

– Când am aflat că se întâlnește cu o doamnă, Nicola Gray, am crezut că...

– Ai fost cumva geloasă? Asta înseamnă ,Tina, că și tu îl iubești!

Timpul trecutse repede ; nu realizară cât discutaseră până când nu veni doamna Moncrieff s-o anunțe că trebuia să îmbrace costumul.

– Unde este soțul meu? o întrebă Tina.

– Și el se schimbă!

Tina tocmai își aranja toca mică, în formă de inimioară cu perle, când Brant apăru. Tina simți că nu mai poate respira. Era atât de frumos îmbrăcat în acel costum liliachiu!

– Ești frumoasă, milady, spuse el.

– Și tu arăți foarte bine, un adevărat nobil elizabethan!

– Ai vorbit cu Nicola Gray?

Tina încuviință.

– Am fost atât de oarbă, Brant, mă vei putea ierta?

– Eu am fost orb, iubito, pentru că nu ți-am arătat mai multă dragoste și înțelegere, nu ți-am spus niciodată cât te iubesc.

– Mă iubești, Brant?

– Nu vei ști niciodată cât de mult, draga mea. Anii de dragoste pe care-i vom trăi de acum înainte nu vor fi de-ajuns ca să-ți arăt cât te iubesc!

– Domnule Wakefield, auziră vocea doamnei Moncrieff, vă așteaptă invitații!

– Te iubesc, Brant, mărturisi Tina.

– Mă vei iubi întotdeauna?

– Întotdeauna, jură ea.

Tina coborî la brațul lui Brant scara masivă de stejar, zâmbindu-le oaspeților. Invitații se adunară în jurul scării, să vadă perechea de la Hucclecote Hall. Era un cuplu superb, toată lumea recunoștea asta.

În aplauzele lor, Brant se înclină, iar Tina făcu o reverență. Erau acolo prietenii lor, Jeff și Gillian, care păreau foarte fericiți. Coborâră mândri ultima treaptă a scării. Stăpânul de la Hucclecote Hall și doamna sa.

Sfârșit